

Bayburt İl Millî Eğitim Müdürlüğü İşbirliği
ve
Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE)
Koordinatörlüğünde Gerçekleştirilen

“Yaşadığım Bir Gün”

Dereceye Giren Öğrenciler ve Günlükleri

Bayburt Ortaöğretim Öğrencileri Günlük Tutma Yarışması
18 Mayıs 2012

Değerli Eğitimci Merhum Mahmut Kemal YANBEY'in anısına

**DETAY
YAYINCILIK**

Ankara, 2012

DETAY YAYINLARI : 000
1. Baskı : Nisan 2012
ISBN : 978-605-5437-00-0
Sertifika No : 13188
Matbaa Sertifika No : 13188

©Copyright Detay Anatolia Akademik Yayıncılık Ltd. Şti.

Her hakkı saklıdır. Yazarından ve yayınevinden yazılı izin alınmaksızın bu kitabın fotokopi veya diğer yollarla kısmen veya tamamen çoğaltılması, basılması ve yayınlaması yasaktır. Aksine davranış, 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ve Türk Ticaret Kanunu gereğince 2 yıldan 6 yıla kadar para cezasına çevrilemeyen hapis, 10 bin TL'den 150 bin TL'ye kadar para cezaları ile fotokopi ve basım aletlerine el konulmasını gerektirir.

Dizgi : Detay Yayıncılık
Kapak : Detay Yayıncılık
Baskı ve Cilt : Sözkesen Matbaacılık

GENEL DAĞITIM ve İSTEME ADRESİ

DETAY ANATOLIA AKADEMİK YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Adakale Sokak No: 14/1 Kızılay/ANKARA

Tel : (0.312) 434 09 49 • Faks: (0.312) 434 31 42

Web: www.detayyayin.com.tr • e-posta: detayyay@gmail.com

ÖNSÖZ

Türk toplumunda yazılı kültürün nispeten zayıf olduğu bilinen bir gerçektir. Bu gerçek, rasyonel düşünerek sorunlarımızın çözümüne mantıklı çözüm yolları üretebilmede önemli engel oluşturmaktadır. Öte yandan yazılı kültür, bilimsel faaliyetlerin ve dolayısıyla günümüz dünyasında rekabetin belirleyicisi olan teknolojik gelişmelerin de ön koşulu niteliğindedir.

Bu nedenle BAYPROJE, faaliyetlerinin etkinliğini artırmak ve uzun vadeli kalıcılığını sağlayabilmek için, çalışma sonuçlarını çoğaltmayı ve yayınlamayı önemsemektedir. Bu bağlamda düzenlediğimiz **Bayburt Yenilikçilik (İnovasyon) Merkezi'nin Kurulabilirliği** konulu panel toplantının konuşmalarını kitap olarak yayımladık. Ayrıca ikinci kısmını tamamlama aşamasında bulunduğumuz, **Bayburt Gözlem ve İnceleme Raporu** başlıklı çalışmamızı da ilgililerle paylaşmış bulunmaktayız.

Bayproje olarak Bayburt gençliğinin yazma ve yazarak düşünme yeteneklerine katkıda bulunmak amacıyla, 2011-2012 eğitim-öğretim yılı başında **Orta Öğretim Öğrencileri Arasında Ödüllü Günlük Tutma Yarışması** düzenledik. Bu proje kapsamında dereceye giren ve mansiyon alan öğrencilerin günlüklerinin tamamını, yarışmaya katılan diğer öğrencilerin günlüklerininse sadece birer gününü elinizdeki kitapta topladık. Bu BAYPROJE'nin ortaya koyduğu 3. basılı sonuçtur. Bu kitabın Bayburt'un gelecekteki yazılı kültürünün biçimlenmesine katkıda bulunacağına inanıyoruz. Maddî kaynak bulabildiğimiz ölçüde, her eğitim-öğretim yılında Bayburt'ta benzer ödüllü yarışmalar düzenlemeyi hedefliyoruz.

Dereceye giren öğrencilerimizin ödülleri İstanbul'da yaşayan hemşerilerimizden Sayın Hüsamettin ELÇİ, Sayın Lütfü ÜÇÖK ve Sayın Selim KUTLU; yayın masrafları ise Sayın Fahrettin EVSEN tarafından karşılanmıştır. Bu değerli hemşerilerimize en kalbi teşekkürlerimizi sunuyoruz. Böylesine hayırsever ve Bayburt sevdalısı hemşerilerimiz gayretlerimize destek verdikçe, BAYPROJE'nin Bayburt'a yönelik hizmetleri artarak devam edecektir.

Bu ve benzeri projelerimizin toplumsal faydalarının orta ve uzun vadede görülebileceğini biliyoruz. Ancak bilindiği gibi toplumsal kalkınma uzun solukludur ve sabırlı olmayı gerektiren bir süreçtir.

Bu projemizi Bayburt İl Millî Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde gerçekleştirdik. İşbirliklerinden dolayı tayîni çıkararak Bayburt'tan ayrılan İl Millî Eğitim Müdürümüz Sayın Süleyman HARMANCI'ya, göreve başlayan yeni İl Millî Eğitim Müdürümüz Sayın Seydi DOĞAN'a ve Bayburt Millî Eğitim camiasına, projeyi önemsedikleri ve gerekli katkıları sağladıkları için teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Değerlendirme jürisi üyelerimiz Sayın Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH'a, Sayın Yrd. Doç. Dr. Şahika KARACA'ya, Sayın Yahya AKENGİN'e, Sayın Ali Kemal TEMUÇİN'e ve Sayın Ayhan DURSUN'a ayırdıkları değerli zamanları ve hizmetlerinden dolayı şükranlarımız vardır.

Detay Yayıncılık titiz bir çalışma sonucunda, kitabın sayfa düzenini ve kapağını, içeriğine uygun olacak şekilde tasarladı ve kısa zamanda basılmasını sağladı. Bu değerli hizmetlerinden dolayı Detay Yayıncılık sahibi Sayın Hüseyin YILDIRIM'a da teşekkür ederiz.

BAYPROJE olarak düzenlenmiş bir etkinliğin sonunda ortaya konulan bu kitabın, Bayburt gençliğinin araştırıcı ve hayat dolu yeni ufuklara yelken açmasına katkıda bulunması, ümit ve temennimizdir.

23 Nisan 2012

BAYPROJE Yönetim Kurulu Adına

Prof. Dr. Rıfat YILDIZ

ÖNSÖZ

Ülkemizin ve Bayburt'un geleceğinde rol alacak olan gençlerimizin, günlük tutarak yazma becerilerini, duygu, düşünce ve gözlem yeteneklerini, Türkçeyi yazım kurallarına uygun olarak kullanmalarını sağlamak amacıyla, ortaöğretim öğrencileri arasında Bayburt İl Millî Eğitim Müdürlüğü ve BAYPROJE işbirliğiyle düzenlenen "Yaşadığım Bir Gün" temalı "Günlük Yazma" etkinliğinin eğitime anlamlı katkı sağladığını düşünüyorum. Bu anlamda Sivil toplum kuruluşları ve kamu sektörünün iş birliği içerisinde yapmış oldukları bu anlamlı organizasyonun, oluşan işbirliği neticesinde sorumluluk bilincinin güzel bir örneğini verdiğini ifade edebilirim. Öğrenciler ve öğretmenler arasında daha iyiyi yakalamak konusunda bir yarışma ortamı oluşturularak motive edilmeleri, farklı uygulama ve örneklerin artırılması neticesinde diğer öğrencilerimize de iyi örnek teşkil edeceğini düşünüyorum.

Sivil Toplum Kuruluşlarının bu manada sorumluluk bilinci içerisinde hareket etmeleri, gençlerimize ve Türkçemizin gelişimine önyak olmaları ve eğitimimize sağladıkları destek dolayısıyla başta Sayın Prof. Dr. Rıfat YILDIZ'a, BAYPROJE yönetim kuruluna, değerli jüri üyelerine ve emeği geçen herkese İl Millî Eğitim Müdürlüğü olarak çok teşekkür ediyorum.

23 Nisan 2012

Seydi DOĞAN
BAYBURT İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRÜ

SUNUŞ

Bayproje, Bayburt'ta bütüncül bir sosyal hareketliliği ortaya koymak anlayışıyla hareket eden bir avuç gönüllü insanın tasarladığı güzel işlerin adıdır. Onlar düzenledikleri etkinliklerle bağrından çıktıkları topraklara olan bağlılıklarını ortaya koymaktadırlar. Böylece bir anlamda kendilerini yetiştiren toprağa olan borçlarını da ödemiş oluyorlar. Çocukluklarından, oynadıkları sokaklardan, devam ettikleri okullardan söz ederken gözlerine düşen ışıkları birleştirerek şehirlerini aydınlatan güneşlere dönüştürüyorlar. Şimdilerde Bayburt'ta yaşayanlar kadar Türkiye'nin dört bir köşesinde hayatını sürdürmekte olan hemşehrilerine de bu vesileyle örnek oluyorlar, hizmet aşkı uyandırıyorlar.

Bugün Bayburt'ta devam eden hayatın çeşitli alanlarında Bayproje'nin gerçekleştirdiklerine tanık olanların ve ondan pay alanların, hafızalarının bir tarafında mensup oldukları topraklara olan vefa borçlarını yarınlarında mutlaka ödeme konusunda bir sorumluluk uyandırdığına inanıyorum. Bu sorumluluk duygusuyla da hayatlarının her safhasında bir çaba içinde olacaklardır. Bence gönüllü Bayburtluların ortaya koydukları ve bugün hedefine varmış görünenlerin ötesinde yaptıkları en büyük iş, bu 'toprağa bağlılık ve hizmet' duygusunun uyanmasına aracılık etmiş olmalarıdır. Tam bu noktada özellikle içinde bulunduğum 'günlük tutma' yarışmasıyla ilk gençlik çağını idrak etmekte olan bir kitleye hitap edilmesi de anlamlıdır. Bayburt'un yetiştirdiği nesillerin Bayburt'un yetiştirmekte olduğu ve yetiştireceği nesillerle bağını kuran bu yaklaşım, elbette yanlızsız kalmayacaktır, kalmamalıdır.

Bayproje, gerçekten övgüye değer bir oluşum... Hayatın farklı alanlarına ve yaş gruplarına yönelik olarak ortaya koy-

duğu, sonlandırdığı umut verici tasarıları olduğu görülüyor. Bunların bir kısmı doğrudan gündelik hayatı ilgilendirirken bir kısmı gelecek zamanları şekillendirecek niteliktedir. “Yaşadığım Bir Gün” adlı günlük tutma yarışması, her yarışma fikrinde olduğu üzere, bu gün kendine özgü bir heyecan uyandırmış gibi görünüyorsa da asıl etkileri gelecekte görülecektir. Bu sebeptendir ki Bayburt’un ilk gençlik çağını yaşayan gençlerine yönelik olarak düzenlenen ‘Günlük Yazma’ yarışması, hedefi ve sonuçları bakımından bence son derece manalıdır. Bu mana, sadece nesiller arasında kurduğu bağda değil, aynı zamanda yarışmak için şimdilerde çoktan hayatımızdan uzaklaşmış olan ‘günlük’ün seçilmesinde gizlidir.

Günlük yazma/tutma, hayatı sorumlu ve dikkatli yaşama bilincini doğurur. Yaşadığımız günlük hayatın içinde en fazla ihtiyaç duyduğumuz şeylerden biri de bilerek yaşamak ve yaşadığımızı bilmek fikri olmalıdır. Bu farkındalık duygusu giderek sıradanlaşan hayata anlam katacak, insan olmanın anlamını idrak etmeyi ortaya çıkaracaktır.

Bütün bu teknoloji ve iletişim çağında işlerin kolaylıkla ve kısa zamanda makineler tarafından yapılması, iletişim ve seyahatin zaman ve mekânı izafileştirecek kadar kolaylaşmış olması, hayata, insana ve insanlar arası ilişkilere ayrılacak daha fazla zamanı ortaya çıkarmalıydı. Hâlbuki tersine bir sonucun ortaya çıktığı açıkça görülebiliyor. Baş döndürücü bir hızla gelişen teknoloji ve iletişim nasıl olmuştur da insana hizmet için ortaya çıkmışken insanı kendi doğasından uzaklaştırmıştır? Nasıl olmuştur da insana bizzat kendini ve içinde yaşadığı hayatı unutturmuştur? Bu şaşılabilir durumun muhakkak sorgulanması gerekir. Günlük hayatın hızlı ve aşındırarak akışı içinde kaybettiklerimiz, büyük bir ihtiyaçla, dahası kaybından duyduğumuz hüznün ve çaresizliklerle döndüğümüz/döneceğimiz köşeler olacaktır.

Hayatın anlaşılmadan ve düşünülmeden yaşandığı, kendine ve diğer insanlara hatta en yakınlarına bile zaman ayırmayan insanların doldurduğu bir dünyanın ortaklarıyız artık. Gençler, karşısında uzun zamanlarını geçirdikleri bilgisayarlarla, sanal bir dünyanın hislerini kaybetmiş bireyleri olarak hayatın içinden, onu hiç anlamadan geçip gidiyorlar. Neredeyse hayatlarının her anında kulaklarında takılı duran kulaklıkları, sözümona onları rahatlatırken kalbî ve zihnî sağlıklarını getiriyor. Onlar etraflarında olup bitenin, hayatın, diğer insanların hatta diğer canlıların ve bütün tabiatın farkında değiller. Ellerinde taşıdıkları telefonlarla, sürüp giden sıkı bir iletişimin tarafiyken uzun 'muhabbet' ortamlarının, uğrunda hayat verilecek değerlerin, duygu ve düşünceleri ayrı ayrı ifade edebilecek her biri diğerinden farklı halleri anlatma kabiliyeti taşıyan kelime renklerinin, doğru kelimeleri yan yana getirerek oluşturulmuş cümlelerin, kısacası uzun soluklu iç dökümlerinin tarafı olmadan geçip gidiyorlar. Oysa hayat ve insan, bir testin beş şıkı arasına sığmayacak kadar çok boyutlu, geniş, derin ve renkli...

İşte günlük tutmanın önemi burada ortaya çıkıyor. Hayatı ve insanı fark etmenin, farkında olarak yaşamanın bir yolu da buradan geçiyor. Yalnızlaşmış insanın, diğer insanlara açılan yolu, öncelikle kendini ve hayatı keşfinden başlar. Günlük tutma bu keşfin ilk adımıdır. Günün bir dökümünü yapmak, onu doğru yaşamayı, yaşarken düşünmeyi getirir. Dahası bunların hissedildiği andaki derinliğiyle yazıya dökülmesi, kelimeler ve onların anlam değerleri üzerinde düşünmeyi sağlayacağından bir dil bilinci geliştirir, nihayetinde zengin bir kelime kadrosunun kullanımı söz konusu olur. Çünkü dil, duygular ve düşüncelerdeki derinlikleri, renkleri, ayrıntıları karşılayabilecek bir zenginliktedir. Önemli olan bu zenginliğe ihtiyaç duymaktır. Yaşanılanların, duyulan, düşünülen ve hissedilenlerin birbirinden farklı olduğunu anlamak bu ihtiyacı ortaya çıkaracaktır.

Hayata ve insana karşı sorumluluğun aynı zamanda dile karşı sorumluluk haline gelmesi, ancak yazının başarabileceği bir iştir.

Yazmak aynı zamanda tarihe not düşmek demektir. Bu durumda günlük yazarak bireyler kendi tarihlerini oluştururlar. Devlet ve millet tarihi gibi, onun yanında ve en az onun kadar önemli olan bireysel tarihler, büyük ölçekte yaşananların insan üzerindeki yansımalarını ortaya koyarlar. Aslında en çok ihtiyaç duyulan da budur. Çünkü tarih insansızdır. Oysa tarih okuyanlar, bütün anlatılanların birtakım insanların başından geçtiğini, bir takım insanlar tarafından yönlendirildiğini ve bir takım insanları etkilediğini bilirler. Fakat hiçbir tarihte anlatılanların insan üzerindeki yansımalarından söz edilmez. Günlükler işte tarihteki bu boşluğu doldurma kabiliyetine sahiptirler. Örneğin tarihe dayalı bir sanat eseri ortaya koymak isteyen bir yazar için günlüklerde bu anlamda sonsuz hazineler saklıdır. Yani bugün günlük yazanlar hem kendi tarihlerini yazmış oluyorlar hem de yarın bugünün romanını/hikâyesini yazacak yazara eserinin ağlarını öreceğ malzeme sunuyorlar. Ayrıca kendilerinden sonraki nesillere önünde düşünmeleri gereken sayfalar bırakıyorlar. Aslında böylece ölümsüzleşiyorlar da... Bu dünyadan hiç iz bırakmadan geçip gidenlerin aksine onlar yaşadıklarının bir göstergesi olarak kuvvetli bir ize sahipler.

Bayprojenin, Bayburt'un geleceğini oluşturacak gençlerini bu bilince sahip kılmak üzere düzenlediği "Yaşadığım Bir Gün" adlı günlük yazma yarışması, umulan sonuçları getirmiştir/getirecektir. Bu vesileyle basit bir parçası olduğum bu oluşumun, katılımcılarına, emekçilerine, paydaşlarına, düşünürlerine, düzenleyicilerine çabalarının bir karşılığı olarak teşekkür etmek isterim. Satırlarının arasında, kelimelerinin arkasında soluk alıp verdiğini hissettiğim genç yazarlara ise başarı dileklerimi sunmak isterim. Hayata, kendinize ve dilinize fark etmek

için bakın, farklılıkları yazmak için çaba sarf edin. Doğru ve güzel yazmak için özen gösterin. Çünkü “Dil düşüncenin evidir.” Nasıl yaşadığınız kullandığınız dilden, kullandığınız dilse hayatı nasıl yaşadığınızdan haber verir.

27 Nisan 2012

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH

DEĞERLENDİRME JÜRİSİ ÜYELERİ

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH

1 Aralık 1961'de Eskişehir'de doğdu. Tahsil hayatının tamamını İstanbul'da geçirdi. 1979-1981 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde eğitim gördü. Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne bağlı olarak 1985'te yüksek lisans, 1990'da da doktora çalışmasını tamamladı. 1997'de doçent, 2003'te profesör oldu.

1988-1989 eğitim-öğretim döneminde başladığı Erciyes Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü bünyesindeki görevini halen sürdürmektedir.

Hülya Argunşah'ın 19 ve 20. yüzyıl Türk Edebiyatı konusunda makale ve kitap hacminde çalışmaları vardır.

Yrd. Doç. Dr. Şahika KARACA

16. 08. 1976 tarihinde Yozgat'ın Şefaati ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Şefaati'de tamamladıktan sonra Balıkesir Atatürk Sağlık Meslek Lisesi'ni 1994'te bitirdi. Önce Yozgat'a daha sonra da Kayseri'ye hemşire olarak atandı. 1998'de girdiği Öğrenci Yerleştirme Sınavı'nı kazanarak Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne yerleştirildi. 2002 yılında mezun olarak aynı yıl Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yeni Türk Edebiyatı bilim dalında yüksek lisans programına başladı. 2004 yılında yüksek lisansını tamamlayarak aynı enstitü ve aynı bilim dalında doktora programına başladı. 2005 yılında Erciyes Üniversitesi Ziya Eren Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi bölümünde açılan araştırma

görevliliği sınavını kazandı. 2010 yılında doktora çalışmasını tamamladı. 2010 Kasım ayında aynı bölüme yardımcı doçent olarak atandı. Hâlen aynı bölümde Erciyes Üniversitesi Ziya Eren Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi bölümünde çalışmaya devam etmektedir.

Yahya AKENGİN

1946 yılında Bayburt'ta doğdu. Erzurum Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nden mezun olduktan sonra edebiyat lisansını tamamladı. 1967 yılında orta öğretimde başladığı öğretmenlik görevine, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde ve ODTÜ'de devam etti. 1979 yılında Kültür Bakanlığı Baş Müşavirliği, 1985 yılında TRT Ankara Radyosu Tiyatro ve Eğlence Yayınları Müdürlüğü ve TRT Televizyon Dairesi başkanlığı uzmanlığı görevlerinde bulundu. Eserleri; şiir, roman ve tiyatro türlerinde olan yazarın 15 eseri yayımlandı. 9 ödül sahibi olan Akengin, Meslek Odası konumundaki İLESAM 'IN (Türkiye İlim ve Edebiyat Eserleri Sahipleri Meslek Birliği) başkanlığı görevinde bulundu. Halen Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜSAV) başkanı olan yazar; *Hisar*, *Türk Edebiyatı*, *Doğuş Edebiyat*, *Milli Kültür*, *Boğaziçi* ve *Türk Dili* dergilerinde, bazı günlük gazetelerde tiyatro, sinema, kitap eleştirileri ve gezi notlarını yayınladı. Çeşitli Üniversitelerde eserleri, lisans tezi olarak ele alındı. Birçok uluslararası toplantıya Türkiye'yi temsilen katılan Akengin'in çok sayıda yayınlanmış radyo tiyatrosu eseri ve senaryo çalışmaları da bulunmaktadır. 1980 - 1985 yılları arasında Bakanlıklararası Film ve Senaryoları Değerlendirme Kurulu Üyesi olarak da görev yapmış olan Yahya Akengin'in eserleri Millî Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Kararıyla Lise ders kitaplarında yer almaktadır.

Ali Kemal TEMUÇİN

1946 yılında Bayburt'ta doğdu. Cumhuriyet İlkokulu ve Bayburt Ortaokulunda okudu. Gümüşhane ve Düziçi Öğretmen Okullarında Sınıf Öğretmenliği eğitimi aldı. Erzurum Eğitim Enstitüsü'nü bitirerek Türkçe Öğretmeni oldu. Ağrı/Hamur, Ankara/Kızılcahamam, Bilecik/Gölpazarı ortaokul ve liselerinde Türkçe öğretmeni ve yönetici olarak çalıştı. Son olarak Ankara Merkez Mehmet Akif Ortaokulu ve Bahçelievler Ortaokulu'nda görev yaparak emekli oldu. Öğretmenlik yaşamını özel okullarda sürdürdü. Türk eğitimine 43 yıl fiilen hizmet verdi. Bu arada Milli Eğitim Bakanlığı'na radyo ve TV eğitim senaryoları yazdı. Açık İlköğretimde kullanılan Türkçe ve Güzel Konuşma-Yazma yardımcı ders kitaplarının; İlköğretim ve Ortaöğretim öğrencilerinin kullanacağı Türkçe sözlüklerinin yazımına katıldı. Yaşamının üç ayrı dönemini sergileyen "anı/öykü"lerinin ilki olan *Bayburtlama* yayımlandı. Bayburt'un temel sorunlarını irdeleyen yazıları *Bayburt Postası*'nda ve kimi dergilerde yer almaktadır. Günümüzde de sosyal ve eğitim alanındaki etkinliklerini sürdürmektedir.

Ayhan DURSUN

1973'de Bayburt'ta doğdu. Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yedek Subay olarak askerliğini yaptı. 1998'den 2012'ye kadar Bayburt Anadolu Lisesi, Bayburt Halk Eğitim Merkezi, Bayburt Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi ve Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü AR-GE biriminde görev yaptı. Halen Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü'nde çalışmaktadır. Millî Eğitim Müdürlüğü'nün çeşitli faaliyetlerine katkıda bulunmuş, birçok ve çeşitli kurs ve seminerlere katılmıştır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Prof. Dr. Rıfat YILDIZ,

BAYPROJE Yönetim Kurulu Başkanı iii

Önsöz

Seydi DOĞAN,

Bayburt Millî Eğitim Müdürü..... vii

Sunuş

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH,

Değerlendirme Jürisi Başkanı ix

DEĞERLENDİRME JÜRİSİ ÜYELERİ

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH (Jüri Başkanı)	xiv
Yrd. Doç. Dr. Şahika KARACA	xiv
Yahya AKENGİN	xv
Ali Kemal TEMUÇİN	xvi
Ayhan DURSUN	xvi

DERECEYE GİREN ÖĞRENCİLER

BİRİNCİ: Taha Yasin KOCABEY	3
(Korkut Ata Anadolu Lisesi)	
İKİNCİ: Zeliha AKKAYMAK	25
(Bayburt Fen Lisesi)	
ÜÇÜNCÜ: Büşra Bengü POLAT	55
(Bayburt Anadolu Sağlık Meslek Lisesi)	

MANSİYON ALAN ÖĞRENCİLER

Merve KABAN (Fen Lisesi)	74
Eda ERDOĞAN	94
(Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Öğretmen Lisesi)	
Serhat ÇAKMAK (Anadolu Lisesi)	110

YARIŞMAYA KATILAN**DİĞER ÖĞRENCİLERİN**

GÜNLÜKLERİNDEN SEÇMELER	129
-------------------------------	-----

"Yaşadığım Bir Gün"

Günlük Yarışması
Dereceye Giren Öğrenciler
ve
Günlükleri

BİRİNCİ

TAHA YASİN KOCABEY

Korkut Ata Anadolu Lisesi

HER UYKU HAYALLERE, HER UYANIŞ UMUDA

Güneş anne kokusu mudur? Bir bebek henüz karalanmamış henüz yaralanmamış, hayatla gece ve gündüzle daha tanışmamışken, güneşi bilmeden nasıl güneşle uyanabilir ki? Bir bebeğin güneşi annesidir. Gökyüzü, baba şefkatidir. Ben artık bebek değilim, gece ve gündüzü artık biliyorum. Ama göz kırpan güneşim hâlâ annem, masmavi gökyüzü babam ve bembeyaz bulutlar kardeşlerim... bu yüzden ben her sabah tüm babası olan şanslı çocuklar gibi güneşli aydınlık günlere uyanıyorum. Nefes almak nimet değil, aldığın nefeste yaşam yoksa nimet değil, ama yaşamaksa en büyük şansımız. Yaşiyor olduğumuzun farkındaysak ve dünyamız tertemizse, kalbimiz yörüngemizse hayat güzeldir...

“Işığı görmek için baktığımız yeri değiştirmeliyiz,” bunu bir öğretmenimden duydum ve ben bugünün sonuna kadar açtım. Güneş beni görsün diye... Ben güneşi göreyim diye... Uyandığımda en sevdiğim şey ocağın üstünde kaynayan çay. İşte yine annem bizden önce uyanmıştı. Uyku herkese tatlı gelir ama anneme biz daha tatlı gelmiştik. Bizim için uyanmıştı bu gün de... Sitemsiz, masum, tertemiz sevgisiyle, güneşten aydınlık yüzüyle uyanmıştı. Annem bizim güneşimiz biz onun dünyasıydık çünkü. Annem sofrayı hazırlayana kadar ben de okula hazır olurdum. Çoğu zaman kahvaltı yapmak istemiyorum, sabahları pek yiyelim gelmiyor. Ama masada gördüğüm o anne eli beni hep oturmaya zorluyor. Canım babam bize ekmeği kesip paylaştırır. Babamın ekmeği paylaştırarak başlayan günü bizi etrafında toplayarak son bulurdu akşam olunca. Ne çok sevgi ne çok şefkat vardı masamızda. Babamda, annemde, kardeşlerimde yaşanmışlık ve bunlara duyulan min-

net, ciğerlerimize işleyen sevgi vardı. Ben kahvaltımı hep yavaş yaparım. Sohbeta dalıp giderken annem; 'Hadi hızlı!..' diye uyarırsa ekmeğim elimde kurur belki de...

Ama hiç aç kalkmam masadan, babam hiç son lokmayı kendi yemez çünkü. Bazen çok sevdiği bir yemek olur ama hepimize ayrı ayrı "Hadi, sen süpür!" der. Bu yüzden biz hiç masandan aç kalkmayız. Ama okula geç giderim genelde o ayrı. Bu durumdan annem kadar şikâyetçi olmasam da erken gidip ders başlamadan önce arkadaşlarımla sohbet etmek beni çok mutlu eder. Bugün erken gittim, daha doğrusu geç kalmadım. Ah bir de evim okula daha yakın olsaymış. Ama uzak yollar yakınlaşır umut dolu adımlarla. Günlerden pazartesiye ve sabah 8 dersiyse o dersin çok da güzel olduğunu söyleyemem belki, ama okulumu çok seviyorum. İşte ilk ders çabuk bitse diyerek başlarken bir bakıyorum ki son derse girmişiz. Okulu sevmeyen çocuk yoktur. Okul kadar çocukları kucaklayan bir yer de yoktur. Çocukken beslenme çantamızla koşarak heyecan ve sevinçle gittiğimiz tek yer okulumuz değil midir? Şimdi büyüdük beslenme çantamız artık bizden küçüklerin elinde ama içimizde ki heyecan hâlâ kalbimizde. Artık koşmuyoruz, adımlarımız daha sağlam ve daha az düşüyoruz. Dizlerimiz daha az kanıyor yaş ilerledikçe, büyüdükçe... ama hayat kendi alfabetini öğrettikçe dizlerimizin yerine kalbimiz kanamaya başlasa da adımlarımız sağlamla düşmüyoruz. Okul yorgunluğuyla evime geldim annem misafirliğe gitmediği günler hariçinde hep evdedir. Çay içmek için hep beni bekler. Annemin çocuklarından başka kimsesi yok.

Çay saatinden sonra babam eve gelir. Yemek yer, yerken de sohbet ederiz. Babam yaşının vermiş olduğu ve babalık duygusuyla dolu geniş yüreğiyle hep sohbet açar Hiç sert davranmaz, şakalar yapar. Ben yemek yerken pek konuşmadığım için ailem hep takılır bana. Oysa ben onları dinlerken

de mutlu oluyorum. Evin en küçüğü olduğumdan dinleyerek büyüyorum. Yemek yedikten sonra annem masayı toplar ben odama çekilirim. Hemen hemen her günki gibi. Yine böyle oldu.

Bazen masanın başına otursam da ders çalışmıyorum. İnsanın içinden gelmiyor ki her zaman. Ama bazen de hayallerime ulaşmak duygusu öyle içimi sarıyor ki... o zaman ders çalışmak mutlu ediyor beni. Diyorum ki kendime "Başaracaksın!" Çünkü biliyorum ki kendine güvenini kaybeden insana kimse güvenmez. Tam sıkılmaya başladığım zamanlarda annemin içine doğuyor sanki ve "Hadi gel çay iç, devam edersin," deyince sanki o cümleyi bekliyormuş gibi yerimden kalkıp salona doğru ilerlerim.

Telefonla uğraşmama da çok kızıyor hem annem hem babam. Onlara belli etmeden mesaj yazmakta artık ustalaşmış olsam da anladıklarını biliyorum. Babam dizi izlemekten pek hoşlanmıyor. Bana kalsa hep futbol kanalında durması taraftarıyım, ama bu konuda destek alamıyorum annemden, ablamdan. Ders çalışırken geçmeyen vaktin çay içerken hemen akıp gittiğini annemin "Hadi yat artık geç oldu," demesinden anlıyorum. Bu duruma kızmıyor değilim, ama sabah uykumu alamayınca 'keşke akşam erken yatsaydım!' pişmanlığını çok yaşadığım için itiraz etmemem gerektiğini de biliyorum. Bu yüzden gidip yatsam iyi olacak duygusuyla odama gidiyorum.

Uyumadan önce en çok sevdiğim şey müzik dinlemek. Bazen dinlediğim şarkılara yüklediğim anılarda buluyorum hayatımı. Gün içinde yaşadığım duygular şarkılarda tekrar canlanıyor sanki gözümde. 16'sındayım. Her geçen gün biraz daha büyüyorum. Uyuyup da büyümüyorum. Bir ninni gibi değil, görüp de öğrenerek büyüyorum. Perdenin aralığından bana göz kırpan yıldızlar şahit büyüdüğüme. Çok büyürsem

---

bir gün babam kadar olsam diner mi içimdeki bu telaş bu fırtına? Bilmem uyusam geçer belki. Oysa bilirim ki uyuttuğum kalbim değil, gözlerim...

17. 11. 2011

Kalabalık yalnızlıklarda kalabalığa tutunmak...
Yalnızlığın sende asılı kalması... Bugün en yakın arkadaşım okula gelmedi, beni kendimle yalnız bıraktı. Ah ne zormuş insanın yalnızlığıyla baş başa kalması. Bugün içine düştüğüm boşluktan çıkmaya çalışmadım. Bugün boşluklarımla yüzleştim. Yalnızlık bende yüzerken ben yalnızlıkta boğuluyordum. Hava da kapalı zaten... Gökyüzü de mutsuz. Güneş de küsmüş yoktu ortalarda. Artık çok çabuk akşam oluyor. Okul dağılınca karanlıkta eve gidiyorum. Yaza kadar gecenin sessizliği, hüznü eşlik edecek okul üniformama.

Yalnız yürümek güzel şey... Ben hep sevmişimdir. Yalnız bisiklet sürmeyi, kocaman okul bahçelerinde yalnız top oynamayı bile sevmişimdir. Ama içine düştüğüm yalnızlık hissini hiç sevmiyorum. Bazen ben mi çok mutsuzum yoksa hayatın mutsuzluğunun mu farkındayım? Bazen diyorum ve susuyorum. Çünkü küçükler susar biliyorum. Söz büyüğün değil mi? Payıma düşen kimseye belli etmeden büyümek... arada kaynarak büyüyen her insan gibi büyümek.

Boş ver dedim ya, hava da kapalı zaten...

18. 11. 2011

*R*eşke diyorum bir sürü işim olsa sıkılmaya vakit bulamasam. Sadece annemin sözünü dinlemek mi payıma düşen? Ekmeği alıp çöpü atmak mı benim tek vasfım? Bunları yapıp bir de yemeğimi hızlı yiyip derslerime çalışınca yaşamış mı oluyorum? Galiba evet... Ne zaman biraz ayaklansam, derdimi anlatmak istesem öyle yargılayan bakışlarla karşılaşıyorum ki bu bakışlar beni tabağıma konulan yemeğe karşı 'eline sağlık canım annem,' demekten başka bir şey bırakmıyor. Bazen diyorum çabuk büyüse, kendi paramı kazanacak kadar, genç bir delikanlı gözükecek kadar çabuk büyüse... Bütün gün bunları düşündüm. Bugün üzerime yapışan bu ruh hâli bütün gün üzerimdeydi. Kimseyle de konuşmadım. Yemekte geçen sohbeta de eşlik etmedim. Hoş ben yemekte hep susarım ve ailem bana hep takılır bu konuda. Ama bugün bilinçli yaptım ne yalan söyleyeyim. Benim de kızabileceğimi, üzülebileceğimi, tavır gösterebileceğimi görsün herkes istedim. Aslında öfkem bir kimseye değil, galiba herkese... galiba ben, beni anlamayan, içimi dökemediğim herkese içten içe öfkeliyim. Ama bugün biraz daha çok...

Bir perde aralığı... gözlerime güneşin değme çabası... yüzüme vuran sıcaklık ve telefonumda çalan şarkı... "Sizi aşka inandıran aşk öldü, öldü de gömüldü. Karıştı bir şeylere." Sahiden doğru mudur? Aşkı daha tanımadan benden öncelikler onu öldürmüş olabilir miydi? 16'sındayım hayatın. Sanki en yalan çağındayım dünyanın. Herkes sahte... Kalpler donmuş olabilir mi? Öyleyse gözümü alan bu güneş hâlâ ne diye ısıtıyor bizi? Kalplerimize hükmü geçmiyorsa, insanların kalplerindeki buzlar eritmiyorsa, gözümü alan güneş ne diye?

Bugün günlerden cumartesi... Hayallerim hafta sonu boşluğa düşmüş sanki. Dışarıda kar var ve bir de gözümü kamaştıran güneş. Sessiz, ıssız ve bembeyaz şehrim...

Yaşlı bir amca var mahallemizin yolunun sonunda. Elindeki baston olmasa yürüyebilir mi acaba? Ne garip. İnsanı gençken yürüten hayalleri, hevesleri ve umutlarıyken çok seneler geçtikten sonra bir bastona bağlanması, bastonun hayatı olması dünyanın acı gerçeği değil miydi? Öyleyse bu gözümü alan güneş ne diye? Bu arada yakınlaştı amca. Bizim iki ev yakınımızdaki oğluyula kalan ismini bilmediğim amca bu. Elinde her zamanki gibi ekmek... Belki eve giderken gelinine, torununa götürdüğü bu ekmekle o evde yabancı gibi hissetmiyordur kendini. Peki ama hayatta yürüyebilmek için hiç umudu, hayali kalmayan ve sadece bir bastonunun kendisine yettiği insan böyle mi yaklaşır ölüme? İnsan hayalleri bitince ölümü sevmeye başlayabilir mi? Peki o zaman bu gözümü alan güneş ne diye?.. Isıtsa ya hayalleri...

20. 11. 2011

Dün de bu saatlerde yazmıştım sana... Sahi seninle ne kadar zamandan beri beraberiz? Kendimi keşfettiğim, kalbimle tanıştığım, çocuktan çıktığım geçen seneden beri içimi döküyorum sana... Kendimi buluyorum sende... Dönüp arkama baktığımda senin kadar eskisini bulamadım... Doğrusu şimdi sana yazma hissi... dün o çok hoşuma giden güneş... yüzüme, defterime vuran güneş içimi ısıtıyor sanki...

Bugün günlerden Pazar... Okul olmayınca eksiğim sanki... Belki de hayata tutunabildiğim yerdir okulum. O olmayınca eksiğim sanki. Ya da fazlayım kendime. İnsanın kendi kalbine bu kadar yakın olması, onunla konuşabilmesi güzel bir şey... Evet ama, kalbini dinledikçe insanlara sağırlaşıyorsun... Sanki konuşulanlar kalbinde yer bulmayınca sadece harflerin bir araya gelişi oluyor. Sessiz harflerin...

Kahvaltıdan sonra hava almak için dışarı çıktım. Gerçi boğazım acıyor, galiba hasta olacağım ama dün de dışarı çıkmamıştım. Bugün de çıkmazsam akşama doğru çok canım sıkılacak. İnsan bilmez mi kendini? Arkadaşlarımla buluştum, şehrimin caddesinde gezdik biraz. Ama sevmiyorum bu cadde gezmeyi de... Boş gezmek hoşuma gitmiyor. Okulda basketbol oynadık biraz. Sonra playstationa gittik. Ama babam çaldırmıştı telefonumu yani akşam yemeğine çağırıyorlardı. Eve döndüm. Evime girince yüzüm vuran sıcaklık her şeye bedel. Dışarıdaki soğuk evimin sıcaklığını fark etmem için mi vuruyordu yüzüme? Kim bilir, belki de... Annemin "Bu soğukta gez dışarıda, hasta ol, ben sana gösteririm," diye söylenmelerine öksürükle cevap verdim. "Ben sana demiştim," cevabı geldi. Doğru bana demişti annem. Ama canım sıkılacaktı dedim ya insan bilmez mi kendini? Yemekten sonra limonla çay içtim. Sonra-

sında da ballı limon... Biraz da kalın giysem sabaha kadar terler hâlsizliğimi atarım üzerimden. Ama öncesinde seninle paylaştım bak günümü. Hastalığımda sağlığımda yanımda olduğun için teşekkürler... Öksürüğüm artmaya başladı... Annemden bir tane battaniye istesem iyi olacak...

21. 11. 2011

Günaydın... Ne de güzel bir dilek... Günün aydınlık olmasından daha güzel ne var ki bir insan için? Bugün pazartesi yani okulum var. Ah canım okulum iyi ki varsın, bilsen ne çok seviyorum seni. Öğrenci olmak ne güzel şey... Aslında tek derdimizin dersler olması, babalarımızın ve büyüklerimizin sorularına bakılırsa büyümek için bir sebep bence. Ama yine de ben büyümek istiyorum. Babam gibi güçlü, şefkatli ve merhametli... merhametine sığındığımız babamın merhameti kaplasın yüreğimi istiyorum. Büyümem lazım vesselam... Sabah sabah pek bir şey yiyelim gelmiyor, ama annem her gün hiç usanmadan kahvaltı hazırlıyor. Bazen annem uyuyakalsa da yemeden gitsem diye içimden geçirmiyor değilim. Ama annem galiba kıyamıyor bize. Bana da kahvaltı masasına oturmak düşünüyor ve hızlıca yiyip okula gitmek... şimdi düşündüm de annemin fedakarlığının yanında benim söylenmem bile çok ayıp. Neyse annem bunu bilmesi iyi olur.

Pazartesi günleri uyanabilmek dışında güzel bir gün bence... Yeni ütülenen kıyafetlerimi giymek, okula sanki yeni gidiyormuş gibi heyecanla gitmek ve iki günde sanki çok şey değişmiş sanmak ve gittiğimde herkesi olduğu yerde bulmak... Ama Pazartesi yine de güzel bence. Okulum var çünkü. Okul ortamı çok güzel, artık eskisi gibi ders dinlemekten sıkılmıyorum. Üniversite sınavının yükünü omuzlarımda hissettiğimden beri dersleri ve test çözmeyi sevmeye başladım. Çünkü sevmek zorundayım, sevmeden başaramam. Bu yüzden derslerimi daha bir kendimi vererek dinledim. Sonrası aynı hep... eve geldim, yemek yedik. Aslında her günümün birbirine yakın geçmesi hem normal hem de zamanla sıkıcı geliyor. Ama ben bu sıkıcılığı kırarak her gün farklı bir yıldızı izleyerek uyuyorum.

Yıldızları çok seviyorum. Yıldızlara yüklediğim anlamlar var çünkü... onlar da beni seviyor. Yeryüzünde onlar kadar yalnızım çünkü...

22. 11. 2011

Salı sallanır mı? Hükümü var mıdır günlerin insan hayatına? Yani güzel olan bir gün, sadece Salı olduğu için sallanabilir mi? Yok canım daha neler. Ama insan perişan olduğu bir günün adını Perşembe koyabilir pekâlâ. Ya da yağmurlu bir günündeyse hayatının, Çarşambayı sel alabilir. İhtimaller denizinde boğulabilir insan Çarşamba günüdeyse ama kayığını Salıda unutmuş, kaybetmişse...

Bugün biraz kızgınım kendime. Çünkü annemi üzdüm durduk yere. Hiç söylememem gereken şeyler söyledim. Kırdım annemi. Hem de hiç hak etmedi. Bazen kendime sinir olurum, sonunu düşünmeden sinirle konuştuğum için. Konuştuktan hemen sonra pişman olsam da ne fayda... pişmanlık ne fayda? Ama annemi kırdığım için parça parça olan kalbimin hatırına affeder değil mi annem beni? Ah keşke yüzüm olsa da gidip gönlünü alabilsem. Ama o kadar çok alışmışım ki her şeyi içimde yaşamaya, sadece beyaz kâğıtlarımla paylaşabildiğim duygularımı dile getiremiyorum. Ama annem tanır beni, istemedi söylemediğimi bilir. Sahi bilir mi? Ama özür dilemem gerek... Tamam, yarın gidip özür dilerim. Olmadı gülümserim. Annem dayanamaz zaten, hemen affeder beni. Belki de hatırımızın geçtiği insanları kırmasak hayatımız daha güzel olur. Sanki insan neden böyle ki? Neden tanımadıklarımıza daha kibar davranırız? Neden hayatımızdakilere bir çift güzel sözü çok görürüz. Yok yok, sabah kalkar kalkmaz annemle konuşacağım ve biliyorum annem de uzatmaz. Ama inşallah çok kırılmamıştır. Annemin bizden başka kimsesi yok ki. Nasıl kırırım onu? Allah'ım sen affet beni. Ben annemin ayağının altında ararım cenneti...

23. 11. 2011

Gökten üç elma düşse... Sahi düşer mi? Yoksa bütün masallar sahte mi? Ya da Alaaddin olsam ve üç dileğim olsa acaba ne dilerdim? İlk dilediğim ailem için olurdu. Annem, babam ve kardeşlerim için... Ben zaten dualarımda ilk önce ailem için dua ederim. İkinci dileğim güzel bir gelecek için olur. Üçüncü dileğim ise güzel ölmek için. Hep düşünürüm güzel yaşarsam güzel ölür müyüm diye? Hep öyle derler ya... Ben güzel ölmek isterim. Ölünce arkamda güzel şeyler bırakarak ölmek isterim. Belki bunları düşünmek için çok erken ama ben biliyorum ki ölüm her an gelebilir. Şimdi sen diyeceksin bu karamsarlık ne diye? Demin televizyonda üç dileğiniz olsa ne dilerdiniz diye sordu bir bayan. Ben de sana yazayım dedim. Belki bilmek istersin.

Bugün günüm güzel geçti. Ama özel olarak anlatacağım bir şey yok. Üzgünüm. Yine de kötü haber vermekten daha iyidir, değil mi ama? Bugün yine gecenin hüznüyle yazdım seni. Sen bembeyazsın. Hüznümle kararırma olur mu? Masum ve temiz bir şeylerin kaldığını bilmek güzel çünkü...

24. 11. 2011

“Öğretmenim, canım benim, canım benim/ Seni ben pek çok, pek çok severim...”

Bugün öğretmenler günüydü. Küçükken tek bir tane öğretmenimiz vardı. Bir de hediyemiz, tütün kolonyamız ve kırmızı gülümüz vardı. Çocukluğum geldi aklıma. Şimdi birçok öğretmenimiz var ve artık ‘hocam’ diyoruz. Büyümüş müyüz ne? Ama öğretmenlerimiz her daim çok iyilerdi. Benim hiç sevmediğim bir öğretmenim olmadı. Hepsini yaz tatillerinde özlemişimdir. Lisede biraz daha değişiyor durumlar. Birden fazla öğretmen olunca ve ‘hoca’ olunca değişiyor durum, ama emekleri değişmiyor. Sevilmeden yapılamayacak mesleklerden biriymiş öğretmenlik. Ablam da yakında öğretmen olacak inşallah... En sevdiğim öğretmen ablam olur o zaman. Bugün okulda öğretmenler gününün tatlı telaşı vardı. Daha bir başkaydı bugün okulumuz. Ben avukat olmak istiyorum. Ama ablamdan dolayı öğretmenlik hep konuşulur evimizde. Abim de öğretmen olacak nasipse... O yüzden daha bir sempatim var öğretmenliğe. Bugün içten içe mutluluk vardı herkesin yüzünde. Minnet duyduğumuz öğretmenlerimizin, öğretmenler gününü kutladık. Artık müsamereler yok. 2-A sınıfından ‘öğretmenim’ şiirini okuyan Taha Yasin’de büyüyle çok oldu. Ama inanır mısın içimdeki heyecanı müsamere heyecanına benzettim bugün: “Okut, öğret ve yurda yararlı bir insan et.”

25. 11. 2011

Hafta sonu ne de çabuk geldi düştü avuçlarımıza. Günler yağmur gibi yağarken, akıp giderken gökyüzünden eksilen bulutlar içimi tedirgin etse de sadece hafta sonuna girmenin biraz sevinci biraz burukluğu var. Sevmiyorum hafta sonlarını ben. Hele kışı hiç sevmiyorum. Yaz tatillerini de sevemedim gitti. Zaten bir hafta sonra sıkılmaya başlarım hemen. Sahi ne çabuk geldi hafta sonu. Hayatın sonunu hatırlar gibi. Ama ne yalan söyleyeyim bugün zorla çıktım yataktan. İlk aklımdan geçen şey 'Neyse yarın çok uyurum,' oldu. Ama kendim de biliyorum ki hafta sonları erken uyanıyorum. Bu huyuma sinir oluyorum. Bugün hava kapalı... Dışarısı ayaz... Pencereye çöken beyaz ince buzlardan anlıyorum. Yaşadığım şehrin havasını uyanır uyanmaz fark edebilmek güzel. Odamdan çıktığımda abimin aynanın karşısında saçlarını düzeltirken söylediği şarkıyla keyfim yerine geldi. Evin en küçüğü olmak problem biraz ama, bence dünyanın en güzel şeyi en çok sevmek, en çok sakınılmak... çok güzel... gerçi bunun altında ezilmiyor değilim ama, ailemi öylesine seviyorum ki... Kahvaltımı yapmadım aslında annem mutfığa girip çıkarken yapıyormuş gibi yaptım. Ne yapayım yiyemiyorum uyandığımda. Sonra okuluma doğru yol aldım babam üst yola kadar bıraktı arabayla. Hava çok soğukmuş. Arabadan inince fark ettim. Okula geldim sonunda. Gün boyu teneffüslerde çıkmadık dışarı. Koridordaydı bütün okul neredeyse. Kalabalıkta gözler bir çift gözü arıyorsa... öğle arasında gitmedim eve. Arkadaşlarla bir şeyler atıştırdık. Öğleden sonraki dersler hemen geçiyor zaten. Sonrasında İstiklal Marşımızı okuyup evlerimize dağıldık. Sonrasında yaşadığım 'can sıkıntısı' telaşı. Bir de koridor kalabalığında aradığım bir çift gözden uzak kalacağımı bilmek... iki gün aslında uzun bir zaman...

26. 11. 2011

Seni hafta sonu güneşiyle yazmayı çok seviyorum. Aslında bugün başımdan geçen olaylardan değil hayallerimden bahsetmek istiyorum. Çünkü bugün bilmediğin hiçbir şey geçmedi hayatımdan. Hava soğuk, çıkmayacağım dışarıya. Annem şimdi çay saatimiz için yaş pasta yapıyor. Bugün başıma gelen en güzel şey bu sanırım. Babam içeride namaz kılıyor. Abimler evde yok. Ah canım ablam, bizden uzaklarda. Yeri o kadar belli ki çok özlüyorum onu. Okulunu bir an önce bitirse de gelse artık. Bir de ben gidebilsem üniversiteye. Hayatta en çok istediğim şey üniversiteyi kazanmak Ablam dertleştiğimizde üniversitenin çok da hayal ettiği gibi olmadığını söylüyor. Ve hep en iyi yere gitmeye çalış, neresi olursa giderim deme, diyor. Bir kazansam Hukuk Fakültesini... Babam gurur duysa benimle... Ben gurur duysam babama yaşattığım gururla... Annem akrabalarımı arayıp "Ne oldu, kazandı mı?" sorusuna vereceği en güzel cevabı verse. O gün, ah o gün gelse. Düşününce bile yaşamak, umutla büyüme ve hatta ölünce bile umutla ölmek güzel şeydir. Ölüm zordur ama cenneti umut ederek gözlerimizi kapasak umudumuz ışık olur karanlıklara... Hayatı Seviyorum. Ailemi, arkadaşlarımı, hayallerimi ve gençliğimi de... Gençliğimde biriktirdiklerimi, farkına vardığım kalbimi, umudumu seviyorum. Bir de annemin yaptığı yaş pastayı!..

27. 11. 2011

Ah annem... her gün niye temizlik yaparsın ki... Hem de belin ağrıyorken. Kıyamıyorum dayanıyorum. Annem hasta hasta ayaktayken ben oturamıyorum. Zaten ablam da yok... Benimle, babamla, ağabeylerimle yani dört erkekle uğraşiyor her gün. Kızıyorum ağabeylerime yataklarını toplamadıkları için... Hele annem hastayken öylece bırakıp gittikleri için kızıyorum. Hatta ablama bile kızıyorum bizi bıraktığı için. Bugün annem hastaneye gitti bel ağrısı yüzünden. Allah'ım ne olur beli ağrımaz artık... Evimizin tadı tuzu yok içimizden biri hasta olunca. Biz dayanamayız ki birimizin acısına... İğne vurulduktan sonra iyi oldu annem. İnşallah daha da ağrımaz. Biz de babamla birlikte çayı hazırladık annemi sarıp sarmalayıp yatırdık. Babamın şefkati ellerinde saklı, yüreğinde dünya yükü saklı canım babam. Hiçbir işten kaçmayan, kendi işlerini hiç anneme bırakmayan, geçliğinden beri çilelerle büyümüş, yokluğu görmüş ama insanlığından hiçbir şey kaybetmemiş ve bizim için çırpınan canım babam. Merhametinde insanlığı bulduğum, insanlığı merhametinde bulduğum canım babam... Birlikte çayı hazırladık, ortalığı toparladık ve yemek yedik. Annem rahatsız olduğu için erken söndü bugün evde lambalar. Ama olsun yarın doğacak güneş var bizim için... hem okul var. İyi geceler günlüğüm...

28. 11. 2011

İnsan yıkanabilir mi gözyaşıyla? Şey... sular kesilmişti sinirden ağlasam yüzüm yıkayabilir miyim? Okula gitmem lazım, ama benim önlem paketi su dolu şişelerimiz vardı. Yani ağlamak için bir nedenim yok... hem erkekler ağlamaz. Güne şanssız başlamak kötü olsa da bu bütün gün böyle devam etmedi şükürler olsun ki... ama laf olsun diye değil gerçekten de bir şeyden yoksun olunca değerini anlıyor insan. Allah kaybettiğimiz şeylerle sınamasın bizi. Dağına göre kar verirmiş hani... benim dağlarım o kadar büyük o kadar heybetli değil... Olmasın da zaten. Okul çok güzeldi bugün. Arkadaşlarımla çok güldük. En güzeli de bu belki de. Öyle kaptırdık ki kendimizi, her şeye güldük. Derste bile teneffüsteki sohbetlerimizi hatırladıkça gülmek için zor tuttum kendimi. Çünkü öğretmenlerin 'Neye gülüyorsun, anlat biz de gülelim,' lafının bana gelmesinden hep korkmuşumdur. Sen benim kendimle bu kadar konuştuğuma bakma. En çok kendimle konuşurum ben. En çok kendime sustuğum zamanlardan sonra...

Öğleden sonra da derslere girdikten sonra eve geldim. Oh çok şükür annem iyiydi. İnan bugün sevindiğim en çok şeydi. Bir de sular gelmişti buna çok sevindim. Babam da eve bir sürü ilaçla gelmişti. Annem için ne kadar da telaşlanmıştı. İlaç sayısından da bunu anlamak mümkün pekâlâ... Babam annemi bir başka seviyor. Yakın çevremizde gördüğümüzden çok başka. Ben bir gün eşim olursa onu babamın annemi sevdiği kadar seveceğim. Çocuklarımı babam kadar seveceğim. Bu ilaçların bende uyandırdığı duygu bu...

Ve bugün bir şey daha öğrendim: Su hayattır. Hayat kısa...

29. 11. 2011

Bugün abimin doğum günü. Aslında 'abi' yazdı-
ğımına bakma. Ben ona hep ismiyle hitap ediyoro-
rum. Aramızda beş yaş var ama öyle alışmışım
'Serhat' diyorum hep. Herhâlde artık 'abi' diyemem. Ama de-
mem lazım biliyorum.

Doğum günleri çok güzel... Doğum günü olan insan, ge-
çiyor sanki gözlerini önünden hayatıyla. Biz dört kardeşiz: ağa-
beyim, ablam, 'abi' olmayan Serhat ve ben. Üç tane benden
önce doğmuş, benden önce ağlamaya başlamış ve benden çok
külmesini istediğim kardeşim var. Kardeş... bu hayattaki en
güzel şey... canımdan can... Ablam evin tek kızı. O üniversitede
olduğundan evdeki boşluğu çok belli oluyor. Abim burada
okuyor, kendi ayaklarının üstünde duruyor. Abim benim ol-
mak isteğim insan, hayatı öğrenmiş. Hayatı yaşamak isteğim
gibi yaşayan abim. İnşallah ben de bir gün bu kadar güçlü ola-
bilirim. Ve Serhat... o biraz daha büyümeli bana sorulacak
olursa, sanki henüz öğrenmemiş gibi hayatı. Ya da ben mi er-
ken büyümüşüm? Benden önce büyüyenlerle büyümek. Hayatı
küçükken de biliyordum gibi hissediyorum çoğu zaman. Bu
bana olgun bir hayat, olgun bir kalp verse de belki yaşlıtlarım
gibi çocuk olamasam da ben mutluyum. Büyüdüğüm için, bü-
yümüş bulunduğum için mutluyum. Hayat beni üzemeyecek
belki de çok üzüleceğim. Ama bu anlatılacak bir his değil. Öyle
çok gördüm geçirdim ki ailemin, kardeşlerimin yaşadığı hayat-
larda ben de yaşadım ve yaşlandım sanki. Aklıma annemin
benim doğum günümde yaptığı pasta geldi. Üstüne "Yasin"
yazdıkları... Ailem büyüyor, ben büyüyorum ailemle. Korku-
yorum düşmekten, bir şey olmasından korkuyorum... iyi ki
doğdun Serhat... pek anlaşamasak da. Canımdan can iyi iki
doğdun...

30. 11. 2011

Kuş sesiyle uyanmak ne güzel. Gerçi kuşları kıskanmıyor değilim bizden önce uyandıkları için. Uyanır uyanmaz hayat dolu oldukları için. Küçük kalpleriyle biz insanları uyandırabilecek kadar konuşabildikleri için kıskanıyorum. Kuşların sesinden bile öğrenecek ne çok şeyimiz var. Bir baksak etrafımıza her şey bize bir işaret aslında. Bazen rüzgârla kımıldamayan yere düşmüş yaprağın can çekişleri bile bu dünyadan gitmek istemediğini düşündürüyor bana... yoksa ben mi böyle düşünmek istiyorum. Dünyaya nasıl bakarsak öyle mi görüyoruz? Galiba evet...

Bugün okula gitmedim, çünkü çok hasta olmuştum, boğazım çok acıyor. Ama hastalıklara kızmamak gerekmiş. Allah böyle hissettirmiş kendini ve sevdiği kuluna hastalık verir küçük günahlarını silermiş. Ben gözyaşlarımızın silemeyeceği bir günah olduğuna inanıyorum. Yeter ki insan yaptığı hatadan pişmanlık duysun. Ağlamak güzeldir. Bugün devamlı terledim, boğazım açıyor hiçbir şey yiyemedim. Sesim benim değildi bugün, benim harflerimle başkası konuştu. Olsun içime başkasının girmiş olması beni farklı fikirlere sürükleyebilir diye düşünmedim değil. Oysa ki ben, sadece ben olmak için yaşamayı yeğlerim...

Dışarı çok soğuk... Çam ağaçlarının üstünde karlar var. Bir de dağlarda... kar temizliktir. Soğukluğu bütün kirleri kapattığından mıdır acaba? Dünya kötü. Ama bizim hayatlarımız çok güzel. Şükürler olsun ki yastığa başımızı bir derdimiz olmadan koyabiliyoruz. Hayatımdan memnun olduğum için, aileme sahip olduğum için hep şükrediyorum. Birde hayallerim olduğu için mutluyum. Yarına yıldızlarla uyuyup güneşle uyanabildiğimiz farkına varacak kadar kalp gözümüz görüyor iyi ki...

“Her uyku hayallere, her uyanış umuda”

İKİNCİ

Zeliha AKKAYMAK

Bayburt Fen Lisesi

Dışarıya bakıldığında gündüz olup olmadığı anlaşılmayan güneşin günlerdir gülmediği bir sabaha uyandım yine. Çoğu zaman olduğu gibi yine kendi kendime. Bu aralar uyku tutmuyor beni, bu da hiç hayra alamet değil. Çünkü önceden en sevdiğim şeydi uyumak. Alışkanlıklar da değişiyor demek ki zamanla... insanlar gibi. Kalkıp hazırlandım okula gitmek için. Yurtta kaldığım için kahvaltı alışkanlığımı bırakalı çok oldu zaten. Sadece ben değilim her gün aynı şeyleri yaşayan. Esra, Derya, Gözde ile birlikte kalıyorum. Çok alıştım, nasıl bırakacağım buraları inan günlük, ben de hiç bilmiyorum.

Bütün hızıyla başladı yine gün. Bugün okulda deneme vardı bu yüzden öğleden önce bir ders işleyip sınava başladık. Sayısal olmama rağmen sözelim yine iyi geldi. Belki de şu anda hayatımın hatasını yapmaktayım sayısal okumakla. Öğretmenlerim de hep öyle söyler zaten. Ama istediklerimiz her zaman olmuyor işte, hayat öyle tuhaf ki... Benim gibi Bayburt'un şehir olduğunu bilmeyen Malatyalının birini bu şehre gönderiveriyor işte. Sınavdan çıktıktan sonra da öyle yemeği için yurda geçtik. Sonra netlerimizi karşılaştırdık. Ne olduracak ne de öldürecek bir denemeydi. Orta hâlli bir lise öğrencisiyim işte.

İngilizce hocamız Hakan Hoca "Sizi mi bekleyecem, evlenecem ben ya!" demişti bir keresinde, şaşırmışım ama doğruymuş. Bayramdan sonra memleketine gidip evlendiği için boş derslerimiz vardı. Bende Elif Şafak'ın *İskender* adlı romanına başladım. İlginç bir kitaba benziyor. Rehberlik saatinde ise yıllık ödevlerimizi hangi dersten alacağımızı karalaştırdık. İlk sıraya Matematiği yazdım ama kısmet. Matematiğim her zaman kötü oldu. Bilmediğimden değil önyargı var bende. Ders-

ler gittikçe zorlaşıyor. Okula destek amacıyla etüt yapıyoruz okuldan sonra. Tarih etüdü vardı bugün Mehmet Hoca laf nereden dönüp dolaştıysa siyah ile beyazın renk olmadığını söyledi inatla. Bende "O zaman Beşiktaş da takım değil!" dedim. Sanırım bozuldu, kendi koyu Beşiktaşlı da... ama umarım kızmamıştır. Ben de Fenerliyim bu arada. Etütten sonra yurda gidip üzerimizi değiştirdik. Yemeğe indik. Yine patates vardı Enerji verdiği içinmiş sürekli vermelerinin sebebi. Ama aynı gıdayı sürekli tüketmek de pek faydalı değil sanırım. Etüde girdik sonra yine. Etütten sonra odaya çıkınca ne oldu bil bakalım? Odanın lambası patlamış, Gözde de sinsice orada bizi bekliyormuş korkutmak için. Tabii kurban benim... tek kelimeyle ödüm patladı. Esra lambanın patlak olmasının romantik olabileceğini iddia etmişti. Korkudan bağırmanın neresi romantikse. Odanın ışığı patlak olunca bizim kızlar da erkenden uyudular. Ben de etüt odasına çıktım hep anlattığım ama senin hiç anlamayacağın duygularımı yazmaya. Dışarıda lapa lapa kar yağıyor. Dünya bu hâliyle uyumaya hazırlanan bir çocuk ve aslında kar da onu örten bir battaniye gibi... hiç ısıtmayacak bir battaniye. Bir müzik çalıyor telefonumda. Bengü'nün "Ağla Kalbim" şarkısı. Son günlerde neredeyse herkesin dinlediği...

Seni yazışımın ilk günü. Bu bir dilsizce laf anlatmaya benziyor. Ama söz uçar yazı kalır misali tuhaf bir şekilde beni mutlu ediyor bu, kendimle konuşmak. Uykum geldi. Saat gece yarısına geliyor. Benden başka hiç kimse ayakta değil. Babamın da dediği gibi; "Öğrenci adam erken yatıp erken kalkar." Çok doğru laf...

Şimdi uyumalıyım. İyi geceler günlüğüm...

17. 11. 2011

Sanki iliğimi donduran bir kış gününe uyandım bu sabah. Pencereden baktığımda farklı bir yerdeyim izlenimi verdi nedense bana. Yüzünü unutmuşum bu şehrin. Lapa lapa yağan kar, her yanı kaplamış. Sanki güneş pılın pırtısını toplayıp gitmişti buralardan. Hazırlanıp okula giderken hafiften bir yağmur çiselemeye başladı. İnsanın içini ürpertecek cinsten... Toprağın kokusu geldi burnuma, özlemişim meğer. Bir huzur doldu içime, nedenini bilmeden. İlk dersimiz Dil Anlatım'dı. Öğretmenimiz Yusuf Hoca müdür olduğu için işi çıkmıştı, geç geldi. Dilekçe yazımından bahsetti bize. Konuşurken hep karşıya bakar. Ama iyi ki böyle yapıyor. Biraz başını eğse sıralarımızın altında titreyen ayaklarımızı görecek. Nedense gölgesi ağır bu adamın herkes ona korkuyla karışık saygı duyar. Bugün söylediği bir lafa çok hak verdim. "Çağımızın en büyük hastalığı kalp ve beynin boş, midenin dolu olmasıdır," dedi. Ne kadar da doğru... Öğleden önce son iki dersimiz Almancaydı. Her zaman bu saatlerde bir ölüm sessizliği kaplar bizim sınıfı. Hoca bana soru sormasın düşüncesiyle kafasını sıraya gömer herkes, saklandığını sanan deve kışı misali. Bense gözlerimi saate mıhlar, zamanın geçmesini beklerim. Sanki ben bakarsam daha hızlı geçecekmiş gibi. Bir saniye bir ömür olur bazen. Neyse sonunda ders bitti ama biz de bittik. Bir yabancı dili bile tam anlamazken ikincisini almak istemiyor beynim. Öğle yemeğinden sonra Beden dersimiz vardı. En çok beklenip de en çabuk geçen ders. Basketbol kurallarını öğrendik bugün. Hiç spora yatkınlığım olmadı masa tenisi dışında. Ama hoca ilk geldiğinde beni voleybol takımına alacağını söyledi. Bütün sınıf deliymiş gibi baktı adama doğal olarak. Özel bir yeteneksizliğim var da spor konusunda. Bedenden sonra Kimya dersimiz vardı. Bazılarının gözü açık uyuyabileceği derecede ilginç geçen bir ders... O kadar çok test

çözdürdü ki bir süre sonra hoca kendinden bıktı. Düşün yani... Bizi serbest bıraktı. Okuldan sonra etüt vardı yine. Bu aralar insandan çok kitap yüzü görüyorum.

Akşam yemeğinde ne olduğunu anlatmıyorum artık. Bir patates bitkisi olarak devam edeceğim yakında hayatıma. Günlerdir annemgili aramıyordum, onlarla konuştum bugün. Ha söylemeyi unuttum bugün oda arkadaşım Derya'nın doğum günü ve ben yeni hatırladım. Sınıf arkadaşları, parti yapmışlar. Babaannemden daha beter bir hafızam var ne yazık ki.

Etütten sonra yukarı çıktım, biraz kitap okudum ama sonra sen düştün aklıma, bugün yaşadıklarım hep hatırlamak istiyor demek ki. Biraz müzik dinledim. Kimya ödevimizi yaptım ve beni ısıtabilecek en sevdiğim cansız varlıklara yastığıma, yorganıma koştum. İnsan bunları yazarken bile esniyor. Galiba güzel rüyalar beni bekliyor. Hiç uyumayacak olan sana da iyi geceler günlüğüm...

*M*evsimin renklerinin solduğu bir güne uyandım, sanki yine dünü yaşıyormuş hissine kapılarak. Ya da dünden bir parça yanlılıkla gelip bugün olacakların arasına katılmış gibi. Tarih her gün bir artmasa anlayamayacağım günün geçtiğini. Bugün günlerden Cuma. Her zamankilerden. İlginç bir olay olmadı tabii ki. Bazen aynı saat ve dakikada da aynı şeyi yaşıyormuş izlenimine kapılıyorum. Kurulmuş saatler gibi... Artık hayatımızda tek değişen sorulara bulduğumuz yöntemler. Bir de bir gün farklı bir toprağa basarız ümidi...

Öfleye püfleye kalktıktan sonra yatağımı yapmak zor geliyor, üzerimi giymek... Akşamdan kalma gibiyim, her yanın ağrıyor ama okula gitmek kaçınılmaz. Gözlerimi uykusuzluktan ovuşturup dururken kirpiğim dökülüyor yanağıma. Sence kirpik kopar mı, dökülür mü? Tabii ki dökülür en azından benim açımdan. Çikolatasına iddiaya girmek Hakan'la ama kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Hatta ikisi de aynı anlama geliyor olabilir. Neyse ne işte! Sanırım ben kazandım. O bir şey değil de geometri dersinde patladı asıl olay. Hoca bir test dağıtmış, test net çıkmadığı için de testin aslını tüm sınıfta dolaştırıp "Herkes çizsin," demiş. Tabii ben "Çözsün!" anlayınca, o meşhur lafı da baha nasip oldu. Tam testi bitirdim hoca ansızın tepemde dikilip "Boğh şimdi bağh!" demesin mi? Her zaman öyle başlar cümleye adı da bu yüzden o kaldı zaten. Yoksa adı Emrah. Tüm sınıfa rezil olmamı bir kenara bırakacak olursak Allah'tan kulak zarlarım hâlâ sağlam. Yurda gelip erkenden uyudum, tüm günün yorgunluğu çıkarmak için. Etüt yoktu. Uyandıktan sonra biraz ders çalıştım ama bir sarhoşun kafası kadar algılayabildi beynim çalıştıklarımı. Uykudan daha güzel bir faaliyet yoktur herhâlde. Karar verdi bazen sana hoşuma

---

giden bir söz yazacağım, bugünkü düşüncelerimi anlatan. Rüyalarda gördüğüm yarınlarım var benim gerçekleşmesini ümit ettiğim. Uyumalıyım sanırım. İyi geceler günlüğüm...

“Çalar saat gibidir bazen hayat,

Hayalleri sen kurarsın başkaları çalar”

19. 11. 2011

Yalnızlık... Bu kadar acı bir ifade tek kelimeye nasıl sığabiliyor? Sana 'dünün aynısı' yazıp kapatmak geldi içimden. O kadar sıradanlaşmış ki hayatımız dışarıdan bakan biri bizi insana benzeyen robot sanabilir.

Sıkılıyorum sevgili günlük. Bir de yalnızlık hissi... Nereye dönsem yalnızlığa çarpar oldum. O kadar kalabalıklaşmış ki. Sanırım tek benim sorunum da değil. İnsanlar içleri acırken neden ağlayamazlar ki? Dişlerini dudaklarına kanatırcasına bastırıp susmak dertlere çare midir? Binlerce yıl yaşamış biri bile ölmeyi candan istemez. İçini karatmak istemiyorum ama insanları çözmek belki de dünyanın en zor işi. Çareler bile çaresiz kalıyor işte. Her şey bizde gizliyse bu sıradanlığa da bir çözüm bulmak gerekiyor. Bu günün tek farkı azmedip sana bahsettiğim *İskender*'i bitirmem oldu. İkiz kardeşlerin ayrılması sanıp da nasıl ayrı yollarda yürüdükleri. Belki inanmak zor ama benim de bir ikizim var bu arada, adı Zehra. Ardahan Fen'de okuyor oda. Özlüyorum onu böyle zamanlarda. Ne bileyim bazı kelimeler duyguları anlatmaya yetmiyor ki... Hafta sonu güya... ama hafta içini daha çok seviyorum artık. En azından zaman daha çabuk geçiyor. Yemek yedim, uyudum, ders çalıştım, müzik dinledim. Sanırım sorun 'farklı fark etmekte'. Bugünün diğer günlerden farkı bir gün daha yaşlanmış olmam değil. Hani şairin de dediği gibi, "Bugün de akşam oldu, güneş ufka dayandı. / Gelip geçen ömründen bir günüm daha yandı. / İçimde bir pişmanlık yüreğimde feryat var. / Yaşım çok genç ise de garip gönlüm ihtiyar." En azından hâlâ mutlu olabilecek sebeplerim var. Biraz iyimser olmalıyım sanırım. Mesela annemle konuştum bugün. Ne kadar sevdiğini fark ettim. İnsanların sevildiğini bilmesi ne güzel.

Uykusuzluktan ölebilirim sanırım. İyi geceler günlüğüm...

"Kimi insan vardır, yirmi yaşında ölür, seksen yaşında gömülür."

20. 11. 2011

Güneş sesimi duymuş sanki. Bugün gelip tahtına kurulmuş yine. Karlar erimeye yüz tuttu. Mevsimin yaşanması gerektiğini unutmuş gibi doğa. Ama bu sıcaklık bile ısıtmıyor içimi. Bazı üşümelerin sanırım mevsimle alakası yok. Sana yazdıkça fark ediyorum aslında. Günlerimin fark etmeden nasıl da programlanmış gibi geçtiğini, ne kadar sıkıldığımı. Kelimeler beynimi zorluyor artık içimdeki boşluğu anlatacak şarkılar var mı ki? Sıkıntı tarif edilmiyor kelimelerin kifayetsiz kalması bu galiba. Boğazına takılıyor anlatmak istediklerim de olmuyor işte. Aslında çok nankörüm. Ben sana yazarken bunları masa başında, belki de birkaç kilometre ötede ölmek üzere olan bir hasta var. Belki biri bir cinayete kurban gidiyor, başkası ailesini kaybediyor ve ben dünyanın en kötü durumundaymışım gibi bahsediyorum sana. Dertli olunca insan, dünya durmuş gibi geliyor işte.

Bu arada durumumuza şükretmemiz gerektiğini hatırlatan bir olay yaşadım. Yurttaki bir pencere düştü ve arkadaşlarımdan Ayşegül oradaydı. Hemen altında. Paçayı zor kurtardı. Ölümün ne kadar yakın olduğu geldi aklıma. Uzaktan uzağa bizi izleyen bir yabancı gibi şu ölüm. Biz mesafeyi açınca aklımızdan çıkıveriyor, ama sonra diğerlerinden pek de farklı olmayan bir günde her şey bitiyor. Belki de başlıyor. İnsan bazen ister istemez adını söylemeye korkuyor. Sıradan olsa da yine de yaşıyorum şükür ki. Bir yazarın sözü gelir hep böyle düşündüğümde; "Ve kaçırdığımız bir gol kadar üzülmelik değil mi? / Ölümler çocuklar güzel Afrika'da." insanoglunun garipliğini ne kadar da iyi anlatmış.

Yurtta kimse olmadığı için benim bu sıkıntım. Dershaneye gitmişti herkes. Ben yurtta kalıp biraz uyudum, her zamanki gibi derslere kendimi vermeden konu çalıştım, test çözdüm.

Okul başlasa diye dua ettin mi hiç? Zaman geçmiyorsa tek düşündüğün bu oluyor işte. Hiç anlayamayan sana da duygularımı anlatmak güzel. Kendine hesap vermek, yaşadıklarının muhasebesini yapmak ve ders çıkarmak. Ağlasam dokunamazsın gözyaşlarıma belki ama senin de için sızlar biri anlatırsa. Her gün sana bir şey yazacağım diye daha dikkatli yaşamaya başladım. Çevremi gözlemliyorum. Küçük bir günlük bile hayatı değiştirebiliyor demek ki. İyi geceler günlük.

“Sahip olmadıklarının kölesiydi insan,
Sahip olduklarını görmezden gelip kaçan...”

21. 11. 2011

Uyandıgımda perde yarı aralanmış, güneş içeriyi hafif hafif aydınlatırken buldum odamı. Bulutlar pembemsi bir renk almışlardı. Bu insana daha çok yaz akşamlarını hatırlatıyordu. Pencerenin hemen önündeki bir yokuşu aşarak anayola ya da okula ulaşıyor. Dışarı bakıldığında karşıda senelerimin geçtiği okul bütün heybetiyle duruyordu. Ben böyle dalmışken bizim kızlarda uyandılar. Hazırlanıp okula geçtik. Bir hafta daha başlıyordu işte. Bir önceki konuya devam ettiğimiz Biyoloji dersinden sonra Matematik dersine girdik. Hoca konu anlatmasın diye dua ediyorum bazen. Sınavda çıkar da yapamazsam korkusu içinde. Anladığımı sandığım bir Fizik dersinden sonra yine boş geçen bir İngilizce dersine girdik. Rıdvan'la tartıştık bugün. O kadar çok kavga ettik ki sebebinin unuttum. Kıpır kıpır bir çocuk... Keşke ailesi adını 'Dursun' koysaymış sessiz, sakın olabilmesi için. Gerçi o bile fayda etmez ona. En sonunda Necip Fazıl'ın bir sözüyle lafı ağzında bıraktım. "Cahillerle yaptığım her kavgayı kaybettim,' der üstat. O yüzden sen haklısın." Sanırım birkaç hafta konuşamaz o laflardan sonra. Bugün o kadar çabuk geçti ki nasıl olduğunu bile fark edemedim. Sıkılamadım bile. Etütte erkekler nöbetçi öğretmenin taklidini yaptılar.

Hocanın sesiyle bile insanı öbür tarafa yollayacağını bile bile. Belki sevmiyor olabilirler ama böyle davranılması gerçekten çok saçma. Sevmiyorsan saygı duymayı bileceksin.

Etüt bittikten sonra garip bir şekilde uyku tutmadı. Yeni başladığım kitabı okumaya devam ettim dışarıya bakan pencerenin önünde. Dışarıda olabilmeyi ne çok isterdim şimdi sokaklarda bağırarak, koşarak, çocukluğuma geri dönmek. Bitince anlıyorsun çocukluğun kıymetini. Şimdi bunları babaannem duysa "Bacak kadar boyunla bir de büyüdüm mü diyorsun

sen!” derdi. Kızlarla oturup biraz sohbet ettik, bazıları buna dedikodu dese de orada oluyor işte öyle. Uykumuz geldi. Yatmaya gidiyoruz. Kafamı yastığa koyar koymaz ölü gibi uyuyacağımdan acele etmiyorum pek. Bir gün daha eksildi hayatımdan ya da bir yaş daha yaşlandım... hiç bilemiyorum. Uyumak ve unutmak ne büyük nimet... İyi geceler günlüğüm...

“Çılgık çılgığa yaşanan bir sessizlikte kaybettik bazıları-mız...”

22. 11. 2011

Bir gürültüyle uyandım bugün. Tam rüyamın en güzel yerinde uykumu bölüp kulaklarımı çınlatan her zamanki sesi duydum. Tek farkı biraz daha artmıştı sanki. “Uyan!” diye bağınyordu hocalardan biri koridorun ucundan. Bir de topuklu ayakkabı giymişti ki her yere bastığında sanki kafam eziliyormuş gibi hissediyordum. Geceleyin okuyamadığım kitap başımın ucunda duruyordu. Kızlar çoktan uyanmışlardı. Hazırlanıp okula gittik. Pek de farklı olmayan bir günde nedense mutluydum. Sevinecek o kadar çok şey var ki. Kötüyü bilmediği için iyinin kıymetini anlayamıyor insan. Ne zaman umutsuzluğa kapılsam hep “Filistin’de, Irak’ta, Afganistan’da her an okula bomba düşecek, geride bıraktığı ailesi ölecek korkusuyla yaşayan öğrencileri düşün,” der annem. Onların ki can değil mi? Hayat boyu her zaman mükemmel olmazsın ki. Düşeceksin ki tuttuğun dalın kıymetini öğrenesin. Bazen böyle düşünmek imkânsız oluyor ama...

Nasıl geçtiğini anlayamadığım, sadece test çözdüğümüz bir geometri dersinin ardından en sevdiğim derse girdik. Teneffüslerin nasıl geçtiğini anlayamıyor insan. Fizik dersinde buldum kendimi. Her öğrencinin sorduğu değişmez sorulardan biri de “Bu konu ne işimize yaracaktır,” herhâlde. Düşünsene yolda yürürken fizik kurallarına göre iş yapmadığını, boşu boşuna enerji tükettiğini dehşetle fark ediyorsun, anlamını bile kavrayamamışken henüz. Fizik dersinde de test çözdük, hoca soru çözerken anlatır hep konuyu. Matematik dersi bitmişti bile fark etmeden. Etüde girdikten sonra yurda geçip yemek yedik. Yemek sırasında beklediğim kadar hiçbir şeyi beklememişimdir herhâlde. Kızlar bu beklediğimiz sürede test çözsük üniversite sınavını çoktan kazanacağımızı söylerler şakayla karışık, Sanırım doğru.

Etütlerden pek verim alamıyorum bazen, dikkat dağınıklığı yüzünden. Zaman ne çabuk geçiyor değil mi? Acıtsa da öldürse de geçiyor işte. Hayat neden bu kadar acımasız? Garip... Yaşama amacının ne olduğunu anlayamıyor bazen insan. Gün için yaşamak mı? Yıllar sonrasını düşünerek birikim yapmak mı, yoksa bütün bu düşünceleri es geçmek mi? Belki de yarın ölecekmiş gibi davranıp yıllar sonrası için birikim yapmaktır önemli olan. Dışarıda, koridorda, her yerde bir ölüm sessizliği var. Korkuyorum bazen yatağından çıkmaya. Uyumaya gidiyorum. Yarın yine dertleşelim olur mu? İyi geceler günlüğüm...

23. 11. 2011

Güneşin bile aydınlatmadığı karanlıklarımınla boğuşarak kalktım bugün. Bir mutsuzluk, umutsuzluk var üzerimde. Artık hangisini daha kötüyse... Sana yazarak yüzleşiyorum kendimle. "Ne kadar çalıştın? Bugün kendin için ne yaptın?" sorularını duyuyorum sanki kalemi elime her aldığımda. Bugün de farklı bir gün değildi. Karar verip uygulayamadığım kurallarla dolu bir hayatın, daha doğrusu kaosun tam ortasındayım şu sıralarda. Daha yolun başında bıılır mı diye sorma bana. Kaybettiğinde değil vazgeçtiğinde yenilir insan. Ben pes etmiyorum da bazen yoruluyorum. Onca emeğe degecek mi sorularıyla boğuşmaktan. Zaman dolanıyor işte dilime hep öyle zamanlarda, ne gösterir hiç bilinmiyor ki. Bu sorularla boğuşurken sıkıcı geçeceğini sandığım Tarih dersi çok iyi geçti. Mesela Birinci Dünya Savaşı sadece toprak kavgasını değil insanın hırsları uğruna neler yapabileceğini, bencilliklerin insanlığı yok edişini anlatıyordu. Edebiyatın da pek çok farkı yoktu tarihten. O da iyiydi. İngilizce dersimiz boştu yine. Sanırım Hakan hoca bizi eşi için terk etti. Şaka bir yana bayağı sıkıldım. Her Çarşamba yapılan Rehberlik dersinde bu sefer farklı bir konuyu ele aldık. Biyoloji hocası çağın hastalığı 'Diyabet'i anlattı, ben de sunumda bilgisayarı kullanarak ona yardım ettim. Bir bardak Kola da on yemek kaşığı şeker varmış. Şeker içiyoruz resmen yani. Hazır yiyeceklerin zararları anlatıldı. Milyonlarca Obez hastasından biri olup toplumca dışlanmamız için. Günümüzün en büyük sorunu da zaten fiziksel engeli bulunan birinin insan yerine konulmaması. Oysa beynini kullanmayı unutmuş bunca insan varken ne büyük hata değil mi? Daha dikkatli olacağım bu arada. Sağlığını kaybedersen bitersin zaten. Seminer bittikten sonra yine etüde girip biraz test çözdükten sonra yurda geçtik. Yalnız yaşasa biri bunları, ikinci günü kendini öldürür

herhâlde. Ama aynı şeyleri yaşayan bizler, birbirimizin acizliğine tutunarak güç kazanıyoruz sanırım. Dışarıdaki soğuk rüzgârlar gecenin adil davranmayacağını anlatıyor doğaya, benim içimde fırtınalar koparken. Etüt bittikten sonra fazla ders çalışmadan gidiyorum yatağıma. Biraz hayal kuruyorum geleceğe dair geçmişi özleyerek. Herkes için öyle değil mi zaten? Genç olup ruhu ölmüş milyonlarca kişi bulabilirim. Biri tam karşında... Yine mutsuzum falan mı sanıyorsun? Sadece biraz ruh yorgunluğu., dinlenmesi gerekiyor demek ki bedenim gibi. İyi geceler günlüğüm...

“Mutlu olmak istiyorsan bir amaca bağlan, insanlara değil.”

24. 11. 2011

Esiden, bu saatlerde çoktan okula gitmiş olduğumu hatırlayarak kalktım bu sabah. Öğretmenler günüydü bugün, önceleri bayram havasında geçen. Birkaç sene önce bu zamanlar, bir gün önceden çiçeklerimizi alır, öğretmenlerimizi çağırırdık تنها köşelere hediyelerini vermek için. Artık ne mantıksa bu günde öğretmenlerimizin birbirini kıskandığını düşünmüş aynı hediyeyi almaya çalışmışımdır hep. Sonradan anladım hediyeğin değil aslında hatırlanmanın, bir hatıra bırakma çalışmalarımızın onları mutlu ettiğini. Bazen de pasta, çikolata, kola alır genişçe bir masa kurardık sınıfta boydan boya. Sonra okulun tüm öğretmenlerini başımıza toplar, diğer çocukların imrenerek bakmalarını alayla izlerdik. Güzel günlerdi işte. Şimdi hiçbir farkı kalmadı diğerlerinden. Kuru kuruya kutlayıp geçiyoruz sıradan bir günmüş gibi. Demek ki büyüdükçe daha da bencilleşiyor insan kendisine emek verenlere karşı. Ama bir tebrik bile yetiyor onları mutlu etmeye.

Bugün de sıradandı. Sana yazacak şeyler bulmakta zorlanıyorum. Hakan ile iddiaya girdik yine. "Şinasi bu senin son şansın," cümlesini hızlı bir şekilde doğru söylemek ne zormuş meğer. Çok iyi bu konuda o. "Yarın sana sözlü yapacam," gibisinden dalga geçti üstüne üstlük. Bir dersi boş olan Dil ve Anlatım ile hocanın tek kelime Türkçe konuşmadığı Almanca dersinden sonra öğle yemeğini yiyip Bedene girdik. Basketbol oynadık, çok keyif aldım. Yalnız Ömer'in biraz kalbini kırdım sanırım, bir yanlış anlaşılma yüzünden. Topu bana attı ve koluma değdi. Ben de canım yandığı için uflarken onun bana güldüğünü sandım ve topu yüzüne attım. Tabii ki bana gülmüyormuş. Çok agresifim, sinirlerime hâkim olamıyorum bazen. Neyse gider özür dilerim bir ara. Kimya dersinde laboratuarda

kontrollü çılgın deneyler yapacağımızı iddia etti İlknur. Artık o nasıl oluyorsa... Ama su kaynatmaktan başka bir şey yapmadık ona da deney denirse tabii. Etüt ve yine etüt... Yarıştayız sanki. Başımızı kaşiyacak vaktimiz bile olmuyor bazen. Yorgun düşünüyorum. Gözlerim kirpiklerimi ayakta tutamıyor artık. Uykum geldi. Saat gece yarısına geliyor. Kalemim yazmak istemiyor artık. İyi geceler günlüğüm...

“Başarı belki insana çok şey öğretmez,

Ama başarısızlık çok şey öğretir”

25. 11. 2011

Rarışık duygular içindeyim bugün. Bir haftanın yorgunluğu bir yana hafta sonu gelecek beklentisi var içimde. 'Geçiş günü' farz ediyoruz Cuma ve Pazartesi. İstemeye istemeye yataktan kalkıp okula gittik bugün de. Bütün günümüz Fizikçi 'Quiz' yapacak korkusuyla geçti. Ama yapmadı şükür ki. Pek anlamamışsındır belki, 'Habersiz Yazılı' gibisinden bir şey. Şu insanlar yabancı kelimeler kullandıklarında kendilerini bilgili sanıyorlar ya, ona çok şaşıyorum.

Bazen babam öyle yazılı tişörtler giydiğimde "Bunun Üzerinde 'Ben bir salağım!' gibisinden bir şey yazmadığını nerden biliyorsun?" der kahkahalarla gülerdi. Nerden geliyorsa aklına bu sorular. Ama haklı. Konu buraya nerden geldi? Neyse işte bu sınavı yapmayacağı anlamına gelmiyor ki. Kaçış yok. Gülmekten karnımızın ağrıdığı bir edebiyat dersinden sonra din dersine girdik. Kaderden bahsetti hoca. Nasıl anlaşılmaz olduğundan. Alnımıza yazılmasına biz sebep oluyoruz ama bazen önüne bile geçemiyoruz. Öleceğini bile bile yaşamak gibi. Ne yaşamayı durdurabiliyorsun ne de ölümün önüne geçebiliyorsun. Anlaşılmaz konular bunlar. Kafamız düşünmekten patlamışken kurulmuş bir kol saatinden "Dıt!" sesi, geliyor bizi kurtarmak istercesine. Zil çalıyor ve yemeğe gidiyoruz yurda. Daha sonra hocanın bize, bizim hocaya baktığımız upuzun geçen bir Geometri dersinin ardından Kimya hocasına koşuyoruz. Laboratuvara çikalım diye yalvarmak için. Sırf ders kaynasın diye, yoksa sodyumun klorla tepkimeye girip tuz oluşturması hiç de eğlenceli gelmiyor. Sodyum asetat denen bir maddeyi kaynatıp akıttığında donuyor. Biz de ondan şekiller yapmaya uğraşıyoruz. Kimya bunun neresindeyse artık. Selmani hoca kızıyor.

Etütte edebiyat çözüyoruz zaten hemen geçiyor. Yurda geliyorum. Bugün etüt yok. Evi yakın olanlar eve gidiyor hafta sonu yarın ya. Yine içimi bir hüznün kaplıyor benim, özüyorum evimi. Biraz uyuyorum kafamı dinlendirmek için, daha da yorgun kalkıyorum yataktan. Kantine iniyorum kahve alıp biraz uykumu açmak, ders çalışabilmek için. "Adını Feriha Koydum" var bizim kızlar pür dikkat izliyor. Türkler kadar dizi bağımlısı bir millet yok herhâlde. Sanki biz yaşıyoruz, gerçek bir olaymış gibi öyle heyecanlıyız ki. Daha sonra yukarı çıkıyorum tekrar. Uyku bastırıyor. Zorlukla yazdığım birkaç satır. İyi geceler günlüğüm...

"Ne geçmiş vardır ne gelecek, sadece sonsuz bir şimdi vardır..."

26. 11. 2011

Yataktan kalkmayı istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kenetlersem sanki zaman geçmeyecekmiş gibi. Sonra birden hafta sonu olduğunu fark ettim. O sevinci mutlaka yaşamam lazım. Üç aylık ömrü olduğu söylenen bir hastanın tahlillerinin karışığının anlaşılması gibi... Biraz abarttım gibi... ama neyse işte bugün sayfalar dolusu yazabilirim desem inanır mıydın?

Bugün sınıf arkadaşlarımdan İlknur'un evine davetliydik. Hazırlanıp erkenden gittik, çünkü öğleden sonra bizim kızların dershanesi vardı. Yakın diye yürüdük ama neredeyse donuyorduk. İlknur ve amcasının kazı karşıladı bizi. Misafir odasına geçtik. Sofra neredeyse kurulmuştu. Kurabiye, kek, poğaç, sarma, dolma... Biraz karşısına geçip baksan bile doyardın. Ardından biraz halay çektik. Daha sonra pasta yiyip kola içerek yabancı bir film izledik. Bugüne kadar izlediğim en güzel filmlerdendi. Bir matematik dehasının kumarı nasıl çocuk oyuncuğu hâline getirdiğini anlatıyordu. Filmi yarısında bırakıp biraz sohbet ettikten sonra yurda geçtim. Kızlar da dershaneye... Yurda giderken ağlayan bir çocuk gördüm. Tek başına oturmuş öyle mahzun, içli içli ağlıyordu ki. Dayanamadım gittim yanına. Ne olduğunu sordum. Kafasını çevirdi, sinsininsin gülümse-di ve "Kedimi sen çaldın di mi?" diye kolumu tırmalamaya başladı. Küçük çocuktan korktuğuma inanamıyorum. Bu devirde kimseye iyilik yapmayacaksın. Melek yüzlü şeytan, ne olacak. Koşarak yurda geçtim.

Her zamanki gibi biraz uyudum, dinlenip ders çalıştım. Akşam yemeğini yiyip odanın düzenlenmesine yardım ettim. Sonra pencerenin önüne geçip kızlarla müzik dinledik. Mevsim kışa döndü artık. Babaannemin romatizmaları azmıştır yine dolanıyordur ortalıkta "Ah dizim, vah dizim," diye. Bunu hatır-

lamak bile gülümsetmeye yetiyor beni. Anlatması kolay, yaşaması zor günlerden biri daha bitti işte. Çok güzel bir gündü. Zaman dur durak bilmiyor ki. Birde şu çocuğun kedisini bulursam ben de onu tırmalayacağım. Acısı yeni çıkmaya başladı. Gribim de arttı zaten. Sınavlar da yaklaşıyor. Yine günlerce cebimde mendille gezmeyi umarım. Biraz başım ağrıyor şu sıralarda, ya fazla çalışmaktan ya da beynim paslanmış artık işlemekten. Yastığım, yorganım beni bekler. İyi geceler günlüğüm...

“Bize emek verenleri tekmelemeye anne karında başlarız”

27. 11. 2011

“**S**onu olan hiç bir şey güzel değildir, sonu güzel olan bir şey varsa o da hafta sonudur,” diyorlar ama artık ben buna inanmıyorum. Çünkü hep aynı tekdüzelikte gidiyor. Sıkıcı ve monoton... Kalktığımda bugün nasıl geçecek diye düşünmeye başlamıştım çoktan. Uyuşam çabuk geçerde belki ama, canım onu bile istemiyordu. Kalkıp biraz kitap okudum. Kızlar hazırlanıp dershaneye gittiler. Ben de kütüphaneye gitmek için hazırlandım. Uzun bir süre dolmuş bekledim ama gelmedi. Ben de yürümek zorunda kaldım. Kütüphaneye giderken hava çok soğuktu. Hafiften üşümeye başladım. Kütüphane şehir merkezine yakındır. Kültür merkezinin üçün katıydı. İçeriye girdiğimde kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissettim. Kitap dolapları sırasıyla dizilmiş, her cinsten kitap gelişi güzel raflara konulmuştu. İçeride kitapların kendine özgü küfle karışık kokusu vardı. Kitapları incelerken zaman durur benim için. Arka taraflarını okumaya çalışır, bir yandan da kitabın sayfalarını karıştırıp ne tarzda yazıldığını, anlamaya uğraşırım. Uzun bir süre kalıp iki kitap alıp çıktım. Yürüyerek merkeze gittim. Burası belki de Bayburt’un şehir olduğunu gösteren tek yerdi. Şehir dağ eteğine kurulmuş oraya buraya üç-beş katlı apartmanlar, müstakil evler dikilmişti. Hem şehir nüfusu az hem de insanları sakın kişiler olduğundan genelde sessizdir bu şehir.

Kenarlarında kamelyalar biraz ilerisinde de şehrin dükkânları, idarî binaları olan bir Cumhuriyet Caddesi vardır. Yani kaybolmanız imkânsız. Daha sonra takı cinsinden eşyalar satan bir yere girdim. Bazı insanlar sinemaya, maça giderek mutlu olurlar. Ben de öyle dükkânlarda saatlerce dolaşarak buluyorum kendimi. Birkaç küçük şey alıp çıktığımda hava kararmıştı. Erken terk ediyor artık bizi güneş. Hava çok soğuktu. Üzerime

montumu almadığım için çok kızdım kendime. Dolmuşa binip yurda geçtim. Biraz kitap okuyup yemeğe indik. İşte bir hafta sonu daha bitiyordu. Etüt vardı. Kimya ve Fizik sorularıyla boğuşurken etüt bitmişti bile. Yukarı çıktım. Aşağıdan aldığım kahveyi yudumlarken ne kadar yorulduğumu fark ettim. Çalışsam bile faydalı olacağını zannetmiyorum. Yakında adım 'tavuğa' çıkmazsa iyidir. Küçük kardeşim bile daha geç yatıyor-
dur herhâlde. Ama uyku da bir ihtiyaç değil mi? Neyse kendimi avutmayı bir kenar bırakayım ben. İyi geceler günlüğüm...

"Yapabileceğinize inanırsanız, haklı çıkarsınız..."

28. 11. 2011

Sana bazen çok kızıyorum günlük biliyor musun? Neden susuyorsun hep anlattıklarına? Neden hep sorularına, sorduklarına ben cevap buluyorum? Kendime kızmalıyım belki de... Sen ne yapabilirsin ki tek görevin nasıl yaşadığımı fark ettirmek ya da hatırlatmak. Bugün de sıradan bir gündü işte. Bir hafta daha başladı ve Pazartesi sendromu yine baş gösterdi bende. Şimdi, küçükken yazdığım bir günlük daha vardı o geldi aklıma. Geçen sene bizim evin bodrum katında bulmuştum. Aslında amacım filmlerdeki gibi onu toprağa görüp yıllar sonra birisinin bulup beni merak etmesini, araştırmasını sağlamaktı. Adını da "Zeliş'in Günlüğü" koyacaktım hatta ama olmadı. Babam çürüyüp gideceğini söylemişti o zamanlar. O günlüğe de yazmış, karalamıştım bir sürü şeyi. Tabii o zamanki dertlerim birinin beni çimdiklemesi, en sevdiğimi kalemimin kaybolması falanmış. Şimdi gülerek hatırlıyorum ben bunları. Ama bu yazdıklarına ileride gülüp gülmeyeceğim belli değil.

Bugün okuduğum bir kitap da şu soruyla başlıyordu: "Büyüdükçe mi anlıyor insan bazı dertleri, yoksa büyüyünce mi anlıyorsun gerçekleri?" Cevabın bulunması imkânsız gibi... Bugün bütün derslerde sırada elimi ayağımı oynatarak, bir şeyler çiziktirerek geçirdim. Neredeyse hepsinde test çözüp tekrar yaptık çünkü. Dersler bittikten sonram yine etüt vardı. Ayşegül yeni bir kitaba bakmak için kütüphaneye çıktı, ben de arkasından gittim. Kütüphane üst katta ve katın lambası patlak olduğu için zifiri karanlıktı. Ayşegül çok korkaktır. Ödle mi demeli yoksa? Tam kitabı alıp çıkmıştı ki onu korkuttum. Bir an kalp krizi falan geçirecek sandım ama on dakika peşimden koştuğuna göre sanırım pek bir şey olmadı. Bir yandan gülüyor bir yandan kızılıyordu bana. Bunun bedelinin acı olacağını söy-

leyerek tehdit etti beni. Korktuğum söylenemez pek. Tüm sınıf kahkahalarla güldü bu hâlimize.

Etütten sonra yurda geçip yemek yedik. Daha sonra biraz yatayım dedim, kütük gibi uyumuşum. Etüt vardı yine. Aynı şeyleri tekrar ve tekrar yapmak... Bir kısır döngü sanki... Etütte kızların anlattığı olaylara, dedikodulara gülerek geçirdim bütün vaktimi. Yurt hayatı böyle gırgır, şamata oluyor işte. Bir curcunadır almış başını gidiyor. Başım ağrıyordu bu seslerden ve kendimi dinlemekten. Yoruluyorum. Yatağıma uzandığıma göre sanırım devamını getiremeyeceğim. İyi geceler günlüğüm...

“Taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir.”

29. 11. 2011

Rafamı aniden duvara çarparak uyandım bugün. Sanırım bütün gün beynimin zonklamasının sebebi de buydu. Ama vücudum bundan yorgun düşmedi. Bazen kalbimi bir mengeneyle sıkıştırmışlar gibi hissediyorum. Ya da kendimi bir yerlerden atmak ihtiyacı... Acının nerde olduğu belli olur en azından. Biliyorum sorun sadece hissetmekte. Daha doğrusu bende... Sanki dün yaşadıklarım bir kâğıda çizilmiş biri de kolay yoldan akıllılık edip üzerinden gitmiş gibi. Tek fark bazı yerleri milimetrik hesapla kaydırması ya da iyi çizememiş. O kadar benziyor ki kopyası dünlerin ya da yarınların. Bakma bana yine boğuşup duruyorum beynimdeki dehlizlerle işte. Sadece kahramanları değişen günümün bir günü daha geçiyor işte gözlerimin önünden. Okulda bir dinginlik hâkimdi bugün. Fırtına öncesi sessizlik miydi yoksa? Hocanın yine test çözdürdüğü bir Geometri dersinin ardından Felsefe dersine girdik haftalar sonra. Hoca metafizikten bahsederken dalıp gitmiştim bile ben. Felsefe belki saçma gelecek ama ısırgan otu gibi. Okşandığında ilk önce bir yumuşaklık, rahatlama hissi veriyor. Ardından bitip tükenmeyen sorular kaşınıtı gibi devam ediyor. Her şey gibi tabii ki bu ders de bitti ve ben uyuduğum için hiçbir şey hatırlayamadığım bir Fizik dersine girdik. Etüde girip çıktıktan sonra Zeynep o kadar bıkmıştı ki "Memurlardan daha fazla mesai yapıyoruz, maaşa bağlasınlar bizi," diye söylenip durdu. Yine etüde girdik. Ama bu sefer erken bitti, çünkü maç vardı. Derbiydi galiba. Biraz izledikten sonra sıkılıp yukarı çıktım. "Rüyalar gerçek olsa olsa," diye başlayan bir şarkı var hatırlar mısın bilmem. Onu söyleyerek giriyorum yatağıma. Belki de yarın kalkamayacağım bu yataktan. Ölüp gideceğim. Belli mi olur? Hayat bu... yarın öleceksek bugün dopdolu yaşamalı. Anlaşılan sorunlarla uyanacağım yine İyi geceler günlüğüm.

"Beklemeyi bilen insan her şeyi elde edebilir"

“Yine aylardan Kasım / Sanki sende kaldı bir yarım” İronik bir şekilde bu şarkıyı açık unutmuşum, bütün gece bu şarkı defalarca çalmış telefonumda. Kısık sesle olduğu için duymamışım hiç. Bugün sonbaharın son günü... Varlığını hissettiren ama adı olmayan kış yine dayandı kapıya. İnsanın ruh hâli mevsimlerle değişir diyorlardı da inanmıyordum. Doğruymuş meğer. Doğa böyle ölü gibi uyurken ben de kendimi iyi hissetmiyorum pek. Gökten sanki pamuk atıyorlarmış gibi, avuç avuç yağıyor kar. Lapa lapa... bu beyazlık bütün kötülükleri gizlemek istercesine her yanı kaplıyor. Okula giderken saçlarıma düşen karlar bir gün yaşlanacağımızı, bu beyazlıkların hep orda kalacağını hatırlatıyor, hüzünleniyorum. Diğerlerinden pek de farklı bir gün değil bugün de. Hocanın laf verip veriştirmediği ve gülmekten karnumuzun ağrıdığı bir Tarih dersinden sonra Edebiyata girdik. O da iyi geçti. Edebiyat öğretmenimiz Ömer Hoca aynı zamanda sınıf öğretmenimiz olduğu için daha yakınız. Haftalar sonra Hakan Hoca bütün neşesiyle girdi sınıfa, gülücükler dağıtarak. Anlatıyor da anlatıyor? Zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyoruz. Çoktandır arkadaşlarla toplanıp bir şey yapmadık. Oturup kantinde bir şeyler yiyoruz. Etüde girince gelip bir bıkkınlık çörekleniyor üzerime. Ne zamana kadar devam edecek bu sıradanlık? Hayatlarımız hep başkalarına benzemek zorunda mı? Aynı şeyleri yaptığımız, test çözdüğümüz etütlerin ardından akşam oluyor nihayet. Dışarıda sokak lambasının ışığında parlayan kar tanelerine ve ne olduğunu anlayamadığım küçük bir kırmızı ışığa bakarak müzik dinliyorum. Biraz yakarı çıkıp ders çalışıyorum. Uykum geliyor. Yarın yeni bir güne, aya, mevsime başlayacağız. Soğuktan ellerimizin donacağı, dışarıya çıkamayacağımız, çoğu kez hastalanacağımız... Aksiliklere mi demeli yoksa? Neyse işte, her mevsimin kendine göre bir güzelliği vardır der-

---

ler. Her ne kadar sıkılsam, bıksam da sonbaharları seviyorum ben. Ölüp tekrar dirilecek şimdi doğa. Yazdıkça yorgun düşünüyorum. Uyuyorum kışa uyanmak üzere. İyi geceler günlüğüm.

“Bizi sevmedi ‘Kasım!’

Ama sen yine de kapıyı ‘aralık’ bırak...”

ÜÇÜNCÜ

BÜŞRA BENGÜ POLAT

Bayburt Anadolu Sağlık Meslek Lisesi

Bu sabah gözlerimi son kez kendi odamda açtım. Her güzel şeyin sonu olduğu gibi, benim İzmir Serüvenimin de bugün son günüydü. Son kez Annem “Uyan kızım, hadi kahvaltı hazır,” diyerek odama girmişti. Sıradan bir gün olmuş olsa bu durum beni öfkelen-dirirdi. Ama bugün buradaki her şey bir sondu. Odamdan mutfağa giderken yere bastığım adımlar bile... son kez bir aile sıcaklığının bulunduğu atmosferde annemin hazırlamış olduğu kahvaltıtıyı yaptık.

Ve sırada yolculuk vardı. Ben bir yolcuydum, yola koyulmam gerekiyordu. Vedalaşma faslına başladım. Öncelikle odama ‘elveda’ demiştim. Sıra sevdiğim insanlardaydı. Onların kokularını son kez içime çekerek, kocaman bir içtenlikle boyunlarına sarıldım. Artık her şeyi, herkesi geride bırakarak vedalaşmak istediğim son şeye doğru yürüdüm. Aslında hiç istemiyordum bu koca şehre ‘elveda’ demeyi ama buna mecburdum. İnsan mecbur kalınca her şeyi yapıyor, bu sayede bunu anlamıştım. İzmir’e veda ederken tenimi yakan güneşe, sıcak havaya da ‘elveda’ diyordum ve bunun farkındaydım. Ve canımı acıtan bir sondaydı sıra. Son kez İzmir havasını ciğerlerime doldurmuştu, o an bir daha oksijene ihtiyaç duymamayı dile-dim. Ama dilediğim çoğu şey gibi bu da imkânsızdı. Sonunda yolculuğum başlamıştı. Âdeta bir kuş gibi uçuyordum gökyüzünde. Tüm anılarımdan uzaklaştırıyordu bu kuş beni. Bu yüzden onu sevmeyişim. Merhabalardaydı sıra. Bayburt... Hiç ‘merhaba’ demek istemesem de bu olmuştu. Sadece Bayburt’a değildi bu merhabam. Bununla birlikte bembeyaz kara ve soğuk hava koşullarına da ‘merhaba’ demek zorundaydım. İçimden “Merhaba her şeyimi elimden olan şehir,” diye haykırmak geçiyordu ama yapmadım. Daha doğrusu yapamadım. Yurda,

---

kendi odama ayak bastığımda bütün kötü düşüncelerim kaybolmuş, kendime ait sıcak yuvama geri dönmüş gibi hissettim. Ama bu bir histi ve gelip geçiciydi. Bu sayede anladım ki insanlar olaylara ne şekilde bakarsa o şekilde görür.

Ben sanırım belli başlı sorunlar yaşıyorum. Sevdiklerim tarafından her zaman ihanete uğradım. Kalbim artık paramparça. Her bir parçası farklı yerlerde. Hatta aralarında en önemli parçalar kayıp. Güven, inanç ve sanırım artık sevgi de bu kayıp parçalar arasında. Çok sevdiğim biri tarafından bırakılmak çok ağır. Oysa ne olursa olsun her durumda konuşmaya and içmiştik. Bu yaşadıklarım bana bir kez daha kimseye güvenmemem ve inanmamam gerektiğini öğretti. Sevgi ve nefret arasındaki ince bir çizgi var. İnsan duyguları da oldukça değişken. Şu an hiçbir şey hissetmiyorum. Ne iyiyim, ne kötüyüm. Artık hiçbir şeye anlam veremiyorum. Geride bırakılmaktan, her sefer arka plana atılmaktan yoruldum. Bir zamanlar kardeşim dediğim insana şimdi nefret dolu gözlerle bakmak bana çok acı veriyor. Yeniden ona sarılıp tüm dertlerimi paylaşmak istiyordum ama bu artık imkânsız. Zamanla insanların maskeleri düşüyor ve gerçek yüzlerini görüyoruz. Oysa ben insanları çok iyi tanıdığımı sanırdım. Şairin dediği gibi "Beklemek hiç duymayan birine dünyanın en güzel şarkısını söylemek kadar anlamsız." Ama ben her zaman onun geri dönüp benden af dilemesini bekleyeceğim. Onu beklemek, her gün ölmek demek ve yahut hayata küsmek demek... Lakin içimde sürekli büyüyen umutlarım olacak. Umutsuz yaşam olmaz ki yaşıyorsak hâlâ bir umut var demektir. Ve hayat yalnızca arkadaştan ibaret değil. Çok sevip, değer verince hep böyle oluyor zaten. Merak ediyorum, yalnızlığı çok sevsek, o da bırakır mı bizi?

18 Kasım 2011/Cuma

A hayat güzel... Çiçekler, böcekler, deniz, kum, güneş, eğlence... Yaşamak güzel ama yaşadığın şeye değerse.

Bu sabah gözlerimi açtım. Gözlerimi diktiğim tavanda örümcek ağıydı ve yine keyfim kaçmıştı. Artık hiçbir şeye bakamaz olmuştum. Çünkü gözlerimin camlarını ne kadar silsem de pencerem kirliydi. Aslında ben hâlâ aynı benim ama dünya çok değişik. Sürekli bir şeyler değişiyor. Zaman o kadar çabuk ilerliyor ki. Geriye dönüp baktığımda bir şeyler yapmaya fırsatım kalmıyor. Zaman hep aynı fakat getirdikleri...

Yeri gelince mutlu ediyor, karşımıza yeni yüzler, yeni insanlar çıkarıyor. Yeri gelince de sevdiklerimizi bizden alıyor. Yine zamanla onların yüzlerini, neye benzediklerini dahi untabiliyoruz. Fotoğraflar da olmasa kim bilir ne yapardık? Çoğu insan fotoğraflarda kötü çıktığını düşünür. Bana sorarsanız fotoğrafta her insan iyidir. O an, ölümsüzdür. Kendini kötü de hissetse formasyon gereği fotoğraflarda küçük de olsa bir tebessüm gösterir. Aklından kötü bir şey geçmez ki geçse bile bu kötülüğü yapamaz ve kalp kırmaz. Ruhu yoktur, sadece bedeni o fotoğraftadır.

19 Kasım 2011/Cumartesi

Pili tükenmiş oyuncak gibiyim. Belli bir sahibim yok. İnsanlar beni ne yöne iterse o tarafa gidiyorum ama yine de kimseye yaranamıyorum. Elimden geldiğince birilerine yardım etmeye çalışıyorum ama bunlar insanlara yeterli gelmiyor. Artık sürekli olarak beni kullanmak istiyorlar. Ne yapmalıyım, bilmiyorum. Kendi mutluluğumu önemseyen biri değilim. Çevremdekiler mutlu olsun bana yeter. Fakat insanlar çok nankör. İyi niyetim her zaman suistimal ediliyor. Genellikle aptal yerine konuluyorum. Her şey sahte geliyor bana. İnsanlık sahte, mutluluk sahte, sevgi sahte... Bunların hepsi bir çıkar doğrultusunda yapılıyor olmalı. Bir insan karşısındakini niçin sever? Her zaman bir sebebi vardır. Sevilen kişi her zaman sevenin işine yarayacak tarzda şeyler yapıyordur. Bu devirde sebepsiz seven çok zor bulunur.

20 Kasım 2011/Pazar

Zamanı geriye sarabilmeyi çok isterdim. Sadece 6 ay öncesine. Kaybettiğim insanları tekrar kazanabilmem için oldukça yeterli bir süre. Fakat bu imkânsız. Zaman asla geri gelmez. Belki zamanın götürdükleri tekrar zamanla geri gelebilir. Hayattan bir beklentim yok. En mutlu olduğum dönemler geride kaldı. Kalbime ulaşamıyorum. Herkes, her şey itici geliyor. Duygularım yitirilmiş, onlara erişemiyorum. Kaybettiğimi tekrar kazanabilmem için sabırlı olmalıyım ve beklemeliyim. Geri gelecek biliyorum ancak hayat beklentiler için çok kısa. Ömer dediğimiz şey gurur yapacak kadar uzun değil. Geriye döndüğünde her şey için geç kalacak, bunu tüm kalbimle hissediyorum. Kalbim kayıp. Ona ulaşmak istemiyorum ne zaman ona ulaşısam sonu hüsrân oluyor. Bu hissettiklerim nasıl bir kahır? Hiçbir şeye anlam veremiyorum. Umut...

Yaşıyorsak her zaman bir umut olduğunu düşünüyordum. Şimdilerde ise hiç görmeyen birine gökkuşağını anlatmak kadar zor ve imkânsız olduğunu düşünüyorum.

*Y*eni bir haftaya başladık. Her öğrencide olduğu gibi ben de Pazartesi'den nefret ediyordum. Aslında Pazartesi'den değil getirdiklerinden nefret ediyordum. Hafta içi o kadar çok yorgun düşünüyorum ki hafta sonu uykumu tam anlamıyla alamıyorum. Gözlerimi görenler uyuturucu bağımlısı sanıyor. Ama uykusuzluk. Uykudan uyanmadan saniyeler öncesinde, özlediğim insanları gördüm rüyamda. Daha bir hafta bile olmamıştı aslında, onları görmeden geçirdiğim günler. Yanımdayken bile onlara doyamazken nasıl anlatabilirim ki onlarsız olduğum zamanları. Öyle çok özlediyorum ki. Nasıl anlatsam? Ben Afrikalı bir çocuk onlar birer bardak su. Graham Bell'e o kadar minnettarım ki. Telefonu icat etmese, şimdi ben ne yapardım? Onların seslerini duymak bile yetiyor bazen. Yalnız olmadığımı hissediyorum. Yalnızlık çok berbat... İnsanın dertlerini anlatabilecek birilerine sahip olamaması oldukça kötü bir durum. Ben yine de yalnız olmayı tercih ediyorum. Anlatmaktansa yazmak daha iyi... Güvenliğim için susmayı yeğliyorum.

22 Kasım 2011/Salı

Bırakmak bu kadar kolaymış demek... Vazgeçmek... Geçmişte yaşananları silip atmak... Her şey dört dakika içinde olmuştu. Canımı vermeye hazır beklediğim kardeşim Büşra, artık beni umursamıyordu. Kalbim yine çok kırılmıştı. Çok yorulmuştu. Kasılma ve gevşeme yapacak gücü kaldığından bile şüpheliydim. Büşra gitti mi tam gider, bilirim geri dönmez. Beni düşünmeden her şeyi silip attı. Ama ben hiçbir şeye dokunmayacağım. Hatıralarıma karışmayacağım. Bir gün geri dönerse pişman olup, ona hesap veremeyeceğim şeyler yapmak istemiyorum. Benden vazgeçmiş olsa da o benim hâlâ asla vazgeçemediğim biricik kardeşim. Çok merak ediyorum acaba beni merak ediyor mudur? Acaba benim boşluğumu dolduracak birilerini bulabilecek mi? Acaba vazgeçince benden, onda da bir boşluk oluştu mu?

Ben onu çok merak ediyorum. Yerini doldurabilecek kişiler arayışında değilim. Sadece onsuz ne yapacağımı, günleri nasıl geçireceğimi düşünüyorum.

Bugün anladım. Mutlu olmak bana haram kılınmış.

Şimdi Büşra nerelerdedir? Onun nerede olacağını bilmek, gözlerinin içine bakarak kardeşlik tutkusunu kanıtlamak isterdim. Yanımda yeniden olacağını bilsem eskisi gibi davranmazdım. Bir hatam olduğunda kendimi affettirirdim. Beni sevmese bile sevdirmeye çalışırdım. Ve o gün kardeşliğimiz bitmezdi. O günün zor olduğunu anlatabilmek için birilerini aramak zorunda kalmazdım. Derdimi paylaşacak hiç kimseyi bulamıyorum. Elimden gelen tek şey sabretmek... Zaten elimden gelen başka hiçbir şey yok ki. Dönmelerini beklemek, gelecek günlerde saadetin geleceğine inanmak... Sürekli aynı şeyleri bekliyorum. Beklemek mi zor, bekletilmek mi? Yoksa beklenen olabilmek için beklemek mi? Bence en zor olanı, neyi beklediğini bilmeden beklemek...

24 Kasım 2011/Perşembe

2 4 Kasım Öğretmenler Günü. Okulumuza bu sene atanan Arzu Hocamızın ilk öğretmenler günüydü ve başına gelmeyen kalmamıştı. İstanbul'dan geldiği için henüz kalacak bir yer bulunmayan hocamız, yurdumuzda kalıyordu. Şu sıralar yurdumuzda yoğun bir şekilde bayılmalar, krizler meydana geldiğinden ambulans çağırarak zorunda kalınıyordu. Hocamız ambulans çağırması, ne yapacağını bilemediği, panik olduğu için. Hem de kendi nöbeti değilken. Bizi sahiplenmişti yapması gerektiği gibi... Bugünü ona zehir etmişlerdi. Tüm gün ağlamıştı. Ambulans aradığı için tüm idareden azar işitmişti. Ve bunların hepsi onun ilk öğretmenler gününde olmuştu. Belki de ilk ve sondu. Kendimi onun yerine koyduğumda istifaya kadar gidebileceğimi düşündüm. Okul idaremiz bu yetmezmiş gibi telefonlarımız bize yalnızca hafta sonu verecekti. Graham Bell'e minnettardım. Onun sayesinde sevdiğim sesini duyabiliyordum doyasıya. Ama bunu bile bizlere çok görmüşlerdi. Her şey üst üste geliyordu. Çevreme bir şey belli etmemek ve susmak için dişlerimi birbirine kenetliyordum, artık çenem ağrıyordu. Parmaklarım kanayana dek yazmak istiyordum. Sadece yazmak. Derdimi anlatabilecek hiç kimsem yok ve ben artık çok yoruldum. Dostlarım tarafından ihanete uğratılmaktan, bir şeyler yoruldum. Dostlarım tarafından ihanete uğramaktan, bir şeyler arayışında olmaktan, hayattan bir şeyler beklemekten...

Gece ne olduğunu anlamadığım bir öksürükle uyanmışım. Nefes almakta oldukça zorlandım. Bir an elim ayağım boşaldı. Son anlarımı yaşadığımı hissettim. Öyle olmasını dilerdim. Keşke ölseydim. İnsan yaşamının son bulması o kadar kolay ki... Ölüm huzurlu ve kolay, fakat yaşam çok zor...

Bu gece ciddi anlamda ölmeyi çok istedim. Sonra bu fikirden vazgeçtim. Sevdiklerimi görmeden ölmek... En kötü ölüm şekli olmalıydı. En iyi ölüm de sevdiğin için can vermek olmalı. Merak ediyorum nerede, ne zaman, nasıl öleceğim? Ölümünden korkmuyorum aslında. Tam olarak korktuğum şey; yapmak istediklerimi yapamadan hayatımın son bulması. Yaşarken ölü olan diyarlara attılar beni. İçim paramparça. Haykırsam dünyaya, ağlasam çocuk gibi, eskileri anlatsam... Anlamam gereken bir şey var. Bu yer, bu gök hepsi boş. Yaşam yalnızca bir nefesten ibaret... Aslında yaşam yanlış çizilmiş ama ilerlemek için değil, her şeyi geride bırakıp kaçmak, uzaklaşmak için. Bu hayatta başımıza gelen her şey ne verip ne aldığımız. Demek ki bunları hak edecek şeyler yapmışım. Yine de mutluydum ve şükrediyorum. Çektiğim tüm açılar sevdiklerimden geliyordu.

26 Kasım 2011/Cumartesi

Gok geçti mutlu olunan günlerin üstünden. Çok değişti. Ama Bengü o zaman, şimdikine göre çok gençti.

Bugün de aynı ve sahteydi. Ruhum sıkılıyordu. Büşra yok diye, ağlıyordum. Gözyaşlarımı, değmeyecek insanlar için döküyordum. Biz neden serçeler gibi değildik? Tek bir gözyaşından sonra neden ölmüyorduk? Bu yaşta ölmek istiyordum. Önümde yaşamam gereken hayat umurumda değildi. Her yanımda ağrı vardı. Çünkü "Kendine dikkat et!" diyenler hep çekip gidenlerdi. Herkeste kan bende sevgi dolaşımı mevcuttu. Tüm insanları gereğinden fazla seviyordum. Onsuz uyandığım her sabah bir mecazi ölüm rabitasıydı. Bahçesine sevgi ekip, öfke ve kin toplamıştım. Yanlış bir yoldu bu ve fazla gitmiştim. Ama hayata inat gökyüzü eskisinden de maviydi. Yine de mutluluk masallardaydı, masallar ise yalanlarda. Bugün bana bir şey öğretmişti; herkese kardeşim diyerek kol kanat germeyecektim. Asla ve asla... Çünkü, kardeş kelimesi ağırdır. Öyle herkes taşıyamaz.

İnsanların gerçek yüzleri zaman içinde ortaya çıkıyormuş, onu anladım, gelişen olaylar ve çıkarlar doğrultusunda insanların yüzlerine taktıkları görünmez maskeler de değişirmiş. Artık kimseyi tanıyamaz hâledeydim. Sorunu kendimde arıyordum. Yoksa ben mi değişiyordum? Canımı bile verebileceğim insanlar için kılımı bile kıpırdatmaz hâle gelmiştim. Sırtımı gözüm kapalı yaşayabileceğim öğretmenlerim için de bu durum söz konusuydu. Onları bile tanıyamaz olmuşum. Bana ayrı, aileme ayrı konuşan bir öğretmenden ne bekleyebilirdim ki? Büyüdükçe insanları daha iyi anlayabileceğimi düşünürken bu durum tamamen farklı bir yönde ilerliyor. Ailemin yokluğunu hissettirmeyeceklerini düşündüğüm öğretmenlerim, hayallerimi ısrarla yıkmaya devam ediyorlar. Elimden geldiğince onları haklı kılmaya yetecek şeyler bulamıyorum. Mutlu olmak istemediğimi daha önce de belirtmiştim. Her mutluluk sonunda, bir yenilgiyle karşılaşıyorum. Beni mutlu edebilecek şeyler aramıyorum. Kendimi bir enkazın ortasında daha bulmak istemiyorum.

28 Kasım 2011/Pazartesi

Bilmiyordum ama bu sabaha içimde bir huzurla uyanmıştım. İçim daralmıyor, ruhum bunalmıyordu. Uzun süredir duygularımı hiç bu kadar keskin hissetmemiştim. Artık duygularımın eksisinden de etkindi. Ama bu duygular arasında üzüntüye yer vermeyecektim. Her kötülük karşısında hayata inat bir iyilik bulacaktım. Hayata inat mevsimlerden kış bile olsa benim için ilkbahardı. Hayata inat tüm renkler daha derindi. Ve ağaçlar şimdi daha yeşildi. Eskisinden de yeşil. İçimde milyonlarca kelebek kanat çırpıyordu. Olması gerektiği gibi... Artık hafta içi telefonlarımız bizlere verilmeyecekti. Önceden olsa bu bana aşırı kahır verirdi. Ama hayat devam ediyordu. Benim için bu daha iyi olacaktı. İnsanlarla az haşır neşir olacaktım ve beni üzemeyeceklerdi. Özleyeceklerim de olacaktı. Fakat özlenince insanın değeri daha iyi anlaşılır diye umuyorum. Konuşacak daha çok şeyimiz olurdu. Hayata nasıl bir çerçeveden bakarsak öyle görürüz. Benim çerçevede artık keder yer almayacak. Bu zamana kadar çektiğim acı ve keder yeterli...

Her şey parantezin içindeki, çizginin önündeki ve sonundaki rakamlar arasında gizliydi. Dünyaya katkısı olan tüm insanlar hiç sıkıntısı olmamış gibi yalnızca buldukları şey ile anılıyordu. Bu bile çoğu zaman unutuluyordu. Her şey parantezde gizliydi. Tüm yaşamları o iki çizgi arasındaydı. Korkuları, sevinçleri, kederleri, hüznüleri... Bir gün aynı şey bize de olacak. Yaşamakla bitmez gibi görünen aslında su gibi akıp geçen hayatımız sadece iki parantez arasında bir çizgiyle sınırlandırılacak. Bu çekilen sıkıntılar hiçbir işe yaramayacak. Kendimi boş yere üzüyorum. Hayatın her zaman tadına varacağım. Ne sevdiğime kavuşmak istiyordum artık ne de onların yokluğunu düşünerek üzölmek... Kavuşmak istemiyordum. Sebebi elbet var. Her buluşmanın altında aynı zamanda bir ayrılık var. Ayrılmaktansa hasret çekmeyi tercih ediyordum. Ayrılık çok acı. Hasretse iyi. Hasret çektikçe içimizdeki sevgi günden güne büyüyor olacak.

Hasret bitmez tükenmez gibi görünüyordu. Evet, öyleydi. Kavuşmak ise o kadar kolaydı ki. Kavuşmaktansa hasret ile gönlümün yanıp kavrulmasını tercih ediyordum.

30 Kasım 2011/Çarşamba

Uzun zamandır aile kavramını ilk defa içimin derinliklerinde bugün hissedebildim. Son iki haftadan beri her şey üst üste geliyordu. Çektiğim acıları kimseye anlatamıyordum. Bunları anlatmaya dilim bir türlü varmıyordu. Sınıf öğretmenimiz bir baba şefkatiyle hepimizin yanında olduğunu, burada sahipsiz olmadığımız belirtmişti. Bu oldukça huzur vericiydi. Bununla beraber bugünkü kadar büyük bir acıyı hiç yaşamamıştım. İçimin derinliklerinde... Ailesi burada olan arkadaşlarımıza veli toplantısından ailelerinin haberi olması için içerisinde davetiye olan bir zarf verilmişti. Zarfı dağıtan kişinin gözlerinin derinliklerine baktım, belki bir umut bana da verir diye... Ama her zaman ki gibi boşuna umutlanmıştım. İşte o zaman bir yetim gibi hissettim. Arkadaşlarımın çoğu bu zarfı ailesine iletmeyecekti. Keşke ailem yanımda olsaydı da bu zarftan onlara milyon tane verebilseydim. Babam bu toplantıya katılabilseydi. Öğretmenlerimin beni ona şikâyet etmelerine bile razı olurdu. Yeter ki onlar yanımda olsaydı. Bağır saydı; kız saydı, kavga etseydik ama yanımda olsalardı. O kadar özlemiştim ki onları. Şimdi yanımda olsalardı, dediklerini yapsaydım. Onları hiç kırmıyaydım. Beni burada sahipsiz bırakmasalardı. Alper biricik kardeşim. Şimdi yanımda olsaydı. Onunla doyasıya oynasaydım. Kavga bile edecek olsak sadece yanımda olsalardı. Özlem bitmiyor, günden güne artıyordu. Baktığım her şey bana onları hatırlatıyor. Dediğim gibi, keşke yanımda olsalardı...

**MANSİYON ALAN ÖĞRENCİLER
VE
GÜNLÜKLERİ**

MERVE KABAN

Fen Lisesi

16. 11. 2011/Çarşamba

Farkında olduğum ya da geçen her saatin sadece birer sayıdan ibaret olduğu bir gündü. Bugüne şöyle bir bakış atınca sabahı da akşamı da dünle aynı. Okul, deneme sınavı, eve gel, yaz çiz ve çöz. Sonra da uyuyabilirsen uyu. Olanlara bakınca 5-10 kelime arasında günlerim mekik dokuyor. Farklı bir şey var mı diye bugün bulmaya çalışıyordum. Kenarda köşede saklanmış üç beş değişik şey vardır belki...

Bugün sabahtan akşama kadar düşündüm. Biraz sıkıldım. Sonra buldum. Evet, iyice bakıp da gördüm ki bugün, dün ve sonrasında tekrarlanan bütün olayların sahne arkasında değişik amaçların ve farklı bakışların olduğu gerçeği önümde. Ama doğrusu bu gerçeklerden önce bunaltıcıydı dün ve ondan önceki gün. Öyle sıkılmışım ki... Teneffüste arkadaşşıma soruyordum: "Her gün mü aynı şeyler?" cevap olarak sadece yüzüme bakıp "Öyle..." dedi. Belli ki o da çok sıkılmıştı. Bende farklılık oluşturmayan bu cevapla kendi kendime "Her gün için, bir gün desem ne olur ki yani? Sonuçta her günüm tekrar bir gün..." Ama aslı astarı öyle değilmiş. Biraz düşününce sıradan bir gün olmadığını, sıradan düşündüğümü anladım. Olacak iş değil. Saniyesi saniyesine fark atıyor, her şey apayrı geliyor. En basitinden, bugünlük tekdüze işlerimin amaçlarının farklı olması bile bugünü değişik kılıyor. Sadece dakikaları bile aynı kalıpta değil, başka başka görmek gerekirmiş.

Bugün farklıyım...

Çünkü her şeyin farkındayım...

17. 11. 2011/Perşembe

Biten günün ardından tebessüm edebilmeyi umduğum bir gün daha başlıyor. İstesem de istemesem de her saniyesini yaşamak zorunda olduğum bir güne daha dünyadaki en güzel sesle uyandım. Soğuk ve fersiz güneşiyle birlikte beyaz örtüsü altında uyanmış olan sabaha baktım yarı açık gözlerimle... Çok kısa sürdü. Sonra tekrar kapanıp bihaber oldu gözlerim. İnsan hiç korkuyla uyur mu? Her gün ansızın sabaha yakın uyanıyorum. Sonra uykuma devam etmek istediğimde uyuyamıyorum, daha sonra ise çıldırıyorum. İşte korkunç olan bu... Ha uyandım uyunacağım diye... Neyse... Tam uyuyordum ki annem yine seslendi. Hep yaptığım gibi beş dakika öylece durup düşündüm. Sanırım biraz daha öyle dursaydım bu sefer de servisi nasıl kaçırdığımı düşünecektim. Kahvaltı sonrası yoldayım. Ödevimi düşünüyordum, ne derece iyi oldu diye. Nihayet servis geldi. Geç kalmak üzereydim. Son anda sıraya yetiştim. İlk ders. Bu dersi seviyorum. Sanırım günlük hayatla ilgili bilgileri en çok bu derste öğreniyordum. Bugün ise dilekçeden başlayıp Fuzulî'ye kadar gittik. Zaten Fuzulî denince insan dinlemez mi? Herhâlde dünyada öz yazıp, çok şey anlatanlar bu insanlar. Teneffüste kütüphaneye çıkıp büyük bir hevesle yeni kitap aldım. Kızın biri elimdeki kitabı görünce "O kitabı okumakta ciddi misin? Bence başlamadan bitir," dedi şaşırılmışım. Kendisi kitabı yarıda bırakmış. Hepsini bir okusaydı belki, diğer yansı içine yarardı. Asıl yeni çıkan kitaplar kötü. Hepsi birbirine benziyor, yok vampir serisi, filmleri falan filan. Saçma şeyler. Üçüncü derse başlıyorduk. Almanca. İlk başlarda İngilizceden kolay olduğunu sanmışım ama yanılmışım. Yine de dersi dinledim. Ders sonrası fena acıkmışım. Bugün yemekhaneye giden adımlarım daha bir hızlı idi. Öğleden sonrası ve etüt de bitti. Çok yorulmuşum. Eve gelince yorgunluğum bitirmişti beni. Saat

geçmiş elimde bir kalem bir kâğıt günlüğümü yazıyordum. Ama terslik işte, o kadar yorgunluğa rağmen uykum yoktu. Zorla olsa bile yine bir korkuyla uyuyacaktım. Gecenin bu saatinde yanan tek ışık da söndü. Artık kulaklarımda sessizliğin sesi var...

18. 11. 2011/Cuma

Sabahtan akşama kadar peşimi bırakmıyor yorgunluk. Ben hâlsiz, gün ise ışıklarıyla fersizdi. Bu nedenle hâlime ortak olan bir gündü. Daha yataktan kalkmadan bugünün beni zorlayacağını sezmiştim. Kahvaltıyı bile yapamamıştım. Bugün her şeyin başlamadan bitmesini istiyordum.

Günün ilk olumsuz yanı başlıyordu. Tabii ki kahvaltısız ve yorgun olarak dinlemeye çalışacağım dersler olacaktı. İlk üç ders öyle böyle geçti. Sonraki ders beynimi istila eden ağrı şiddetlenmişti. Teneffüslerde biraz toparlanayım derken kendimi hemen derste buluyordum. Öğlen Dilara'yla yemekhaneye gittik yemek sırasında kızların seslerinden dolayı kafam sanki top atışına tutulmuştu. Çıldırtacak gibiydim. Kızın biri bağırıyor, diğeri yüksek sesle konuşuyor, öteki ömründe sanki ilk defa gülüyormuş gibi kahkaha atıyordu. Kimliği belirsiz sesler beni çileden çıkarmıştı. Kurtuluşu bahçeye kaçmakta bulmuş-tuk. Hava idare ederdi. Bayburt'un kışını bildiğimiz için havanın kötülüğünden şikâyet etmenin bir manası yoktu. Ama arkadaşlarım için durum değişiyordu. Onlara kalsa çekilmez, soğuk ve gelişmemiş bir yerdi. Biraz haklıydılar belki, ama gelişmemiş olması Bayburt'un değil, Bayburt'u umursamayanların suçuydu. Tat vermeyen bu hâllerim öğleden sonra da beni bırakmıyordu. Şansım vardı ki üç ders boyunca test çözdük. Konu işleseydik hiçbir şey anlayamayacaktım.

Hâlsizliğin en üst noktasını yaşıyordum. Koşa koşa servise gittim. Biran önce eve gidip uyumak istiyordum. Kapıyı açıp hızla eve girişime annem bile şaşırılmıştı, "Ne oldu bu kıza?" diye. Böyle bir güne uyanmak istemezdim doğrusu.

Gün senin ne hâlde olduğunu umursamaz...

O sadece seni peşi sıra sürükler...

19. 11. 2011/Cumartesi

Aer öğrencinin “Bir gelse de öğlene kadar uyusam,” dediği bir hafta sonu daha içe huzur veren havasıyla pencereden göz kırpyordu. Ama ben işi öğlene kadar abartmıyordum. Anneme kalsa bu saat bile geçti. Orası da işin farklı bir boyutuymdu. Kahvaltıda biraz televizyon izleyeyim dedim, pişman olmuştum. Bir kanaldan diğere hep magazin haberleri... Ne kadar kumanda bizde olsa da son zamanlarda televizyon bizleri kumanda ediyordu. Allah’tan bir belgesel bulmuştum. Dünyanın yedi harikasından birini gösteriyordu.

Dershane vakti gelmişti. Sanki biraz da geç kalıyordum. Karlar erimiş ve hava sıcaktı. Bayburt’un havasını da kestirmek zor oluyor. Bir gün bakıyorsun şiddetli bir soğuk, sonraki gün ısınıyor, birden kar başlıyor daha sonra kar kalmıyor. Yarı yola gelince arkadaşımı bekledim ama o çoktan gitmişti bile. Adımlarıma çabuklaştırıp dershaneye geldim. Aslında burası fena sayılmazdı. Çıkışta Dilara ile kırtasiyenin birinde yaşlı bir adam gördüm. Nedenini bilmiyorum ama adama acımıştım. Nerede böyle zavallı bir yaşlı görsem, yüreğim burkuluyor. Elimde değil. Yaşlı adama baka baka kırtasiyeden çıktım. Dilara’dan ayrıldıktan sonra yolda yine düşünüyordum. Bu okulda onun gibi bir arkadaş daha yoktu. Üniversitede onunla olmayı istedim.

Yol çok uzundu. Hızlı yürüsem bir dert yürümesem ayrı bir dertti. Gelir gelmez ödevlerime başladım. Ancak bitirdim. Bir ara dinleneyim dedim, baktım ki konular bitecek gibi değil. Saat gece yarısını aşmıştı. Bir taraftan da elimdeki kalem yavaşlıyordu. Hafta sonu diye çok geç yatmanın bir manası yoktu. Düşünüyordum da bugün sorunsuz bir gündü. Bu da bana bu günü farklı kılmaya yeterdi.

20. 11. 2011/Pazar

Pazar günleri... Bütün işlerin birbirine karıştığı, telaşlı hızlı ve anlaşılmadan geçen saatler sonrasında yorgun bir uykuyla biten günlerdir benim için. Bu Pazar da gelenek değişmemişti. Sabahı hızlı, öğleni belli belirsiz akşamı da geç bitmişti. İnsanın bir günü üç kelime ile tarif edilebilir mi hiç? Ama bende günlerin, işte böyle bir anlamı vardı.

Dün dershaneye Büşra beni beklemeden gitmişti. Gel gör ki bugün de farklı bir şey olmamıştı. Tek başına o koca yolu yürümüştüm. Sessiz ve hızlı... Arkadaşım olmayınca yollar da çekilmez oluyordu. Ben de kendi kendimin arkadaşı olurdu. Böyle olunca da sohbetim sessizlik oluyordu. Neyse ki dershanede bu sıkıcı sessizlik bozulmuştu. Bir ara ilkokul arkadaşının yanına gittim. Saliha da benim için sevgiye layık bir insandı. Kendi okulundan bir arkadaşıyla iddiaya girmişler. Saliha kazanmış. Arkadaşı da iddia karşılığı tulumba tatlısı getirmiş. Bize de ikram etti. Doğrusu ilginçti. Dershanede tulumba tatlısı yiyorduk. Çıkışta Büşra'yı bulup beni beklemeden gitmemesini iyice tembihledim. Bakalım yollar onsuz çekilmez olurken o yine beklemeden mi gidecekti? Artık haftaya görecektik.

Hava artık diğer yüzünü gösteriyordu. Eve gelince işler yine başlamıştı. O iş bitsin, bu iş bitsin... diğeri yarına kalsın derken bende de iş bitmişti.

Bugünün son kelimeleri de artık kendini hissettiriyor. Saat yine gizli gizli kendini aşiyor. Daha fazla abartmadan uyusam iyi olacak... Yarın derste uyuyan bir öğrenci olmak istemiyorum.

21. 11. 2011/Pazartesi

Göğünluğun 'sendrom' hâline getirdiği Pazartesi de sabahundan akşamına kadar kapısını aralayıp uyanan insanları misafir etmeye başlıyordu. Doğrusu önceden pazartesileri sevmiyordum. Sırf millet bu düşünce de diye ben de öyle düşünüyordum. Aslında niye sevmediğimi bile bilmiyordum ya! Orası da ayrı bir saçmalıktı. Gel gör ki günün birinde okuduğum bir takvim parçasından şu yazıyordu: "Pazartesi gününe denk gelen önemli olaylar." Bunu okuyunca sendrom falan yıkılmıştı bende. Sadece adı kaldı.

Güne hangi duygu, düşünce ve isteklerinle uyanırsan gün öyle biter. İşte 'enfeksiyon' gibi yayılan sendromun tedavisi bu olsa gerek. Okulda her şey normaldi, herkes mutluydu. Bugün 'Pazartesi' diye güzel olayları görmezlikten gelemezdim ya... Zaten bizim okulda öyle sendrom falan yaşamaya vakit yoktur. Sonra asıl sendromu sınavlarda yaşarsın.

Günün tek kötü olan yanı pazarın bizim mahalleye kuruyor olmasıydı. Sabahları sorun yok. Ama akşam, yollar belediye çöplüğünü andırır. Sonra temizleniyordu fakat ne gerek vardı bu kadar çöpe?

Gece bir ara saate bakınca 'tam zamanı' deyip, bugün de biraz erken yatmak istedim. Ne de olsa Pazartesi olduğu için geç saate kadar kurtulmam gereken bir sorunum, takıntım ya da sendromum yoktu.

22. 11. 2011/Salı

Sabah gökyüzüne bakıp “Bugün hava iyi,” demişken, servis beklerken yanıldığımı anlamamla gün başladı. Montumu giymemiştim. Biraz erken de çıkmıştım. Hâliyle annemin sözü aklıma geldi: “Hastalanınca aklın başına gelir!” Tembellik etmişim. Keşke montumu gidip alsaydım. Zaten hastaydım.

Okulda bir salgın almış başını gidiyordu. Derste bir ara toplu bir öksürük başladı. Biri bitip diğeri başlıyordu. Felsefe dersinde Septikleri öğrendim. Şüpheden bile şüphe ediyorlar. Doğrusu çok uç bir yaşamdı bana göre. Fizik dersinde ise cümaya küçük bir sınav olmakla tehdit edildik. Matematik de en iyi şekilde ilerliyordu. Kısacası okul sorunsuzdu.

Haber saatine kadar dinlendim. Biraz da haber izleyeyim dedim, ama farklı bir olay yoktu. Kaset sürekli başa sarıyordu. Bir saat daha aynı şeyleri izleyip vakit geçirmektense bir an önce derse başladım. Elimdeki kitapta yine beni derin düşüncelere salan bir söz daha... “Akıllıyım diyorsun niçin zengin değilsin?” hoşuma gitmişti, mantıklıydı da üstelik.

Saati tahmin ediyordum. Benim için zaman erken ve geçten ibaretti. Bugün ise erken başlayıp geç bitiyordu. Tek fark, bir şeyler hızla olup bitmişti. Fark ettim de hızlı geçen bir gün ya da yavaş biten bir dün diye bir şey yok. O gün içerisindeki olaylar bizi çok üzebilir de sevindirebilir de. Bunun sonucunda da yıprandığımız için her şeyin bir anda olup bittiğini sanırız. Ya da o günü bir kaplumbağa hızında bitirdiğimiz için, zamanın ağırdan aldığını düşünürüz. Oysa bilmeyiz ki zaman herkes için eşittir. Tek farklılık:

“Kimimiz zaman içinde efendi oluruz, kimimiz de onun hizmetçisi oluruz...”

23. 11. 2011

A dını koyamadığım bir gündü. Kayda değer, hatırladıkça tebessüm edilebilecek veya hüznlenecek olaylar yoktu. Sanırım hayatımızın çoğu günü böyle bilip bilmeden, ömrümüzde bir taşın daha eksildiğini anlamadan geçiyordu. Tutup da bugünü baştan yaşama şansım da olmadığı için yine bir şeyler yazayım diyorum. Bu kadar saniye, dakika ve saat boşuna yaşanmamıştır. Belki zihnimi kurcalayınca “eh idare eder,” diyorum. Yaşatacak kadar iyi ya da öldürecek kadar kötü bir gün olmadığı görülüyor sadece.

İlk belirsizlik tarih dersinde başlıyor. Bir konudan diğerine bütünlük bozuluyordu. Ama güzeldi anlatılanlar. Edebiyatla durum değişiyordu. Hocanın her cümlesi ardından sınıftan kopan bir kahkahanın içinde buluyordum kendimi. Öğlen ise klasiklerdendi. Çıkışta etüt de normaldi. Öyle böyle derken sadece isminin ev, ama aslının ikinci okul olduğu yerdeydim. Burası da farklı değildi. Yemek, dinlen, ödev, test, kitap, konu tekrar çarkında dönen işlerden ibaret.

Unutulmaz bir gün daha yaşamak isterdim. Adı, sanı, kimliği olmayan bu günü sadece geçmek zorunda olan saatler diye sahipleniyorum. Zaten arzu ettiğimiz bir günü yaşamadık diye tutup da o günü görmezlikten gelip varlığını yok sayamayız ya. Reddetme gibi bir lüksümüz yok. Ben de bu bilinçle hareket edip her ne kadar manasız bir gün olsa da bugünü kabullenmek zorundayım. Bir değer biçmeye çalışıyorum.

Bugüne dair şunu anlıyorum: “Günler birer ömür sayfasıdır ve biz hiçbir günü buruşturup çöpe atamayız...”

24. 11. 2011/Perşembe

Gün içinde gün yaşadığım bir gündü. Dakikası dakikasından hoş geçiyordu. Kendi hâlinde olup biten işler bile, o bilindik manzaralarını sergilememişti. Dışarısı dahi Bayburt'un geleneksel havasına inat sıcaktı. Hani olur ya "Bugün hiç bitmeseydi," diye söyleniriz bazen. İşte öyle bir gündü. Benzetecek olursam Cengiz AYTMATOV'un *Gün olur Asra Bedel* kitabı misaliydi. Sanırım biraz abarttım. 365 günü bile o kitapta bahsi geçen gün kadar olamazdı. Orası da ayrı bir gerçektir. Ama en azından bugünü dünün telafisi olarak sayabilirdim.

İlk derste anı, biyografi, günlük, gezi yazısını öğrendik. Günlük hakkında söylenenleri daha bir dikkatli dinleyip not ettim. Her 'günlük' belirmesini duyduğumda daha bir heyecanlanıyordum. Almanca dersi müthişti. Öğretmenimiz bir ara okul yemekhanesinin kusursuz olduğunu söyleyince Zeliha "Ama hocam yemeklerin tadı hep aynı..." dedi. Arkadaşlardan bir "Çünkü hep aynı tencerede pişiyor," demesi üzerine bizde gülecek hâl kalmadı. Yine öğretmenimiz İstanbul'da sahilde 100 TL'ye balık yediklerini anlatınca aynı arkadaş, "Hocam köpekbalığı falan mı yediniz?" deyince kendimi tekrar alçalan yükselen kakhahaların arasında buldum.

Akşam bir-iki saat dinlemenin ardından ders çalışmaya başladım. Çok çalışıyordum. İnşallah isteğimi elde edecektim. Uyku beni biraz erken yakaladı. Dedim ya, bu gün hiçbir şey kalıbına uymuyordu. Her gün geç yatan ben, bugün erken uyumak istiyordum. Gün, yine kulağıma bir şeyler fısıldıyordu:

"Bir günü anlamak istiyorsan o günün bitiminden önce aynanın karşısına geç ve sessizce kal o gün için..."

25. 11. 2011/Cuma

Gözlerimi açınca düşündüğüm ilk şey gördüğüm rüya oldu. Doğrusu dehşet derecede korkunçtu. Güzel uykumu benden çalmak isteyen bu rüyayı bugün kolay kolay unutamadım. Rüyaların tersi çıkar hesabından hiçbir yansıması olmamıştı. Ama kötü biten bir şey de olmamıştı. Sakin ve kendi hâline bir gündü bugün.

Kitabının süresini uzatmak için bir ara kütüphaneye çıktım. Aynı kız yine “Kitabı beğenmedin değil mi? Sen de sevmemim geri vereceksin herhalde...” deyince, kitabı çok sevdiğimi ve geri vermeyeceğimi söyledim. O da şaşırmıştı ben de şaşırmıştım. Arkadaşlarımla kitap konusunda hiç uzlaşamıyorduk. Gerçekten o kitapları okumak için ayırdıkları vakte üzülüyordum. İnsan nasıl olurda gerçek bir kitabı diğerinden ayırtemez? En kötü cahillik bu olsa gerek.

Eve gelince rüyamı anneme anlatmak istedim. Daha başlamadan “Kötüyse anlatma,” diye uyardı beni. Ama bu rüyayı anlatmadan duramazdım. Gerçekten beni çok etkilemişti. Okulda bile aklımdan çıkmamıştı.

Cuma olduğu için ders çalışmadım. Bir iki kitabın sayfalarını nedensiz karıştırdıktan sonra daha hayırlı ve güzel rüyalar görme dileğiyle yatmaya karar verdim. Ama bir şeyi itiraf edeyim: Aslında iyi de olsa kötü de olsa rüya görmeyi seviyorum. Hafif ölüm olan uykuda bile bir şeyler yaşamak güzel...

26. 11. 2011/Cumartesi

Aftanın yedi günü arasında, her daim üstünlüğü koruyan günlerdir cumartesiler. En çok sevdiğim, daha çok dinlenip eğlendiğim ve daha verimli çalıştığım saatlerle, hep dolu dolu geçerdi. Bu sefer de zirvedeki yerini ne salıya ne de Cumaya kaptırmıştı. Kendine has tarzıyla sabahundan akşamına kadar yine doyum-suzdu.

Saat yedi buçuğa doğru kalkıp hazırlanmaya başladım. Çünkü kızlarla toplam İlknurlara gidecektik. Öğleden sonra dersane olduğu için en uygun saat sabahtı. Durakta yarım saatten fazla dolmuş gelmesini bekledim. Çok şiddetli, acayip bir soğuk vardı. Sokakta yürüyen üç beş kişi birbirlerine bu saatte ne işin var dercesine bakıyordu. Tabii ben de aynı şekildedeyim. Çünkü sabahın körü ve müthiş bir soğuk var. Eve vardığımda kızların hepsi gelmişti. Önce kahvaltı yaptık. Araya ikide birde sohbet karışıyordu. Sonra, çıt çıkarmadan bir film izledik. Öyle böyle derken dersane vakti gelmişti. Toplanıp yola çıktık.

Ortamin, kişinin, sohbetinin doğrusunu bilip uyguladık-tan sonra insanın arkadaşlarıyla vakit geçirmesi çok hoş bir şeydi. Bazen yurttan kalan arkadaşlarıma imreniyorum. Çünkü ortamları çok güzel... Bana göre hayatımız çoğu zaman arkadaşlarımızla şekilleniyor.

Akşam hava yine çılgınsız soğuğunu estiriyordu. Nihayet eve gelmiştim, kapıyı gürültülü bir şekilde soğuk havanın su-ratına çarptım. Bu güzel günde böyle bir hava tahammül edilecek şey değildi. Son cümlelerimi yazıyordum ki takvim parçasındaki bir söz daha tebessüm etti. Şöyle yazıyordu:

“Ömür, Temmuz güneşi karşısındaki kar gibidir...”

Dünün aksi bir yansımasını yaşıyorum. Cumartesi-
silere inat Pazar günleri... iyi olan tek şey düne
nazaran zehir zemberek havanın yerine daha
yumuşak bir gökyüzü kendini gösteriyordu.

Kaçan kovalanır misaliydik Pazar günleriyle. Ama bugün
gördüm ki bunun bir faydası yoktu. Bugünü yaşamak zorun-
daysam en iyisini yaşamak için yarışmalıydım. Sonuçta yirmi
dört saatlik bir gündü bu. O sadece sabahı ve akşamı ile var.
Bende ise ne sabah ve akşamlar başlayıp bitti.

Saat ikide dershanede YGS denemesi vardı. Yola çıktığı-
da Büşra yine gitmişti. Bu sefer çok sinirlenmiştim. Bundan
sonra ben de onu beklemeyecektim. Haftaya görecekti o.

Sınavda Büşra ile aynı sınıftaydık. Bugün de beklemediği-
ni söylediğimde haftaya böyle yapmayacağını söyleyerek gön-
lümü almaya çalıştı. Ama ben, haftaya onu beklemeyeceğim.
Beni gerçekten anlasın diye. Yaşayarak öğrenilen duygular
daha kalıcı oluyor. Sınav çıkışında dersane müdürü yanıma
geldi, ağabeyimi sordu. Konuşurken ağabeyimi bir kez daha
özlediğimi anladım. Onunla eskiden hiç anlaşamazdık. Ama
şimdi onu çok özliyorum. İnsan bir şeyin değerini ya onu kay-
bedince ya da uzaklaşınca anlarmış. İnşallah ben de onun gibi
üniversiteyi kazanıp gideceğim. Bunu çok istiyorum ve çok
çalışıyorum.

Doktor olacağım konusunda kendime pek güvenemesem
de bunu her şeyden çok ama çok istiyorum. Doktor kelimesini
duyduğumda bile heyecanlanıyorum. Bendeki istek o derece
işte.

Eve gelmemle derse başlamam bir oldu. Bir curcunadır
yatana kadar devam etti. Bugünün özlü sözü olarak takvimde

şu yazıyordu. "Zaman iyi bir kılıçtır. Sen onu iyi kullanmazsan o seni keser," diyordu. Sanırım Pazar günleri sorunumun nedeni, bugünü iyi kullanamamamdan kaynaklanıyordu. Artık daha iyi değerlendireceğime dair söz verdim kendi kendime.

Güneşle yarışan buz gibi havanın galip gelmesiyle gün kendini acımasızca hissettiriyordu. Ne şiddetli bir soğuk vardı! Keskin bir bıçak gibi ansızın esen rüzgâr da başka bir türdendi. Dondurucu ve bunun neticesinde hareketsiz bir gündü.

Sabah annemin seslenmesiyle birden irkildim. Niye bu saatte beni kaldırıyor gibisinden anneme tuhaf tuhaf bakıyordum. Unutmuştum pazartesi olduğunu. Aklım dün ve öncesinde kalmıştı. Üstelik çok geç yatmışım, saat ikiyi geçiyordu. Anlayacağım kafam allak bullak olmuştu. Sonra uykulu uykulu “Bugün pazartesi değil mi?” deyişim üzerine annem güldü. Çünkü sabah sabah saçmalamışım. Yarı acınacak yarı komik durumdaydım. Çok uykusuzdum ve daha haftanın ilk günüydü.

Dersler her zamanki seyrindeydi. Haftaya ikinci sınavlar başlıyordu. Çalışma tempomuz artmıştı. Teneffüslerde Dilara’ya günlüğümü gösteriyordum. Çok güzel olmuş diyordu. O da günlük tutmayı planladığını söyledi. Sebebi ise, günlüklerin, geçen günleri tekrar yaşama fırsatı oluşturmasıymış. Bence de öyleydi...

Akşam babamla hastaneye gittik. Çikolata reklamındaki slogan gibiydi. Herkese bir hâller oluyordu. Hemşireler kendini bir şey sanıyordu. Şer belasından insan bir şey sormaya çekiniyor. Her soruya ters cevap... Böyle kendini beğenmişlere ben “Kendisini bir şey sanan hiçbir şey,” diyordum. Gerçekten ciddi bir iletişim problemleri var. Ne zamandan beri soru sormak suç olmuştu?

Eve geldiğimde derslerimi bitirip hemen uyumak istemiştim. Ama istemekle olmuyor işte. Yine ikide yattım. Yarının

---

uykusuzluğuna bugünün uykusuzluğu eklenirse... doğrusu yarın gözlerime hakim olmam çok zor olacak. Zaten bugün de göz kapaklarımın kapanmasına milimetreler kala bakmaya çalıştığım bir gündü.

Dışarıda olabildiğince hür bir gökyüzü... her an istediği yüzünü karşımıza çıkarıveriyor. Kimi insanlar bir güne daha başlamak istemiyormuşçasına nedensiz ve hedefsiz saatleri tüketmeye çalışırken kimi de tüm gücüyle bir günün daha üstesinden geliyor. Benim için her saniye, anı anlamaya çalıştığım bir gündü. Saniyelerle uğraşıyorum. Çünkü saniyesi saniyesine farklı an yaşatan, karar veremediğim, öyle iken böyle olan bir gündü. Her olay bir anda farklı bir boyuta geçiyordu. Koca bir günde yaşadığım her an değişiklik anlarla doluydu. Bu arada ilginç gelen bir şeyi daha paylaşmak istiyorum. Yaşayan ölüler hariç hepimiz yirmi dört saat bitiriyoruz. Sonra tutup buna hızlı ya da çok yavaş bir gündü diyoruz. Aslında yirmi dört saat ne eksiliyor ne de artıyordu. Her gün aynı saat sayısındaydı. Ben de bu gerçeği bir tarafa itip bugüne "Koca bir gündü!" diyorum.

İlk değişimler okulda başladı. Bazı arkadaşlarım çok mutsuzdu. Yüzlerinden düşen bin parça bile, yine parçalara ayrılıyordu. Sonra birdenbire gülüp söylemeye başladılar. İkinci olarak öğlen derste hoca bir hışımla sınıfa girip çantasın pat diye masaya vurdu. İçimden bir şeylere çok sinirlenmiş diyordum ki hoca bir anda sen şakrak oldu. Şaşkınlığım bunlarla kalsa hadi yine iyiydi. Ama dahası var. Bir ara çok hafif bir kar yağmaya başlamıştı. Çok sıradan bir kar manzarasıydı. İknur: "Ben bu tipide eve nasıl giderim?" diye ciddi ciddi konuşunca onunla alay etmeye başlamıştım. "Gerçekten ne tipiymiş!" deyişimin üzerinden bir iki dakika geçmişti ki gittikçe hızlanan bir tipi başlamasın mı? En sonunda müthiş bir tipi olmuştu. Şaşırp kalmıştım. Allah'tan evde her şey normaldi. Yeterince şaşkına dönmüştüm zaten.

Saat yine acelesi varmış gibi bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Ama bilmiyordu ki benim ondan daha çok işim vardı. Üstelik saat 2'yi geçiyordu. Gecenin bu saatinde hangimizin bir acelesi olabilirdi? Ayrıca benim halletmem gereken bir uykum ve yarın okulum var.

“Bencildir zaman, sormaz hâlini hiçbir zaman...”

“*Y*ine çok sıradan bir gündü,” diye çoğu zaman gerekli gereksiz kullanırız bu cümleyi. Cümle- nin sıkıcılığı beni boğduğu için geçen kelimele- rin yan yana durmasına bile tahammül edemiyorum. Bu yüz- den tekdüzeliğin enkazı altında kalan bir günü daha bütün benliğimle kurtarmaya çalışıyordum. Etrafına bakınca kiminin günü, enkazın altında kurtarılamadığı için başlamadan bitmişti. Kimisi ise artık benim gibi bir şeylerin değişmesini istiyordu.

Bugün öyle bir ruh hâlim vardı ki... bir duygu seli içinde kurtarılmayı bekliyordum. Gel gör ki beni yine kendim kur- tarmıştım.

Sıramda oturmuş öylece duruyordum. Kendi içimde dert- leştikçe moralim bozuluyordu. Arkadaşımın bile fark etmiş ki bana ne olduğunu sordular. Bilmiyorum demiştim ya da aslın- da bildiğimi söylemek istemiyordum. Sıkıntımı kendime sak- lamıştım. Dedim ya kendimi yine kendim kurtardım diye. Mev- lana diyor ki: “Asla kimsenin umudunu kırma. Belki de sahip oldukları tek şey odur.” Belki umut, sahip olduğum tek şey değildi. Fakat en büyük destekçimdi. İşte bazı insanlar bunu anlamıyor. Kendine güvenmekle, umudunu yitirmemek apayrı şeyler değildi, ama ayrı şeylerdi. Belki kendime güvenemiyor- um bir iki konuda... ama umudumu yitirmiyorum. Çok mu zor bu ikisini anlamak... Yanlış bildiklerimizden bir kurtulabil- sek işte o zaman kimsenin umudunu kırmayız.

Bu hâlimin bana bir faydası olmadığı için kendimi topar- lamıştım. Ben bu günle yarına bakan bir insandım. Belki bana kızmışsındır ve “Sen daha nesin ki, dünyada ne gördün ki bu kadar üzülüyorsun?” diye söylenmişsindir. Ama bir bak, haya- ta umutlarımızla tutunmuyor muyuz?

Bekliyorsun tebessüm edebilmek için, sonra soruyorsun hiç mi iyi bir şey olmadı diye. Tabii ki koca bir gün böyle bitmedi ya. Güzel bakan güzel görür misali şekilleniyor bazı olaylar. Bugünün en hoş saatleri beni gece yakalıyor. Her zaman işime yaramıştır. Kaçmak istediğim duygularım beni ele geçirmeden önce ya da bir şeyleri sorgulamak istediğimde kendim ve sessizlikle baş başa kaldığım vakitleri kollarım sabırsızca. Düşüncelerimin her kalemle buluşması anında, uyabilecek bir sessizlik hâkim. Hiçbir yerden bir ses seda gelmiyor. Bu saatte uyumayan tek kişi olduğumu düşündüm. Bir ara dışarının hasretiyle yanan bir mahkûm gibi pencereye koştum. Perde arasından günün en güzel resmi karşımda bütün ihtişamıyla duruyordu. Resim canlanmaya başlamıştı. Heybetiyle korkutan karanlık gökyüzünden sanki özgürlük savaşçıları gibi saldıran kar taneleri hücum ediyordu. Hele sokak lambası altından geçerken yansıyan hâlleri görülmeye değerdi doğrusu. Savaşırken gülen kar taneleriydi bunlar. Müzik de sessizlik olunca, coşuyordu her şey. Saatlerce durup bu doyumsuz manzarayı izleyebilirdim. Aklımdan bin bir türlü olay geçiyordu. Kalbimde ise karmakarışık duygular. Birden hüznün çökmüştü üzerime. Olurdu hepimizde böyle anlar. Durduk yere hüzünleniverirdik. Biraz daha dursaydım ağlayacaktım herhâlde. Neyse ki depresyona girmeden ayrıldım pencere kenarından.

Yine şaşırıyordum zamanın nasıl geçtiğine. Seni arkadaş bilip paylaşıyorum kendimce bir şeyleri. Benim anılarım da senin hayatına bir şeyler katacak diye umuyorum.

Günler de aynen sayfaların parmaklarım arasından kayıp gitmesi gibi geçti. Ama biliyorum ki zamana söz geçiremem.

Her şeye bir söz bulursun da zaman karşısında sessiz kalırsın. Anlıyor musun beni sevgili günlüğüm?

EDA ERDOĞAN

Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Öğretmen Lisesi

16.11.2011/Çarşamba

Sevgili Günlük;

Bu sabah kalktığımda içim içime sığmıyordu sanki... Ben bile kendime şaşıyorum ama bunun sebebi, Coğrafya sınavıydı. Geçen seneler böyle değildim. Hiç heyecan yapmazdım ve biraz da umursamazdım. Bu sene bendeki değişikliğin sebebi, seneye son sınıf olmanın üzerime yüklediği sorumluluk ve heyecan olsa gerek... okula gittim, sınıfta bir sessizlik ve herkes ders çalışıyor. Onlara istemeyerek ve zorunlu olarak katıldım. Önceki günler çalışmışım zaten. Bu yüzden o an ders çalışmak hiç içimden gelmiyordu. Ama o son tekrarlar gerçekten çok işe yarıyor. Kitap kenarına yazılmış küçük notlar, hocanın önemli deyip çizdiği yerler... iyi ki o son tekrarı yapmışım dedim, sınav esnasında. Sorular çok basitti, gerçekten iyi bir not almadıydım ki dün olduğumuz berbat Matematik sınavının şokunu üstümden atayım. Neyse ki sınav bitti ve ben 90 aldım. Çok sevinmişim ama zaten beklediğim nottu bu. Sınav sonrası, hele de sınav iyi geçmişse sınıftakilerin coşkusuna bayılıyorum. Sınavdan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlık ve sevinç, herkesin yüzünde neşe ve kahkaha olarak beliriyor. İşte ben de bir neşeyle arkadaşlarımla güldüm, eğlendim. Onlar da olmasa okul benim için çekilecek yer değil. Günün 8 saatini okulda geçiriyoruz; tam saçmalık! Neyse, çok isyankâr olmamalıyım. Bunlar katlanmak zorunda olduğumuz şeyler... sızlanmak, yakınmak hiçbir işe yaramaz. Hayatımızı ikiye ayıracak olan sınava çok yaklaştık ve ben çok korkuyorum. Çok istiyorum hem de çok hukuk okumayı... ama korku-

---

yorum işte, kendime güvenemiyorum. “Ya kazanamazsam?” diyorum. Aslında kendime güvenir, düzenli çalışırsam yapmayacağım hiçbir şey yok. Önce kendime güvenmeliyim, daha sonra konuyu ciddiye alıp çok çalışmalıyım. Bugün çok yordum artık uyumak istiyorum.

İyi geceler...

Sevgili Günlük;

Bugün de Öğretim İlke ve Yöntemleri dersinden yazılıımız vardı. Dün akşam hiç çalışmamıştım. Okula geldim, sağ olsun öğretmenlerimiz çalışmamıza izin verdi. Yazılı öğleden sonraki ilk saatti. Kübra da hiç çalışmamıştı. İkimizin de ezberi iyiydi. Karar verdik, çok iyi ezberleyecektik ve yüksek bir not alacaktık. Başladık ezberlemeye... ezberlenecek çok konu vardı. 4. saatte artık yazılı için tamamen hazırдық ama kafamız kazan gibi olmuştu. Öğleden sonra yazılıımızı olduk. Çok iyi bekliyordum; bütün soruları doldurmuştum. Hoca yazılıları okudu, 96 almıştım. Kübra da 95. Çok sevindik çünkü 3 saatlik bir dersti ve kredisi yüksekti. Ortalamaya büyük etki edecekti. Yarın yazılı yoktu, oh bee!.. Bugün kişisel zevklerime ve hobilerime daha çok zaman ayırabileceğim. Biraz coğrafya ve geometri testi çözdüm ve gördüm ki geometriden çok eksikim var. En yakın zamanda halletmeliyim. Ama coğrafyam iyi. Onunla uğraşırken gerçekten zevk alıyorum, zaten en sevdiğim ders. Daha sonra en sevdiğim televizyon dizisini seyrettim. Abim geldi, ona çözemediğim coğrafya sorularını sordum, birlikte çözdük. En az kendim kadar onun da kazanmasını istiyorum... 6 senedir hazırlanıyor, artık çok bunaldığının ve yorulduğunun farkındayım. Bu sene çok kararlı ve çalışıyor, inşallah kazanacak. Seneye onunla birlikte sınava hazırlanmak benim için zulüm olabilir. Neyse, hayırlısı diyelim... Birlikte film izledik. Saat çok geç oldu ve göz kapaklarımın zorla açık tutabiliyorum. Bugünlük benden bu kadar...

İyi geceler...

18. 11. 2011/Cuma

Sevgili Günlük;

Sabahki ilk iki ders Osman Nuri Hoca ileydi. Osman Nuri Hocanın benim hayatımda önemli bir yeri var. Hem olumlu hem olumsuz... Neyse... Onun dersleri çok eğlenceli geçiyor ama bazen çok sıkılıyorum; uyumamak için kendimi zor tutuyorum. Bazen uyuyorum da. Bu günkü ders de genelde olduğu gibi sıkıcı değil, eğlenceliydi. Hem ders işledik hem güldük. Hoca bize bazı anılarından bahsetti. Bunlara Gürkan'ın yorumları eklenince sınıf kahaahaya boğuldu. Daha sonraki ders Bilgi Kuramıydı ve boştu. Biz de önce test çözdük, sonra biraz gezdik. Bugün saat 3'te çıkıyoruz. Bu okula ilk geldiğimizde saat 17.00'da çıkacağımızı öğrenince büyük bir hüsrana uğramıştık ve ilk zamanlar alışması zor olmuştu.

Hele kış günlerinde; okuldan çıkıyoruz, hava kapkaranlık... Şimdi 15.00'da çıkmak garip geliyor. Ne güzel bir şeymiş meğer... Okuldan çıktık. Halide, Aylin ve ben biraz gezdik. Sonra eve geldim. Biraz televizyon seyrettim. Sonra kalkıp ders çalıştım. Her gün aynı şeyler canım çok sıkıldı ve uykum geldi.

İyi Geceler...

19. 11. 2011/Cumartesi

Sevgili Günlük;

Maalesef sabah erkenden kalkıp dershaneye gittim. İlk dersin Matematik oluşu bunalttı beni. Coğrafya, Edebiyat, Dil ve Anlatım... bunların hepsini çok seviyorum ama Matematiği bir türlü sevmiyorum. Aslında iyi olduğum konular olunca gayet zevkli oluyor ama şu aralar konularda biraz kıtım. Dershaneden sonra Halidelerle pastaneye gidip bir şeyler atıştırdık. Daha sonra eve geldim. Çok uykusuzdum, biraz uyudum. Sonra kalkıp Matematik çalıştım. Dayımlar geldi. Zehra ile hedeflerimizden bahsettik. Hemşire olmak istiyor, inşallah istediği olur. Dayımla konuştuğumda için çok rahatlıyor, kendime güvenim geliyor. Bize çok güveniyor ve bilgiler, öğütler veriyor. Ne yazık ki birkaç gün sonra Rusya'ya dönüyor. Gaza gelmişim ve dayımlar gittikten sonra da test çözdüm. Yarınki coğrafya dersi için tekrar yaptım ve çantamı hazırladım.

İyi Geceler...

20. 11. 2011 / Pazar

Sevgili Günlük;

Bugün tekrar sabah erkenden kalkıp dershaneye gittim. Coğrafya dersi için tekrar yapmışım ve derse çok katıldım. Dershane çıkışı yine bizimkilerle biraz gezdik ve bir şeyler atıştırdık. Eve gittim, karnımı doyurdum ve ders çalışmak için masaya oturdum. Hiç içimden gelmedi ve biraz televizyon izleyeyim dedim. Günler böyle aynı monotonlukla geçiyor işte... Yaz tatilini özledim. İstedğim her şeyi yapabiliyordum. Sınırsız televizyon, internet, gezme - tozma... Ama şimdi her şey sınırlı... Sadece alabildiğine fazla ders çalışmalısın. Biraz kitap okudum sonra. Aslında pek sevmem ama kitabına göre değişir. Yarın okul var ve en nefret ettiğim derslerden biri olan Beden Eğitimi İşleyeceğiz sabah sabah... Hiç çekilmiyor yani. Neyse şimdi çantamı hazırlayayım ve yatayım. Malum sabah erken kalkacağım.

İyi geceler...

Sevgili Günlük;

Her öğrenci gibi ben de pazartesten nefret ediyorum. Sabah eşofmanlarımı giyip okula gittim. Ben bu soğukta da ders işlenir mi diye yakınırken Halit Hoca sınıfta oturup ders çalışmamızı söyledi. Yarın 2 tane yazılıımız vardı: Felsefe ve İnkılap Tarihi. İkisi de ezber dersler. Felsefe yine kolay da İnkılap Tarihini ezberlemek gerçekten zulüm gibi. Ezberliyorum, sonra bir bakıyorum; hepsi birbirine karışmış. Zaten oldum olası sevmem Tarih derslerini. Daha sonra Edebiyat dersine girdik. Hasan Hoca'yı çok seviyorum. Kişiliği hakkında yorum yapmak haddim değil ama gerçekten çok iyi bir insan. Onunla dersler çok eğlenceli geçiyor. Öğleden sonra berbat 2 ders: Fransızca ve İngilizce. İngilizcem iyidir, seviyorum ama Fransızcadan hiçbir şey anlamıyorum ve nefret ediyorum. Ben hiçbir dersi sevmiyorum aslında. Okuldan çok sıkılıyorum. Neyse... eve geldim ve sadece biraz İnkılap Tarihine çalıştım. Yarın çalışırım diye düşündüm. Sonra hep beraber meyve yedik. Meyve yemekten nefret ederim ama annemlerin zoruyla yiyorum işte. Yarın biraz daha erken kalkıp ders çalışmak üzere uyumak istiyorum.

İyi geceler...

22. 11. 2011 / Salı

Sevgili Günlük;

Erken kalkıp ders çalışmak için saati kurmuş-
tum ama kapatıp tekrar yattım. Çok pişmanım.
Biraz daha İnkılap Tarihi yazılısına çalışabilirdim ve şimdi daha
yüksek bir not bekleyebilirdim. Okula gittim. Fatih Hoca Felsefe'ye çalışmamıza izin verdi ve bu iki derste Felsefeyi hallettim. Öğleden sonraki ilk derste felsefe yazılısı olduk. Bir boşum vardı ama diğerlerini doldurmuşum. İyi bir şey bekliyorum. İnkılap Tarihi yazılısı 8. Saati 7. Saat edebiyat dersinde Hasan Hoca yazılıya çalışmamız için verdi. Hocalarımı çok seviyorum; hepsi çok düşünceli. O derste de İnkılap yazılısına çalıştım ama hâlâ kendimi yazılıya hazır hissetmiyordum. Yazılı olduk ve çıktığımızda moralim bozdu. Çünkü çok kötü geçmişti; yazılı çok zordu. Herkes benim gibi düşünüyordu. Eve gittim, kitabı açıp cevaplarımı kontrol ettim. Yazılıdan ancak 60 alabilirim. Geometri çalıştım. Lütfü beni geometri çalıştırmıştı ve artık daha iyi yapıyordum. Ablam işten geldi, çay içtik. Sonra biraz kitabımı okudum ve artık uyumak istiyorum. Uyumak ve güzel rüyalar görmek...

İyi geceler...

23. 11. 2011 / arşamba

Sevgili Günlük;

Bugün çok ağladım. Şu an bile çok kötüyüm. Çünkü Matematik yazılılarımız okundu ve ben 32 almıştım. Sınav çok basitti ama yapamadım işte! Nedense yapamadım. Sorular; formülü yaz, sayıları yerleştir ve z şeklindeydi. Ben de bunun için ağladım zaten. Genelin yüksek aldığı yazılıdan ben çok düşük almıştım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Ne ders çalışmak, ne televizyon izlemek, ne kitap okumak.

Şu an bunları bile zor yazıyorum. Uyumak istiyorum; tabii uyuyabilirsem.

İyi geceler...

24. 11. 2011 / Perşembe

Sevgili Günlük;

Kalktığımda matematik sınavının şokunu biraz atlaştım. Çok çalışırım ve diğer yazılılarda düzeltirim diye kendimi motive ettim. Bugün Öğretmenler Günü. İlkokulda olduğu gibi öğretmenlerimize hediye almıyoruz artık. Ama yine de onları sevindiriyoruz. En azından ben öyle gözlemledim. İlk ders Osman Nuri Hoca ileydi. O sınıfa girer girmez onu alkışlamaya başladık. Her kelimesinin ardından alkışlıyorduk. Son olarak "Üstad ! Üstad!" diye bağırarak alkışlamaya başladık. Hocamızın hoşuna gitmişti, gülüyordu. Bizim de gülmekten karnımıza ağrılar girdi. Bizim sınıfı sevdiğini, bizim dersimize gelirken mutlu olduğunu söyledi. Biz de onu çok seviyorduk, bunu her hâlimizle belli ediyorduk zaten. Diğer öğretmenlerimizin de Öğretmenler Gününü kutladık. Öğretmenlik gerçekten kutsal meslek... Ben asla yapamam mesela... Arkadaşlarıma bile bir soruyu anlattığımda çok bunalıyorum ve ikincisini anlatamam diyorum. Hiç sabırlı değilim. Ama öğretmen Lisesinde okuyorum sonuçta. Öğretmenlik mesleği de benim için büyük bir alternatif olabilir. Eve geldim. Bugün genel tekrar yaptım ve soru çözdüm. Daha sonra elimdeki kitabı bitirdim ve yatıyorum.

İyi geceler...

Sevgili Günlük;

Bugün Sosyoloji yazılımız vardı. Dün çalışmama hiç gerek yoktu. Zaten okulda öğretmenlerimiz izin verecekti, izin verdiler ve çalıştım. O kadar gereksiz ve saçma dersimiz var ki... Yazılıya girdik. İyi bir not bekliyorum. Okuldan çıktık ve yine bizinkilerle biraz gezdikten sonra eve geldim. Halamlar bize geldi. Halamın kızını çok seviyorum; dünya tatlısı. Onunla oynadım. Nedense ona karşı çok sabırlı olmasını biliyorum; kıyamadığımdan herhâlde. Hep birlikte oturduk, çay içtik... Bu gün hiç ders çalışmadım. E arada olur böyle kaçamaklar. Halamın oğlu geçen sene bizim okuldan mezun oldu. Şimdi Kırıkkale İktisat'ta. Eniştem oğlunu örnek vererek benim 'eşit ağırlık' seçmemle ilgili olumsuz şeyler söyledi. Babam da hep söyler bunu zaten. "Ali eşit ağırlığı seçti de ne oldu? O da başta hedefim yüksek diyordu ama şimdi bak okuduğu yere! Sen de onun gibi ders çalışmamak, tembellik yapmak için seçtin bu bölümü," der hep. Ama hiç kimse benim umurumda değil. Seçtiğim bölümden gayet memnunum. Herkesin kapasitesi farklı sonuçta... Ne yapayım, ben de sayısal yapamıyorum. Tabii ki düşünceleri normal ama, bu hayatı yaşayacak olan benim. Ben hukuk okuyacağım, kime beni bu fikrimden caydıramaz ve moralimi bozamaz. Bugünlük benden bu kadar...

İyi geceler...

26. 11. 2011 / Cumartesi

Sevgili Günlük:

Bugün dershane vardı. Ders iledik. Hava çok soğuktu o yüzden direk evlere geçtik. Eve döndüm. Hafta sonu olduğu için anneme yardım ettim, temizlik yaptım biraz. Daha sonra televizyon seyrettim ve kardeşime ders alıtırdım. Hiç sabırlı olmadığımdan sürekli kızıyordum. En sonunda bunaldı ve bana bağırarak bıraktı benimle ders çalışmayı. Daha sonradan gönlünü aldım tabii. Bugün sıkı çalıştım. Genel tekrar yaptım ve çok soru çözdüm. Lafla peynir gemisi yürümez; hedefime ulamam için çok çalışmam lazım. Her gün aynı Şeyler ite... anlatacak bir Şey bulamıyorum günlük... Bu yüzden bu kadar yazıyorum.

İyi geceler...

27. 11. 2011 / Pazar

Sevgili Günlük,

Bugün en küçük kardeşimin, Aleyna'nın doğum günü. Sabah dershaneye gittiğim için doğum gününü geç kutladım. Dershaneden çıktım ve Aylin ile birlikte pastaneye gittik. Halide işinin olduğunu ve eve gideceğini söyledi. Kübra zaten başka dershanedeydi. Onunla hafta sonları görüşemiyoruz. Tam siparişlerimizi verecektik ki arkadan Halide ve Kübra ellerinde doğum günü pastasıyla belirdiler. 2 gün sonrada benim doğum günüm ama hafta içi kutlayamayacağımızdan dolayı hafta sonu sürpriz yapmayı tercih etmişler. Mumları üfledim ve arkadaşlarıma sarıldım. Onları çok seviyorum. Dördümüz hiç ayrılmayız inşallah, farklı üniversitelere gitsek de hep görüşürüz. Pastalarımızı yedik ve eve döndüm. Kardeşim de arkadaşlarını çağırmış doğum günü kutluyordu. Ona sarıldım ve hediyesini verdim. 5 kardeşim de iyi ki var. Hepsini çok seviyorum. Daha sonra onlar eğlenirken ben ders çalıştım. Bugün de böyle bitti işte...

İyi geceler...

28. 11. 2011 / Pazartesi

Sevgili Günlük;

Bugün Seda, Kübra, Şeyda ve ben çok şeyler yaptık. Günlük hedef soru sayımızı ve hedef yazılı notlarımızı bir kâğıda tablo halinde yazdık. Bu hedefe ulaşamayanlar diğer arkadaşlarına çikolata ısmarlayacaktı. Bu çok iyi oldu; artık hepimiz çok daha azimli çalışacağız. Daha sonra üniversite puanlarına bakarak tam bir hedef belirledik. Kübra ve ben aynı üniversiteye gitmeyi çok istiyoruz. Bir sürü hayalimiz var. Aynı evde yaşayacak, çatal – bıçakla yemek yiyeceğiz, her akşam mısır patlatıp film izleyeceğiz... ah, keşke gerçekleşse dünyalar benim olur. Artık ikimizin de kesin bir hedefi var! Kocaeli Üniversitesi Hukuk Fakültesi. Çok çalışacağız ve hayallerimiz gerçek olacak inşallah. Hedefimi bir kâğıda kocaman yazarak tam çalışma masamın karşısındaki panoya astım. Baktıkça daha bir şevkleniyorum, azim geliyor içime.

İyi geceler...

Sevgili Günlük

Bugün benim doğum günüm. Sabah okula gittiğimde bütün arkadaşlarım sarıldı ve kutladılar. Bazıları okolata ısmarladı. Hafta içi olduğu için arkadaşlarımla kutlayamadım doğum günümü. Zaten çoğu yurtta kalıyor. Bugün İnkılap Tarihi yazılımız okundu. Beklediğim gibi 60 aldım. Herkes düşük almıştı. Eve döndüm ve doğum günümü ailemle de kutladım. İyi ki doğmuşum; yaşamak güzel... Sivas'ta okuyan Burak Abim'e çok kızdım. Doğum günümü kutlamak için ne aradı, ne de mesaj attı! Ona gerçekten çok kızdım. Çok özlemiştim ama geldiğinde boynuna sarılmak yerine ilk onun hesabını soracağım ve ben de onunkini kutlamayacağım. Hiç ders çalışmadım. Saat çok geç oldu ve artık uyumam gerek...

İyi Geceler...

30. 11. 2011 / Çarşamba

Sevgili Günlük:

Bugün okulda Halide ile tartıştık ve üçümüze de küstü. Bunu söylemek bile saçma geliyor; çocuk değiliz artık sonuçta, ama kırmıştık sanırım kalbini. Konuşmuyordu bizimle. Neyse ki çok uzun sürmedi. Barıştık... Biz küs kalamayız zaten. Hele Halide hiç... O sürekli konuşmak, gülmek ister. Eve geldim ve soru çözdüm. Cengiz Eniştem Hakkari'de iş almıştı ve bir süreliğine oraya gitti. Halam çok korkuyordu. Normaldi aslında. Çünkü, operatördü ve Şemdinli'de bir karakol yapımına yardıma gitmişti. Bugün bizde kaldılar. Küçük kızı Zehra ile yine gecelere kadar oynadık. Şu an yanımda ve yazmama izin vermiyor. Neyse; onu çok bekletmeye yim.

İyi geceler...

SERHAT ÇAKMAK

Anadolu Lisesi

16. 11. 2011/Çarşamba

Günlüğüm

Bugün bir fırtına koptu içimde. En derin hislerimi dökmeye başladım. Ama Nasıl anlatayım bilmiyorum doğrusu. Sana, sadece bu gün içimde hangi 'inkılaplar' doğduysa onları aktaracağım. Sen de bunları en güzel şekilde saklayacaksın. Başlayalım artık ha, ne dersin?

Dil ve anlatım dersindeyken, bir duygu esir aldı yüreğimi. Anlam veremediğim bir histi açıkçası. Beni dersten koparıp meçhule doğru sürükleyen bir his... Hoşuma da gitti doğrusu. O kadar ses ve gürültü vardı ki sınıfta, bir nevi kasvet bürüyordu içimi. Uzaklaşmak benim de işime yaradı. Kaçtıkça kaçtım dersten, uzaklaştıkça uzaklaştım. Bu gün yaptıklarımı, iyi davranışlarımın neler, kötü davranışlarımın neler olduğunu gördüm. Kendi kendime: "Vay be! Ne kadar da sabırlıymışım?" dedim. Derken dakikalar saatleri kovaladı ve akşam etüt vakti geldi çattı. Bir pencerenin kenarına oturdum, öylece seyrettim karın o muhteşem yağışını. O kadar güzel ve o kadar mükemmel yağıyordu ki karşı koymak imkânsızdı. Âdeta aldı beden den ruhu. Çaliverdi aklımı. Bugünün en güzel anı o zamandı benim için. Keşke bir fırsatım olsaydı da yağın her kar tanesini göğsümün sol kenarında çarpan yüreğimin üzerine serpiştirebilseydim. Ama yine de, söndürmeye yetmez içimde yanan ateşi. O ateşi körükler âdeta. Saatlerce yağsa dahi içimdeki ateşi artırırdı. Her bir tanesinin yere düşünce çıkardığı hoş ve tatlı ses, beynimin en ücra köşelerine işliyordu.

O sesler hayatımda duyduğum en güzel seslerdendi. "Ne kadar duygusalsın!" diyeceksin belki bana ama ben de sana şöyle bir cevap vereceğim! "Hani her insanın duygusal olduğu bir an vardır ya, benim duygusal olduğum bir an yok. Benim duygusal olduğum birçok an var."

Ooo tuttun beni söze, zaman su gibi aktı gitti. "Uyku vakti gelir çatar, Serhat ufaktan yatağına kaçır..."

İyi geceler...

Sevgili Günlük

Sakın bana “nasılsın?” diye sorma. Çünkü bugün çok harap ve bitap durumdayım. Aklıma gelen tek sözcük “ÖLÜM!..”

Ne kadar güzel şey değil mi ölüm? Yeniden doğmak... ne kadar hoş ve anlamlı. Kim yeniden doğmak istemez ki. Hayatını kötü geçirenler istemez mesela. Çünkü çektiği sıkıntıları bir daha çekeceğini çok iyi bilir. Yani işlediği günahların öldükten – yeniden doğduktan sonra da hesabını vermek zorundadır. Ve böyle insanlar her zaman korkarlar ölümden. Ama hayatını iyi geçirenler? İşte onlar her zaman rahat rahat beklerler yeniden doğuşu. Hayatını dolu dolu ve bir o kadar da anlamlı geçirenler hiçbir zaman korkmazlar ölümden. Ben, birçok kez ölmek istemişimdir mesela. Yapılan bir ihanet veya söylenen bir çift söz yüzünden ölmek... daha sonra durup düşünmüşümdür. “Acaba hazır mıyım?” diye. Evet, şimdi gelelim ölmek isteyenlerin neden ölemediğine...

Ölmek isteyenler ölemezler çünkü. Onlar, bu hayatta kalıp birçok kişiye daha örnek olmalılar. Onlar geleceğe ışık tutmalılar. Mesela sen... Evet evet, sen! Ölmek ister misin? Sağa sola bakmana gerek yok kendine bak. Eğer bu satırları okuyorsan çok kıymetli birisin. Sen ölemezsin. Çünkü sen böyle, daha nice satırlar okuyarak değerlendirmeler yapacaksın. Geleceğe misal olacaksın. Hayatın iki parmağının arasında biliyor musun? Seçim senin. Eline bir jilet alıp doğrarsın bileklerini, fazla değil üç dakikada öbür tarafa doğru harekete başlarsın. Ya da saçma nedenler yüzünden kendine kıymayıp geleceğe bir deniz feneri olarak devam edersin.

Demek ki neymiş? Ölüm bu kadar basitmiş. İki parmağının arasında duran yarım santimlik bir çelik parçası kadar kolay...

“Başka bir gün, başka bir konuyla ilgili konuşuncaya kadar

Hoşçakal...

*M*erhaba Günlük;

Her zamanki gibi yine gece yarısı ve sadece sen ve ben... İki dost, iki sırdaş... bu gece bir hüsrana bastı içimi. Nedeni bilinmez. Belki de insanların sahteliği yüzündendir. Ne kadar sahte ve basitler değil mi? Sadece kendi çıkarları için hareket eden insanlar... anlam koymak imkânsızdır onlara. Girdikleri kabın şeklini alırlar. Ama su gibi değil. Alkol gibi... insanlara güzel görünürler fakat ne kadar da çirkindirler. Bu gün bunu gayet iyi anlıyorum. İnsanların sahte olduklarını anlamak çok basittir aslında. Çok uzaklarda arama onları. Bazıları hemen yanı başındadır. Zeki biriysen anlarsın ne kadar ucuz olduklarını. Ahh ahh! Neden herkes güvenilir değil ki? Anlamıyorum bir türlü. Bu kadar anlamsız mı hayat onlar için? Bir dostunu satacak kadar kalles mi? Bir arkadaşını yarı yolda bırakacak kadar zehir – i beden mi? Ama öyleymiş. Ama eminim öyle insanlar her zaman kaybedecekler. Peki sence?

Bir sen anlıyorsun derdimi be günlük. Bir sen yardımcı oluyorsun bana. İşte sen onlardan biri değilsin. Bağrına benden başka kimsenin elini değdirtmezsin. O kadar sahte değilsin. "Gözünden, gönlünden açılır yara, yar gelmezse yaraların elletme," diye ikaz ediyorum seni. Eğer ben ölürsem, kara çantayı giyin, yaşlan duvara... kimseye de bahsetme benden. Olur mu?

Aslında ödül, para pul hepsi hikâye. Sana yazmamın tek sebebi yalnızlığım.

Sen derdime Hızır gibi yetiştin. İhtiyacım olsa dahi neyleyim parayı...

Sen de yorgunsun ben de, anlaşılın...

Gece-i Şerifiniz Mübarek Olsun...

19.11.2011 / Cumartesi

Günlüğüm;

Bu gün bir kez daha acıdım bu 'vatan' uğruna şehit düşmüş askerlerimize. Onlar o zor şartlarda bizim için 'düşmanla' mücadele versin biz burada yan gelip yatalım, oh ne ala memleket! Bizim insanımız ne kadar düşüncesiz, ne kadar aptal, ne kadar... Nasıl bir görüş bu nasıl bir haysiyet? Biz onların arkasından atıp tutalım diye mi öldü "Kınalı Ali" Asılsızca sallayalım diye mi devirdi o koca gemiyi "Seyyid" Yazık yazık... Açıkçası yazık. Herkes burnunu işi olmayan, üzerine vazife olmayan işlere sokuyor. Sen bir öğrencisin bir askeri nasıl küçük düşürmeye kalkarsın! Neyse ağzımı daha fazla bozmak istemiyorum. En iyisi mi bu konuyu kapatmak. Ah şu 'terör' denen lanet bir bitse, o zaman herkes rahata erer de bitmiyor işte, bitmiyor. Ne kadar kurcalarsan o kadar yarayı büyütüyorsun. O kadar derinleştiriyorsun. Ama unutmayalım ki ameliyatlarda bir kurşunu çıkarmak için ne kadar derine iniyorlar. Demek ki ne kadar deşersek yarayı ilerde kurşunu bulup atabiliriz bedenden, inşallah buluruz o kurşunu da rahata erişiriz.

Neyse, benim çok uykum gelmeye başladı.

İyisi mi yerime gideyim.

İyi geceler...

Sevgili Günlük;

Bu gün nedense üzerimde bir üzüntü, dargınlık veya kızgınlık yok. Bugün düşündüğüm tek şey 'huzur'. İnsanın yıllarca çalışıp çabalayıp ulaşmak istediği yer. Aslında o kadar uzakta değil huzur. Huzur; gürül gürül, çok şiddetlice akan bir şelalenin, simsiyah bir gökyüzünün, sınırlı sınırlı yağın yağmura karşı o şelalenin yanında, küçücük bir çalının üstünde, bir kuş ve üç yavrusu... o kadar öfkeye karşın, o kadar huzurlular ki. Demek ki neymiş? "Huzur hiç gürültünün sıkıntının ya da zorluğun bulunmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükûn bulabilmesidir." Ne kadar güzel tanımladık değil mi huzuru? Ne kadar anlamlı ve hoş... ne kadar huzurluyuz değil mi? Her gece bir vakitte beni usanmadan dinliyor. Dardime çare buluyor. Senden başka kim olabilir ki bu?

Aradan bir iki istisna oluyor ama ne demişler istisnalar kaideyi bozmazmış. Bizim yanımızda da deve de kulak kalıyor o istisnalar. Gözlerimden düşen tek bir yaşın içindeki hüznü senden başka kim anlayabilir ki? Sen de anlamasan mahvolmuş bir beden olacaktım herhalde... Sana minnettarım 'dostum'. Sana yazacak çok şeyim var. Ama diğer günlere de ayırılım bence. Yarın yine bu vakit yanındayım, Allah izin verirse...

Hayırlı geceler...

21.11.2011/Pazartesi

Günlüğüm;
Bu gün hayatımdaki en değerli varlığım aklıma geldi durup duruken... o olmadan yaşayamam dediğim tek kişi. Kim olduğunu az çok tahmin ettin herhâlde. Tek hayatın ANNECİĞİM!

Onsuzluk o kadar acı geliyor ki bazen... ne ben anlatabilirim ne sen anlayabilirsin. O hayatımın tek anlamı. Bazen dayanamayıp kızıyorum ona, ama daha sonra ne kadar yanlış yaptığımı anlayıp kendime kızıyorum. Düşünsene kayıp annelerini arayan çocukları. Ne kadar acı değil mi? Ne kadar üzücü? Sana, yani ona kavuştuğumda, yatak odaları yerine annelerinin mezarlarını ziyaret eden çocukları ve hastane odalarını; solgun bakışlarla, daha fazla içlerinde tutamadıkları çığlıklarıyla, hasta annelerini seyreden çocukları düşüneceğim; ve sana kavuştuğum gece yanağına iyi geceler öpücüğü kondurduğumda biraz daha uzun sarılacağım sana. Allah'a senin gibi bir annem olduğu için yakaracağım, şükredeceğim ve seninle sadece bir gün daha geçirebilmek için ona yalvaracağım.

Keşke yüzüne özgürce söyleyebilsem seni ne kadar sevdiğimi. Beni önce 9 ay daha sonrada 16 yıl bakıp, besleyip, koruyup, her şeyimi eksiksiz yerine getirdiğin için üç kelimeyi özgürce haykırmak istiyorum. "Seni çok seviyorum..."

Bu gün Allah'a defalarca şükrettim. Benim için en büyük hediye olan seni ve canım ailemi verdiği için. Şükürler olsun ya Rabbim...

Rüyamda ailemi görmek için saat 01:00 olmadan yatıyorum.

İyi ve güzel geceler...

*M*erhaba Günlük;

Bu gün sana yazmaya başlamamın birinci hastası. İçimde bir kelime kopup dudaklarımdan aşağıya süzüldü; "Bravo"... Henüz yedinci günün ama bağımlılık yaptın bende. Her gece sana yazmadan uyuyamıyorum.

Bu gün sessizce bir şey yaptım. 'onlar' ı inceledim. Onlar kim mi? Dostlarım... hayatımda ailemden sonra gelen en önemli insanlar. Onlar benim için gerekirse herşeye katlanabilecek dostlarım. Bu gün sessizce inceledim onları ve sonuç tam beklediğim gibi...

Kadir'im... Gözünü bile kırpmadan benimle ölüme gidebilecek dostum. Hani hep şöyle derler en güzel dostluklar kavgayla başlanmış diye. Bizimki de o hesap işte. Kavgayla başlayıp bağlılıkla devam eden bir dostluk...

Nuri'm... hayatta gördüğün en sempatik insanlardan ve en esprituél karakterlerden biri. O bir 'fen'ci... içimizde edebiyattan anlayan tek kişi. 5 senedir arkadaşız. Bir kere kavga etmedik... hep güldük hep eğlendik. Muhteşem bir dost...

Emirhan'ım... "İki elim kanda dahi olsa yardımına gözümü kırpmadan gelirim," diyebilen bir kardeş o... Gözümde çok büyük yeri olan mükemmel bir arkadaş. Harika bir sırdaş ve çalışkanlıkta bir numara... Bendeki yeri çok ayrı onun, ama ben onun önünde fazla değerli değilmişim gibi... yine de olsun o bir numara.

Ve Malik'im... hayatta bana en çok takılan insan. Başkası hâlimizi görse 'düşman bunlar,' der. Ama onun altın gibi bir yüreği vardır ve yüreğinde herkese yer vardır. Güçlü, cesur,

---

atılgandır. O bir Osmanlı torunudur. Dışardan duygusuzmuş gibi görünür ama içinde duygu okyanusları bulunduran bir dosttur. Malik bir tanedir.

Ve son olarak "sen!" bunları özgürce anlattığım tek varlık. Senden iyi sırdaş bulunmaz bu devirde. Sen her gece usanmadan ziyaret ettiğim tek kişi...

Dostum...

İyi Geceler...

Sevgili Günlük;

Bu gün yine bomba gibi günle karşıdayım. Gün tam 'Serhat'ça ama bir hüznün bastırıyor o bomba gibi günü. 'yalnızlık' korkusu...

En korktuğum şeylerden biridir yalnızlık... hayatta en mutsuz olduğum an, kendimi en yalnız hissettiğim an olacaktır. Yalnız kalmak... düşüncesi bile çıldırtmaya yetiyor beni. Âdeta delirir gibi oluyorum. Neden şimdi evlenmenin 'sünnet' olduğunu anladım galiba. Yalnızlık korkusu... düşünsenize koskoca Bayburt'ta bir tek siz varsınız. Her şey sizin olsa neye yarar? Tek başınızaysanız ne anlamı olur, her şey sizin olsa bile...

Gün gelir de yalnız kalırsam anlayın ki öldüğüm an o an-dır... bu kadar açık ve net. Müderris dahi olsam neye yarar ki yalnız olduktan sonra. Ama bazen insan öyle bir yalnız kalmak ister ki başaramayacağını bile bile... yanında yöresinde kimse bulunmasın ister, kimse onu rahatsız etmesin. Gün batımında bir deniz kıyısında ki bir bankta öylece güneşin batışını izlemek... ufukla güneşin birleşimini seyretmek... yanında kimse olmadan, sessizce o mükemmel anı yakalamak. Vazgeçilmez... Yalnız kalmayı sadece böyle anlarda ister insan... özel ve güzel anlarda...

Hayatta yalnız kalmamamız dileğiyle...

İyi geceler...

24.11.2011/Perşembe

*M*erhaba Günlük;

Tertemiz bir sayfa, önümde bir kalem ve karşımda sen... Önemli olan o kalemi ele alınca içindeki duyguları önümdeki o boş sayfaya özel ve güzel bir şekilde anlatmak. Bunu yaparken de asla yalan söylememek.

Önümde uzun bir yol, elimde bir bilet, karşımda hayat otobüsü her an kalkacak gibi tetikte, cebimde kırık bir saat, gönlümde bozuk bir sevda... otobüse binersem geri dönüşüm olmayacak, cebimden saatimi çıkardım 23: 59 elimdeki bilete baktım 'Saat 00:00 otobüsü'. Son... son bir dakikam daha var, 60 saniyem. Bu bir dakikayı değerlendirip otobüse mi binsem, yoksa bu sersefil hayatta yine yalnız mı kalsam? Son otuz saniye daha var ne yapmamı beklersin?

Son 10... ve 'Serhat' otobüste... Nereye mi meçhule.. hangi durak, son durak yani kara toprak... Bu olay bundan tam 16 sene evvel Mayıs ayının 10. günü dünyaya gelen 'ben' tarafından başladı. Artık hayat otobüsündeyim. Ölüme doğru harekette... saatim, kırık saatim... O ise benim hayatta geçirdiğim süre... Biletim ibadetlerim ve imanım... Otobüs ise bu dünya-ı kervan....

Hepimiz doğduğumuz gün o bileti şoföre verip yolculuğa çıktık ve hepimiz yolculuğumuz bittiği zaman, son durakta inip saatimizi yere atacağız. Biletimizi elimize alıp "Hak" huzurunda varacağız... Daha sonrası bilinmez... Önemli olan o bileti güzel şeylerle doldurmaktır.

Hayat sınavında beraber kalmak dileğiyle...

Sevgili Günlük

Kendimi o kadar aciz ve bitap hissediyorum ki... sanki gözüm kararacak ve sevda ocağı sönecek. Ne zaman olursa olsun, ne zaman sönerse sönsün ben hep buradayım. Hep saat 12.00'de etüt salonunda. Elimde kalemin, önümde sen... kimse fark etmiyor seni veya aldırış etmiyorlar. Kimse bilmiyor en büyük sırdaşımın sen olduğunu.

Bu hayat-ı beşer nereye gidiyor? İnsanlık nereye gidiyor... annesine babasına söven insanlar nereye gidiyor? Tek bir yere, orada cehennem...

Sağına baksan kız peşinde koşanlar, artistlik yapanlar, soluna baksan erkekleri cezbeden kızlar, önüne baksan ilerleyen teknoloji ve ilerleyen fuşiyat, arkana baksan annelerimiz, gözü yaşlı anelerimiz... Bu devrin nereye gittiğini merak eden annelerimiz ve babalarımız, içine içine ağlayan babalarımız, hâlimize ağlayan ve yanımızda olamayan babalarımız... keşke ağlatmasak onları, keşke düzelsek, Fatih'in, Yavuz'un, Kanuni'nin torunları olabilsek... bize emanet ettikleri vatanımıza sahip çıkabilsek... ne yazık bizlere, ne yazık... Allah sonumuzu hidayete erdirir inşallah...

İyi geceler...

26.11.2011/Cumartesi

Günlüğüm;

Hayat o kadar garip ki ve bir o kadar anlamsız. İnsanlar iki yüzlü ve korkak... ama her şeye rağmen bu olumsuzlukları bir çırpıda mutluluğa çevirebilirsin. Her şeye farklı bir çerçevede bakabilirsin. Eğer öyle yaparsan hidayete de kavuşursun. Bu gün böyle yapmaya başladım. "Her işte bir hayır varmış," misali her işte bir hayır aradım. Ve buldum da...

Bu günkü dersim şu oldu: "Atalarımız ne demişlerse boşa dememişler. Bundan sonra söylenen her söze kulak asıp onları kendi üzerimde deneyeceğim.

Bu gün mutluluk çerçevesi diye çerçeve keşfettim. O kadar saf ve temiz ki sadece içtenlik ve neşeyle dolu. O çerçeveden baktım dünyaya. Aslında en başta kurduğum cümle o çerçeveden bakınca saçma geldi. Çünkü hayat o kadar dolu ve o kadar anlamlı ki her şey insanlık uğruna hareket ediyor. Her şey insanlar için var. Tabii bunları güzel kullanana... Yaratıcı hiçbir şeyi esirgememiş bizden. Her şeyi bolca vermiş, hiçbir şey kısıtlamamış. Her şeyi en bolundan vermiş. Fakat insanlar bu verilen nimetleri o kadar kötü kullanıyor ki bunların sahibini, bize vereni düşünmeden hareket ediyor. Birisi bize güzel bir şey ikram etse çok seviniriz, bol bol teşekkür ederiz. Fakat öyle birisi var ki bize her şeyi o veriyor ve biz yine ona bir şükürde bile bulunmuyoruz. Lakin "O" defalarca veriyor, hiç bıkmadan veriyor. Tek istediği 'şükür'. Onu bile çok görüyoruz ona. Günde defalarca yiyecek içecek tüketiyoruz ama 5 defa secdeye gitmiyoruz. Ne acı... Allah affetsin...

Hayırlı geceler...

Sevgili Günlük

Bu gün daha çok kaldım yatağımda. O sıcakık yatağımı bırakmak istemedim, herhâlde... ama birden savurdum kendimi, yaşayacak dolu dolu 24 saatim olduğu aklıma gelince. O 24 saati hiç de boş geçirmek istemiyordum. Nereden bilebilirdim o 24 saatin son saatlerim olmadığını. Bu yüzden gnme biraz daha neşeyle başladım. Yaptığım ilk şey arkadaşlarıma dolu dolu bakmak oldu, onları incelemek. Sanki ilk defa gryormuşum gibi seyretmek daha sonra pencereden dışarıya. Pencerenin tam karşısındaki yolun üzerinden cayır cayır geçen arabaların sesini bile zleyeceğimi düşünerek baktım. Daha sonra gökyüzüne ve güneşe... Belki de beni bir daha ısıtmayacak olan güneşe. Nereden biliyorum ki yarına çıkabileceğimi. Bir adım daha atabileceğimiz nereden malum. Daha sonra başımı yatağıma çevirdim. Sinesine beni en çok basan, üzerimi en güzel şekilde rten. Dolabıma baktım, her şeyimi muhafaza eden dolabıma.

Daha sonra kendimi görmek isterim. Aynaya doğru koştum. Aynaya varınca durdum. Kendime baktım. Hayattan bıkmış gibi duran cildimi gördüm. Arkadaşlarımla Şikâyet ettiği uzun saıma baktım. O da hayattan nasibini almış ve beyazlamaya başlamıştı. Sadece gözlerim ışık saçıyordu. Çünkü umut besleyen tek varlığım gzlerimdi. Saçımı ve tenimi yalanlıyordu gözlerim. "Ben ne zaman bitti dersem, o zaman biter!" derecesine... O ışık solana kadar vaktim varmış demek. Ne zaman solar o zaman yolculuk gerek...

İyi geceler...

28.11.2011/Pazartesi

*M*erhaba Günlük;

Kar tanelerinin yere inişini selamlayan rüzgâr gibi selamlıyorum seni. Gece o merhametli örtüsünü her zaman ki gibi sermiş, dışarısoğuk ve sessiz. Bense her zaman olduğu gibi o sessizlikte boş Hayaller içine kapılıp gidiyorum.

Cam ağaçları, üzerlerine yağan karı o kadar güzel saklıyor ki etkilenmemek imkânsız. Yeşil yapraklar, üzerine çöken karın etkisiyle yere doğru eğilmeye başlamış ve ortaya harikulade bir sanat eseri çıkmıştı. Gözlerimi sulandıran sert rüzgâra karşın bu görüntüyü kaçırmamak için elimden geleni yaptım. Ve sonuç muhteşem...

Kimsenin beni anlamadığından şüphem yok. Bazen düşünüyorum da hayatta matematik yazılısından daha önemli şeyler de var. Oysa ki mutluluk tek dilek... Sevdiğim şeyleri düşününce hayata sınımsız bağlanasım geliyor. Ama onların beni dışladığını görünce her şey anlamsızlaşıyor mutlu olmak bu kadar zor olamaz aslında ama kafamda birçok soru işareti var. Hangisine cevap bulayım şaşırımdoğrusu.

Neyse hayat bu, kimi nerde ne yapacağı belli olmuyor. Belki bir gün beni de anlar. Ama o zaman ben çoktan yorulmuş olurum herhâlde. Ne demiş şair;

“Korkuyorum belki yarın geç olur, geleceksen bir gün önce gelsen”...

Her şey vaktinde güzel dostum. Pişmanlıklarımız yarınları esir etmemeli ki

Yeni bir güne başladığımızda pişman olmayalım...

İyi geceler...

Sevgili Günlük;

“Yüzümdeki hüzne gölgeler olsa da şahit, Yalnızlık yalnız Allah’a ait...” sözümle selamlıyorum seni. Her ne kadar yalnızlığı sevmesem de sen gidince yalnız kalacağım Artık hüznümü toplayıp bir çekmeceye koymanın vakti geldi. Eğer hüznümü kaldırıyorsam beynimdeki canavarı da yok etmem gerekir.

Bazen mutlu olmak o kadar anlamsız geliyor ki bu şartlarda anlatamam... kimse yokken mutluluğun ne önemi var? Deli gibi sevsem de yalnız olduktan sonra ne anlamı var?

Kime anlatayım derdimi onu da bilmiyorum. Hangi hekim bulur çaremi. Gözlerime yalnızlığın gölgesi göründü de hiç sevemeyeceğimi anladım. Ne yapalım alışacağız artık. Ne olursa olsun tek arkadaşım yalnızlık olacak elbet. Keşke olmasa diyeceğim ama kurtuluşum yok gibi geliyor.

Keşke çekip gitsem bu diyardan. Yine yollara çıksam. Yollar yalnızlıktan daha iyi bir arkadaş olur benim için. Belki de daha kötü...

“Yollarda ruhum,
Yollarda gölgem,
Ve yollarda birkaç damla gözyaşı”
Hayırlı geceler...

30.11.2011/Çarşamba

Günlüğüm;

Hani şöyle bir beyit vardır ya: "Artık demir almak gelmişse zamandan, meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan"... Bizim de ayrılık vaktimiz geldi çattı. Bu gün son...

Yalnızlığımıza ortak olan sen, yarın ayrılıyorsun benden. Sen gidince yalnız kalacağım biliyor musun? Bu 15 gün zarfında mükemmel bir beraberliğimiz oldu. Her gece ben anlattım sen usanmadan dinledin. Keşke bu kadar erken olmasaydı gidişin. Hayatta en çok korktuğum şey yine benle baş başa kalacak. Yine yakamı bırakmayacak "Yalnızlık korkusu"

Hayat savuruyorsa beni saçlarıyla, ona mani olmak imkânsız gibi. İstesem de olamam zaten. Kasvet bürüyor bazen içimi. "Keşke" diyorum hep. Hiç demeden önce düşünmüyorum. Ama sen varken hep tamdı bir tarafım lakin sen gidiyorsun. "İşte gidiyorum," diyerek gidiyorsun. Doluyor gözlerim 'sen gidiyorsun' bu nasıl hapis Tanrım, sabah sabah bu ne hikmet bu ne sis?

Günlüğüm;

Bırakıyorsun beni haa? Neyse giden muhakkak geri dönecektir. Dönmezse benim olmamıştır. Zaten "Giden gitmiştir, gittiği an bitmiştir. Ben gideni değil, giden beni kaybetmiştir," misali değil "Her giden olacaktır bir gün dönen" misal geri döneceksin bana. Sabah namazı okuna dursun son bir veda sana: "BENİ UNUTMA!"

HOŞÇAKAL...

**YARIŞMAYA KATILAN DİĞER
ÖĞRENCİLERİN GÜNLÜKLERİNDEN
SEÇMELER**

VİLDAN AKDOĞAN

Gökçedere Lisesi

24.11.2011

Telefonun çalmasıyla günüm başladı. Her zaman yaptıklarımı yaparak okula gittim. Ama bugün her zamankinden farklı, bugün öğretmenler günü. Dün bahsettiğim arkadaşım kendine gelmiş. Ona böyle neşeli olmak, konuşmak, gülmek daha yakışıyor. Bugün Fatma Hoca Geometri sınavı yüzünden bize kızdı. Ne kadar bahane üretsek de o bunların hiç birini kabul etmedi. Baştan sona kadar haklı. Biz öğrenciler bazı konularda çok üretkeniz. Ama bu sadece bahane üretmelerde oluyor. Aynı şekilde Berna Hoca'nın dersi de böyle öğütlerle geçti. Zaten onlar böyle kızıp öğüt vermeseler kaybolup gideriz herhâlde. Şimdilik tek sorun Geometride var. İnşallah onu da düzeltirim.

Bugün eve gelmek için can atıyordum, çünkü annem gelecek. O yüzden okuldaki işlerimi bitirir bitirmez eve geldim. Annemle biraz oturduk sonra yemek için sofraya geçtik. Hiçbir yemek aileyle yenen yemekler gibi olmuyor.

Sonra Matematik ödevimi yaptım ve üzerine soru çözdüm, ne kadar geliştiğimi anladım. Bunlar hep Berna Hoca'nın sayesinde ona ne kadar minnet etsem azdır.

Umut, verilmiş sözlerden geçer. İçim öyle dolu ki nedenini bilmiyorum bıraksalar ağlarım belki. Her geçen gün zamanımın daraldığını biliyorum, ama hiçbir şey yapamıyorum. Nedenini bilsem yapar mıydım, bunu da bilmiyorum. Bugün aslında bildiklerimi de bilmiyorum. İyi geceler bildiğim tek gerçek günlüğüm.

ŞEYMA NUR ATEŞ

Anadolu Öğretmen Lisesi

22 Kasım 2011/Salı

Sevgili Günlüğüm,

Bu gün edebiyat hocamız yıl sonunda yapılacak olan gece için bir öğrenci seçti. Ben de şiir okumak üzere katıldım. Gerçi daha onay gelmesini bekliyoruz. Ama yine de hocamız öğrencileri seçti. Şiir okumayı çok seviyorum. Bence şiir bambaşka bir dünya... Beynin yolculuğu... Hele şiir yazmak, o tamamen ayrı. Şiir yazabilmek için düşünmek ise fevkalade bir yetenek... İçini satırlara dökebilmek, anlamlı cümleler ile anlatabilmek, arkadaşı satırlarla konuşmak ve o satırlarda kaybolmak... Şiir bu işte... Her şeye her ortama rağmen yazabilmek...

O hüznü, o mutluluğu etrafa aktarabilmek... Eğer bunu yapabiliyorsanız, iyi bir şairsiniz demektir.

Aslında şiiri yazabilmek için yaşamak gerekir. Ha bir de yazabilmek... Çünkü herkes bir şeyler yaşayabilir, ama bunu anlatamaz. Anlatsa da yaşadıklarını okura yaşattıramaz. Bu şiirler de etkili olmaz ve beğenilmez.

Bütün olumsuzluklara rağmen ortaya kaliteli şiirler koyabiliyorsanız büyük insansınız.

FATİH BAHADUR

Endüstri Meslek Lisesi Bayburt

17.11.2011

Bu sabah kalktığımda lapa lapa kar yağıyordu. Okulum için hazırlık yaptım. Okulumu giderken babamın Bursa'ya gideceğini duydum. Okulun önüne geldiğimde insanların ne kadar üşüdüğünü görüyordum.

Aklımda hayvanların ve kuşların yuvalarında nasıl kaldığı ve fakir insanların evlerinin olmadığı vardı. Okul zili çaldığında insanlar sıcak bir yer bulup ısınmak için telaşla giriyordular. Benim ilk dersim en sevdiğim derslerden biriydi. Bu dersin sınavından ne kadar not aldığımı öğrenmek için telaşla bekliyordum. Okulumun önünde sınıf arkadaşlarımla neşeli bir şekilde tartışmaları vardı. Öğle yemeğini arkadaşlarımızla yemeye gittim. Yediğimiz yemek çok güzeldi.

Kardeşimle birlikte okul hazırlıklarını yaptıktan sonra okulun yolunu aldım. Dersimiz çok iyi geçti. Okuldan çıktıktan sonra arkadaşım beni çağırdı. Gittiğimde bir problemi vardı. Problemi çözdükten sonra evime geldim. Komşularımız bize misafir olarak geldiler. Komşularımızla sohbet ettim. Misafirler, bize geldikleri için çok memnun olduklarını söylediler. Ben de onları hoşgörü ile yola verdim.

Sınavım, olduğunu bilmiyordum. Arkadaşıma gittim sınav var dedi. Ben çalışmak için eve döndüm. Çalıştığimde inandığım şey yarınki sınavdan iyi alacağımdı. Sınavımın nasıl olacağını düşünüyordum. Saat geç olduğu için yattım.

SAMET BAYRAM

Gökçedere Lisesi

28. 11. 2011/Pazartesi

Geçmişimle ilgili araştırma...

Bugün sabah yine aynı şekilde uyandım. Okulda dersimiz boş geçti. Ben de okulun bilgisayar odasında köyümüzün eski hâliyle şu anki hâlini kıyaslayan bir siteye girdim. Burada köyümüzün resimleri vardı. Eskiden insanlar internet bilardo ve kahvehane olmadığı için her zaman birbirlerini ile iç içe yaşar. Her dakika beraber vakit geçirirler. Hep sohbet eder, birbirlerinin işlerine yardım ederler. Ben de o günlerde yaşamak isterdim. Her zaman dostane bir yaşam ve her daim yardımsever olan bir toplumda yaşamak isterdim. Bence sen de isterdin, benim canım sırdaşım. Biz de bak senin gibi, eskilerin yaptıkları gibi yapıyoruz. Sen benim sırlarımı, dertlerimi anlatıyorum. Sen dinliyorsun. Sana çok teşekkür ederim.

Ben yatıyorum iyi geceler! Yarın görüşürüz...

SEDA ÇALIŞKAN,
Anadolu Sağlık Meslek Lisesi

21.11.2011/Pazartesi

Bugün dişte çalışıyordum. Hastalar tek tek geliyor biz ise her yeni insanda farklı yeni bir hayat görüyorduk. Sonra tatlı bir amca geldi. Kendince diş ile ilgili tecrübelerini, bilgilerini anlatıyordu. Gençken köyde diş çekmişti. Ne kadar tatlı olsa da hafiften doktorun işine karışıyordu. O ara benim de aklıma dedem geldi. Öyle ya, her dişim salladığında dişçiye gidilmezdi. Benim dişlerim de biraz fenaydı. Dedem dikkatimi dağıtarak dişlerimi çekerdi. Ne günlerdi... Şu an o acıya rağmen o günleri ve dedemi çok istiyorum. Sürekli eski günleri istiyoruz. Birkaç yıl sonra ise bu zamanları özleyeceğiz. Anlamıyorum... Yanlış mı, boş mu, nasıl yaşıyoruz ki hep eski günleri istiyoruz. Aslında geleceğe baksak, geçmişini aramayız bence.

BEYTULLAH DURSUN

Endüstri Meslek Lisesi

19.11.2011

Bugün cumartesi, hafta sonu tatili... 10.30'a kadar uyudum. Kalktığımda babam, her günkü gibi erkenden işe gitmişti. Babam boya, badana ve sıhhi tesisat işlerinde çalıştığı için belki arada bir bizimle kahvaltı yapma şansını yakalayabiliyordu. Bu gün de hafta sonu olmasına rağmen yine babamsız bir kahvaltı yapıyoruz. Hep içime dert olmuştur. Şöyle bir hafta sonu olsa da ailece bir sabah kahvaltı yapsak ya da bir Pazar beraberce pikniğe gitssek... Babamla mangal yakıp top oynasak...

Öğleden sonra arkadaşlarımla sözleşip yürüyüşe çıktık. Biraz yürüdükten sonra arkadaşlarla bir kafeye girip çay içip pasta yedik.

NİSA NUR DURULMUŞ

Bayburt Anadolu Lisesi

29.11.2011/Salı

*y*arın yazılım var, elimde kalemim, kitabım ve not kâğıtlarımla ilk defa son güne bıraktığım bir sorumluluğun altında ezilmiştim. Beynimde dönüp duran sorular geçen zamanla birlikte cevaplar bulmaya çalıştı. Hiç bitmek bilmeyen sayfaları büyük umutlarla çevirdim ve her yeni kelimeyi büyük bir tebessümle karşıladım. Şikâyet etmeye hakkım yoktu. Çünkü hata bendeydi. Sayfaları çevirdikçe çevirdim ve en son sayfaya geldiğimi görünce gözlerime inanamadım. Yorgunluk bütün bedenime yayıldı. Gecenin sessizliğine gömülü umutlarım, umarım yarın yazılı kâğıdında yeşerirler...

BERNA ERASLAN

Kız Meslek Lisesi

21.11.2011/Pazartesi

Sevgili Günlüğüm;

Bugün hava çok güzel, güneş bugüne daha bir başka uyanmış. Her tarafa gülücükler sıcaklar serpiştiriyor. Ben de mutlulukla yataktan kalktım, okula gitmek için hazırlanmaya başladım. Havanın güzel olması bende ayrı bir neşe yaratmıştı.

Dışarı çıktım güneşe baktım, 'günaydın' demiş gibi selamlaştık. Bu gülümsemeyi, sıcaklığın nedenini sordum. Bana bir sebebi yok dermişçesine sırttı. Ben de cevabı aldım ve kapıyı kapattım...

AYŞE SAFİYE KAPTAN

İmam Hatip Lisesi

23.11.2011/Çarşamba

*Y*arın öğretmenler günü canım günlüğüm. Biz de sınıf öğretmenimize çiçek almaya karar verdik. Para topladık. Okul çıkışı evi çarşıda olanlarla beraber çiçekçiye gittik. O kadar güzel çiçekler vardı ki hangisini alacağımıza bir türlü karar veremedik. Sonuç olarak cansız güzel bir çiçek aldık. Gerçi bence canlı çiçeklerden bir demet yaptırıyordık daha güzel olurdu ama topluca hareket ettiğimiz için çoğunluğun verdiği karara uyduk. Eve gidince annem akşam yemeğine bir yere davetli olduğumuzu hatırlattı. Öğretmenler günüyle ilgili bir yemekti. Annem ve babamın istekleri üzerine ben de katıldım. Biraz sıkıldım ama olsun. Yemeğin sonunda çocuklara oyuncak, ilkokula giden çocuklara kalem, benim gibi liseye giden gençlere de kitap verdiler. Güzel bir kitaba benziyor içeriğini çok merak ettim. Elimdeki kitabı bir an önce bitirip ona başlamak istiyorum.

AYLİN KARACA

Ticaret Lisesi

20 Kasım 2011/Pazar

Sevgili Günlük...

Zamanın ortasındaım tam şimdi şuracıkta... milyonlarca insan şu anda kim bilir ne yapıyor. Belki birileri ölüyor birileri doğarken... kimisi ağlıyor, kimisi gülüyor... işte hayat dediğimiz bu yolda, nasıl bir rol biçildiyse bize onu oynamaya çalışıyoruz elimizden geldiğince...

Vakit, gün batımına yakın. Serin ama güzel bir hava... Ve ben nefes alıyorum... şükürler olsun varım bu dünyada... Gün gelecek benden de bir iz kalmayacak tıpkı ölüp giden diğer insanlar gibi...

İşte sevgili günlük... hemen şunları karalamak geldi içimden... öylesine yalın öylesine acele... kim bilir vakit geçirmeden belki sana karaladığım son cümlelerimdir. Ya da değil, kim bilebilir...

Bugün herkesten uzak, her şeyden uzak yaşıyorum sanki... yalnızım galiba... içimi bir tek sana dökabiliyorum... bir tek sen dinliyorsun beni... belki sen de 'boş konuşuyorsun' diyorsundur. Ama şu sıralar durgunum işte... Neden kimse anlamıyor beni... anlamasınlar... her neyse... kalemimi bırakıp derin düşüncelere dalmak istiyorum sadece...

Hoşçakal...

AHMET KELLEÇİ

Anadolu Öğretmen Lisesi

19.11.2011/Cumartesi

D

eğerli sırdaşım;

Bugün cumartesi... Haftanın en mutlu olduğum günüdür. İnsan bugünde haftanın tüm yorgunluğunu üzerinden atar. Ben fazla uyumayı sevmediğimden erkenden kalktım. Soğuk suyla yüzümü yıkayıp kendime geldim. Ardından kahvaltımı yapıp koltuğun başına geçtim. Televizyonda rahmetli Kemal Sunal'ın "Kibar Feyzo" adlı bir filmi izledim.

Kemal Sunal gerçekten büyük bir sanatçı. Sanatın hakkını veren nadir insanlardan biri. Film izledikten sonra dersane zamanının geldiğini fark ettim. Dershaneye gittim. Furkan dershaneye gelmemişti. Sonradan dedesinin köyüne gittiğini öğrendim. Bugün dershanede Coğrafya, Tarih ve Matematik derslerini işledik. Saat 5'te eve geldim. Bugün dershanede işlediğimiz konuları tekrar ettim. Ardından Fenerbahçe'nin maçını izledim. Hayatta en sevdiğim şeylerden biri maç seyretmektir. Fenerbahçe'yi seviyorum. Ona gönülden bağlıyım. Zaten bir insan takımına gönülden bağlı olmalıdır. Neyse bırakalım futbolu. Uzun lafın kısası maçı kazandık. Babam maç bittikten sonra eve geldi. Bakışları sert ve gözleri bana bakıyordu. Dün geceki olaydan sonra hâlâ barışmamıştık. Aslında çocuk gibi bu olayı çok büyütüyor. Herkes bazen eve geç kalabilirdi. Ben özür de diledim, ama bu küslük uzun süreceğe benziyor. Ben daha ne yapabilirim ki?

İyi geceler...

EBRU KELLEÇİ

Kız Teknik ve Meslek Lisesi

22.11.2011/Salı

*M*erhaba Günlüğüm;

Bu güne dinamik bir şekilde başladım. Gevezeliğim yine üstündeydi. Güzel bir gün olacak diye ümitliydim. Öyle de oldu zaten. Dersler eğlenceli geçiyordu. Yine sınav olduğundan telaşlıydık o kadar. Sınava çok çalışmamıştım ama, iyi bir not aldım. Daha da iyi olabilirdi tabii... Kendime güveniyorum her konuda.

Biraz hüzün de yaşadım. Hayat işte biraz acı biraz tatlı ne yaparsın. İnsanların bu kadar değişebilmesi çok garip. Bir kişiyi tanırsın, o kişi senin hayatında önemli bir yere sahip olur. Ona o kadar güvenirsin ki seni hayal kırıklığına uğratacağını düşünemezsin. Sevdiğim, güvendiğim, örnek aldığım kişi, sözüyle kalbimi tuzla buz yaptı. Bu çok kötü bir şey benim için. Çok alıngan olduğumdan hemen kırılabilirim. Belki bir sözü de yeterdi kalbimdeki buzların çözülmesine. Olsun ben artık bir karar aldım her şeyi kafama takmayacağım. Kafamdaki üzüntüler beni yıpratıyor. Belki sorun bendedir. Neyse günlük iyi geceler. İyi ki seninle paylaşıyorum bu mutlulukları ve üzüntüleri. Kalbim de beynim de rahatlıyor.

Rahat bir uykuyu hak ettim.

MERVE KILIÇARSLAN

Anadolu Lisesi

19.11.2011/Cumartesi

*U*ykumu almışlığımın verdiği mutlulukla açtım gözlerimi. Annem uyandırmıştı beni. Bazen annem olmasa ne yapardım diye düşünüyorum. Yarım kalırdım herhâlde. Ne kadar tam olsam bir tarafım hep eksik kalırdı. Ne yapsam, nereye gitsem evde annemin olduğunu bilmek güven veriyor bana. Bütün günümü evde annemle geçirdim. Onunla konuşmak, dertleşmek beni mutlu ediyor. Bana 'kızım' derken öyle bir sahiplenişi var ki hiç ayrılmak istemiyorum ondan. Hep yanımda o... Anne, hiç bırakma beni...

RABİA KOCAOĞLU

İmam Hatip Lisesi

25.11.2011

Off sınav olduk ve kötü geçti. Sana böyle sinirle başlamak istemezdim. Ama moralim sıfır, canım çok sıkkın. Off, iyi ki varsın sevgili günlüğüm, sıkıntımı sana anlatınca hemen rahatlıyor gibi oluyorum. Günümü soracak olursan, sen sormadan ben söyleyeyim. Biraz sıkılıyorum. Hafta sonları sıkıcı geçiyor. Ama sanırım uğraşacak bir şeyler bulurum. Çok yorgunum yatmak istiyorum. Saat 11.35, iyi geceler...

En iyi arkadaşım...

ESRA OKUR

Aydıntepe Çok Programlı Lisesi

23.11.2011/Çarşamba

Bazen kendimi çok yorgun, bitkin hissediyorum, bu gün olduğu gibi... Sanki dünyanın tüm yükleri, dertleri benim üzerime yüklenmiş gibi... Bir an bir boşlukta bulmak istiyorum kendimi, tüm yorgunluklarımdan kurtulmuş olarak. Rahatlamış hafiflemiş olmak. Tıpkı bir yaprak gibi hafif olmak... Hafif, hafif savrulmak rüzgârda...

İnsan çok ihtiyaç duyar az da olsa yorgunluklarını unutup gülümsemeye "oh be hayat varmış," demeye... Hayatın getirdiklerine korkusuzca yaklaşmaya, hayata güvenmeye çok ihtiyaç duyar insan.

Çok iyi biliyorum ki şu an çoğu insan, işten güçten hatta hayatın getirdiklerinden yorulmuş bir durumda. Ve ben de başta kendim olmak üzere tüm yorgunlukların harap ettiği yorgunlar adına "Oh be hayat varmış" diyorum....)

SÜVEYDA NUR SAKA

Anadolu Lisesi

22.11.2011/Salı

*M*erhaba Sevgili Günlük

Bugün çok güzel bir şey fark ettim. Sınıftaki herkes birbiriyle günden güne kaynaşıyor. Kimse ilk günkü çekingenliğini taşıyor artık. Utangaç bakışlarımızı bir kenara atıp sanki yıllar öncesinden tanışıyor-muşuz gibi yakınız birbirimize. Birimizin derdi artık hepimizin hüznü oldu...

Sınıfımdan biraz bahsetmek isterim sevgili günlük. Sabah sınıfa girince güneş ışıklarıyla birlikte Furkan'ın esprileri yüzümü aydınlatır. Teneffüslerde Gizem'in sohbetine doyum olmazken bir yandan Ertuğrul'la Adil'in atışmaları sınıfça bizi kırar geçer. Sinem'in iyimserliği Enez'in hazır cevaplığı, Seda'nın komik taklitleri derken gün biter ve biz ertesi gün buluşmak üzere ayrılırız.

EDA ŞEKER

Gökçedere Lisesi

21.11.2011

Sırf kimse benimle uğraşmasın diye hep sustum, tüm kötülükleri, tüm Kötü sözleri duymazlıktan geldim... Peki bugün niye şanssızlıklar, kötülükler beni buluyor ki... Keşke kendi ayaklarımın üstünde durabileceğimi en azından kendime ispatlaya bilseydim. Sabahtan akşama kadar her şey yolunda, tamam diyorsun, bu günüm güzel geçti. Akşam olunca moralim yine sıfırda. Bugün deneme sonuçları belli oldu. Ben sondan birinci olacağımı bekliyordum. Çünkü sınav kötü geçmişti ama beklediğim gibi olmadı. Hatta beklediğimden iyi geldi. Ben onlardan kötü olduğumu zannediyordum. Demek ki benden de kötüsü varmış. Ama yine de gerçek hayattaki kötülüklerde beni kimse geçemez. Ben böyle kendime kötü demekten kötülüğümü övmek gibi konuşmak hoşuma gitmiyor. Evet ama, en azından insanların beni kötü bildiklerini biliyorum ve ona göre hareket ediyorum. Benim hiç kimseden sakladığım bir şey yok. Hatta benim hakkımda benden çok onlar bir şeyler biliyorlar. Tabii birin yanına beş katacak belki de. İnsanlar beni olduğum gibi bilseler. Kimse benim hakkımda yalan yanlış bir şeyler söylemese hiç kimsenin benimle ilgili bir sorunu olmazdı.

MERVE NUR SENEL

Sebahattin Bozo Lisesi

27.11.2011

Bugün Bayburt'un buram buram tarih kokan kalesine gittik. Havanın yavaş yavaş kapanmasıyla güneşin batışı arasındaki bütün renkleri yüzümüze yansiyordu. Turuncudan kırmızıya geçiş, kırmızıdan sanki yanık sarıya geçiş paha biçilemez bir güzellikteydi. Bütün Bayburt ayaklarımızın altındaydı. O nehre vuran güneş ışıklarının sayesinde nehrin tepeden görünüşü görülmeye değer bir güzellikteydi.

Ayriyeten kaleye 'Çinimaçın' denmesinin sebebini de gözlerimle görmüş oldum. Kalenin duvarları Çin motifleriyle kaplıydı. Çok ince detaylarla işlenmesine rağmen harika görünüyordu. Daha sonra Erzurum yolu üzerindeki göle gittik. Hava çok soğuk olduğundan gölün kıyılarından başlayarak bir kısmı donmuştu. Ancak yine harika bir güzelliği vardı. Yer yer ağaçlar da vardı. Ancak kış nedeniyle kurumuştur. Buna rağmen o ağaçların bile oraya kattığı güzellik paha biçilemezdi. Birkaç tane oturma yeri olan bu cennetten parçayı oturup buradaki güzelliği dakikalarca rahat rahat izlemeye fırsat bulduk. Orada birkaç anı olarak fotoğraf çektikten sonra eve geldik. Bu günüm böyle tarihsel yerleri gezerek geçti.

MERVE ŐENTÖRK

Aydıntepe Çok Programlı Lisesi

26 Kasım 2011/Cumartesi

Bir gün farklı bir gündü. Ne kadar kafamı karıştıran bir olay olsa da beni gülümseten karışıklıktı bu. Tamam, ne olduğunu açıklıyorum: Benden hoşlandığını söyleyen birisi var. Bu tür işlere biraz yabancıyım ama ne bileyim bana söylediğine o an gülebilmiş yani hoşlanmıştım. Laflarını bana öyle bir şekilde söyledi ki sanki şair gibi. Ya, ben bu çocuğa ne cevap vereceğim. Bir yandan baban duyup öğrenirse hayatta en çok güvendiği evladına karşı soğuyacak ki bundan beter daha ne olabilir? Sonra diğer yanım bunlar gençlikte yaşanması gereken tecrübeler sen de bir tecrübe kazan diye haykırıyor âdeta. Belki de haykırıyor ben böyle istediğim için bana böyle geliyor. Onunla aramızda aşk olmasa bile iyi bir bağımız var, kaybetmek istemiyorum. Ben hayatım boyunca en pişman olacağım şeyi istiyor olabilir miydim? Geçen sene böyle bir şey olmuş, 1 hafta sürmüştü ve müdür yardımcımız duymuştu. Off kafam iyice karıştı, hemen uyumak istiyorummm.

İyi geceler...

ESILA ŞİMŞEK

Bayburt Fen Lisesi

22 Kasım 2012/Salı

Bu sabah feci bir karın ağrısıyla uyandım. Gece geç yatmama rağmen acının etkisiyle saat altıda uyandım. Yürüdüm olmadı, su içtim olmadı, yattım yine olmadı. Bir türlü geçmek bilmedi. Üstümü giyindim ve kahvaltıya indik. Ayakta duramadım. Kahvaltımı çöpe boşaltıp hemen yukarı çıktım. Okulda sıraya inmedim. Zaten hemen birinci dersin sonunda Halim Hoca'dan izin alıp yurda geldim. Ağrı kesici içip uyumaya çalıştım. Büyük bir kıvranma nöbetinden sonra uyuyakalmışım. Kalktığımda saat on ikiyi geçiyordu. Hemen üniformamı giyinip yemeğe indim. Yemekten sonra yurttan verilen defter ve kalemleri aldım. Ağrım yine vardı ama sabahki gibi dayanılmayacak şekilde değildi.

Zaten tarih dersinden sonra hissetmemeye başladım. Beden dersinde voleybol oynadım. Basketbol alıştırma yaptık ve ben üç tane basket attım. Sonra Sades etüdümüze başladık. Neredeyse hiç ders çalışmadık. Herkes bir şey söylüyor, kahkahaların ardı arkası kesilmiyordu. Çok güzel bir ortamdı. Sonra akşam yemeği ve yurt etüdü...

Akşam üç etüt boyunca uyudum. Gece de uykum gelmedi. Ben de oturmuş seni yazıyorum. Gökyüzünün siyahlığında kaybolmuş bir hâldeyim. Tıpkı insanlar gibi o da gerçek yüzünü göstermiyor. Aslında 'Gökyüzünün rengi ne?' diye sorsalar, hiçbir cevap tam doğru olmaz.

Rengi güneşe bağlı; doğarken farklı renk, tam tepedeyken farklı renk, batarken daha farklı bir renk. Aya bağlı, o gelince

bir başka, gidince daha başka. Bulutlara bağlı, onlarla beraber saf ve temiz, beyaz. Bulutlar yokken sonsuzluk kadar mavi. Kendine göre bir görünüm tutturamamış.

İnsanların davranışları da aynı gökyüzü gibi. Çevresindeki insana göre renk veriyor kendine. Sevdiği kişiye mavilerle, pembelerle bakarken; sevmediğinin karşısında siyahlara bürünüyor. Hiç anlamamışumdır; yaptığımız hareketler, söylenen sözler, yaşanan duygular hepsi beyindedir. Ama neden acısını kalp çeker? Ben kırıldığım zaman kalbimin üzerine bir ağırlık çöküyor, yutkunamıyorum. Kimseyi kırmamak ve kırılmamak dileğiyle... İyi geceler.

KÜBRA TÜRK

Ticaret Lisesi

18.11.2011

*M*uhteşem Günlüğüm,

Bugün çocukluk arkadaşım ile karşılaştım. İsmimi söyledi, şaşırıp kaldım. O an ben bile kendimi aramadım. Kaybolduğum yerdeyim kendimi bulamadım.

Utaniyorum, umutlarımı kaybettim, başım eğik, insanlar yüzüme bakar oldu, içim ezik... Hislerime öğrenci oldum. Yalnız geçen gecelerde yoruldum. Düştüm kalktım inan tek doğru bildiğim sende yanıldım.

Söyle şimdi eğer gözlerim bu kadar nemli, içim bu kadar elemliyse, sen de vurup gittiysen suçlu ben miyim?

Ninniler söyleyip uyuttum içimdeki çocuğu. Sonuna kadar akıttım damarlarımdaki umudu. Savurdum tüm anıları geriye. Benden sana kalan tek şey akan gözyaşlarım.

Al şimdi senin olsun kalbimden çaldıkların. Yüreğimde izi kalsın bana yaptıklarının. Artık ben hüznün ailesine satılmış bir evlatlığım...

Al işte son umudumu da feda ettim hayat için. Şimdi anem babam ağlasın benim için...

NEZENGÜL TÜRKYILMAZ

M. Köseoğlu Lisesi

21.11.11 / Pazartesi

*H*ayallerim... Gelinlik çağındaki kızların, özenle işlediği çeyizleri gibi, özenle büyütüp beslediğim hayallerim. Renk renk ördüğüm, gelecek hayallerim.

Yıkımlara uğruyor bazen. İlmikleri kaçıyor ara sıra ben dokudukça. İnadına sanki sökülüyor. Ama vazgeçirmiyor beni.

Cehaleti yarma isteğim, susuz yüreklerde çiçek olma dencim, vazgeçirmiyor beni. Bu yüzden kimsenin gözlerini nemli görmek istemeyişim. Bu yüzden sabahlarımda hayallerimin güreşmesi... Karanlıklara kurban verememe isteğim ve bütün ayaklıklara dost olma nedenim. Bu yüzden bu yüzden işte...

ERDİNÇ YAYA

Ticaret Meslek Lisesi

30.11.2011

*R*ar yağıyor Bayburt'un üzerine...

Bembeyaz bir çarşaf çekiyorlar sanki. Kimine göre bir gelinlik giyiyor, kimine göre ise kefen. Bütün kötülüklerin üzeri kapatılmıştı. Arabaların üzeri karla kaplanmış, çocuklar camlarına yazılar yazmışlar. Kar topları havada uçuşuyordu muzip esnaflardan... Ben de nasibimi aldım. Kar yağmasına rağmen hava çok soğuk değildi. Şoförlerde de bir telaş... zincir takıyorlar. Kazaları saymazsak çok güzel bir gün. Her evin bacasından dumanlar tütüyor. Kediler kasaplara biraz daha yaklaşıyor... bir umut işte. Çoruh nehrini görüyorum. O da nasibini almış soğuktan, kenarları buz tutmuş. Eller cepte, başlar önde yürünüyor. Sokak muhabbetleri daha kısa tutuluyor, kahvehaneler ağzına kadar dolmuş, çaycılar bayram ediyordu. Karın ağalığı öğlen güneşine kaddı, o ayrı bir mesele.

Aklıma gelen bir soru bütün bu güzelliği gölgeliyordu. Onu düşünüyordum Acaba sıkı giyinmiş midir? Hasta falan olmasın? Aman çiçeğim soğuktan solmasın? Hiçbir şey değil de haber alamamak koyuyor bana. Tıpkı bir güve gibi beynimi yiyor. Neyse şunun şurasında hafta sonuna ne kaldı ki? "Sabreden derviş muradına ermiş," derler ya, öyle olur inşallah. Sonra "Sabreden derviş beklemekten gebermiş," olmasın da yok, erken ölmeyi düşünmüyorum.

Sonra çok üzülür. Ya annem, babam? Neyse ya, kendi kendimin içimi karartıyorum. Eskiden olsa kafiyeleri ipe dizer,

tesbih diye çekerdim. Şimdi ise yaşadıklarımı özetleyecek, hislerimi tercüme edecek cümle yok. Dayım dün kartvizit basmaları için matbaaya sipariş vermiş. Ben de kontrol etmek için gittim. Ama nerde? Bir işi de hızlı yapın kardeşim!..

Şu hayatta bir doktorlardan bir de kazık sınav sorularında çekiyorum. Bugünkü akşam yemeğinin menüsünü ben belirleyeceğim. Markete gidip, yaprak sarma ve nohutlu pilav için malzeme aldım. Yapımı beni hiç ilgilendirmiyor. Güzel olsun kâfi. Yok, yemekleri babam yapmıyor. Ne canım adam sabah akşam yemek mi yapacak? Acele ile yemekleri yaptırdım. Sırf akşam yemeğinin menüsü için yemek yemedim. Sofraya oturduğumda mide zafiyeti geçirene kadar yedim. Bakma böyle anlattığıma. Zayıflıktan ölüyorum. Yemede bir sorun yok aslında. Benim belimi ilaçlarım büküyor. Bir ilaç veriyorlar obez oluyorum. Bir ilaç veriyorlar Afrikalı çocuklara dönüyoruz. Bir türlü ortasını bulamadık şimdi ne yaptığımı merak ediyorsun değil mi? Uzanmış vaziyette çayımı yudumlayarak bunları yazıyorum. Birazdan da uyumayı düşünüyorum.

Sıralanmış karanlık tepeler önümde
Hepsi ayrı ders yüklü
Dolaşmış ayaklarıma çaresizliğin çamuru
Her adım ayrı bir acının mühürü
Bir feryat ki arşa direkleniyor
Bu nasıl sağırlık, kimse duymuyor
Sessiz geceler, aman çıt çıkmasın
İnsanlık uyuyor!!!

ŞEYDANUR YAZOĞLU

Aydıntepe Çok Programlı Lisesi

21.11.2011/Pazartesi

Selam Günlük...

Pazartesi, ilk gün haftanın ilk günü... Her şeyin başı, her şeyin sonu olan gün. Pazartesi kötü başlıyorsa diğer günler hiç iç açıcı değildir. Korku, şüphe, birçok şey daha... Nedendir bilmem ama üzölmek geliyor içimden, ağlamak geliyor, hiç kimseye hiçbir şeye aldırış etmeden bağırmak çağırarak geliyor içimden. Ben de varım. Ben de buradayım. Bu kurduğunuz saçmalık dolu düzende en kuytu köşede olsam da ben de varım. Hem de sanki iğneli fıçının içinden kurtulmaya çalışan bir kuş gibiyim. Her tarafım duvarlarla dolu, ne yana dönsem çarpıyorum. Bu duvarlar kimi zaman en yakınmdakiler, bazen hiç tanımadığım kişiler oluyor. Fazla şey istemiyorum ki tek tek istediğim benim yolum üzerindeki taşların, etrafımdaki duvarların yok olması.

Günlük farkındayım, fazlasıyla karamsarım... Ama ben böyle görüyorum, böyle yaşıyor ve düşünüyorum. En sonunda da yazıyorum. En çaresiz hâlimi gören olarak senin sayfalarına yazıyorum. Yalnızca yazıyorum.

ERDEM YILDIRIM

Endüstri Meslek Lisesi

24.11.2011

Sevgili Günlük

Bugün her şey çok farklı. Erken kalkmıyorum, okula gitmiyor ve derse girmiyorum. Bunların hepsi bir yana belki de en önemlisi kazanmış olduğum bazı duygular. Her insana güzel gelir erken kalkmamak, her öğrenciye hoş gelir okula gitmemek ve derse girmemek. Bana da öyle geleceğini düşünüyordum. Ama düşündüğüm tersine, bugün gerçekten kötü bir gün geçirdim. Ne kadar kötüyümüş geç saatlere kadar uyumak, ne kadar kötüyümüş bilgisiz kalmak. Yalnızlık da zormuş. Arkadaşsız ve öğretmensiz olmak.

Bugün şunu çok iyi anladım ki okul ve okulda yaşadıklarımız sadece bize bilgi vermek amaçlı değil sevimliyi, sayılmayı, yalnız kalmamayı ve hayatı tanımayı öğretiyor. Bu yüzden umarım bir daha bu güzel ortamdan uzak kalmam...

FATMA YILDIRIM

Bayburt Anadolu Lisesi

30.11.11

Bugün okuldan geç çıktığımız için yürümek zorunda kaldık arkadaşlarla. Hava çok soğuktu ama sıcak muhabbetlerimiz ısıtıyordu yüreklerimizi. Gülüyorduk, tatlı tatlı konuşup yola devam ediyorduk. Soğuk aklımıza bile gelmiyordu. Nihayetinde evlerimize dağılma vakti geldi ve vedalaşarak ayrıldık. Düşünerek yola devam ettim. Dostlarıma haksızlık ettiğimi anladım. Hep İstanbul'daki dostlarımı düşünerek buradaki arkadaşlarıma haksızlık ediyorum. Soğuk davranıyorum.

Bir şey daha öğrendim ki insan kendisini iyi bilmeli hele önyargıyla hareket etmemeli.

EDA YILMAZ

Sebahattin Bozo Lisesi

23.11.2011/Çarşamba

Sevgili Günlük;

Bugün arkadaşlığın daha da güzel olduğunu anladım. Okulda fazla arkadaşımın olmamasına rağmen olanlarla da çok mutluyum. Şimdiye kadar hayatıma giren hiçbir şeye ve hiçbir insana keşke demediğim gibi senin de hayatıma girmene keşke diyemiyorum, çünkü seni çok seviyorum. En yakın arkadaşlarımdan bir tanesisin.

Sen de beni seviyor musun sevgili günlük?

İyi geceler...